

Bạch Mã Hoàng Tử Và Chị Thiên Thần

Contents

Bạch Mã Hoàng Tử Và Chị Thiên Thần	1
1. Chương 1: Nhật Được Chàng Hoàng Tử Gà Công Nghiệp	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	48
6. Chương 6	64
7. Chương 7	73
8. Chương 8	84
9. Chương 9	93
10. Chương 10	103

Bạch Mã Hoàng Tử Và Chị Thiên Thần

Giới thiệu

Nhược Nhược là một cô gái đang ở tuổi 17- lứa tuổi đẹp nhất với những hi vọng, khát khao và mộng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-ma-hoang-tu-va-chi-thien-than>

1. Chương 1: Nhật Được Chàng Hoàng Tử Gà Công Nghiệp

“Nhược Nhược, chúng ta chia tay đi.”

“Hoàng Lạc Thiên, anh đang đùa đấy à?”

“Không, anh... anh rất nghiêm túc.”

Quán cà phê đông nghẹt khách, không gian đầy ắp tiếng cười nói vui vẻ, hương thơm của ly trà sữa ngọt ngào, quyến rũ. Ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều hắt qua khung kính cửa sổ sáng bóng, chiếu lên từng

đôi duyên ương, viết thêm một trang lãng mạn cho câu chuyện tình yêu hạnh phúc của họ.

Hôm nay là ngày Lễ tình nhân, mặt ai nấy đều rạng rỡ nụ cười. Chỉ có Nhược Nhược lại không thể cười nổi, bởi vì, đáng lẽ cô phải được ở bên người yêu thì vào đúng ngày này cô lại bị bỏ rơi.

Lâm Nhược Nhược mặt lạnh tanh, trừng mắt nhìn Hoàng Lạc Thiên đang nhấp nhồm không yên, hồi lâu không nói năng gì.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, làm sao cô có thể không bàng hoàng, không đau lòng. Thậm chí, cô đã muốn học theo mấy nữ diễn viên thần tượng trong phim, hất cả ly sinh tố vào mặt kẻ bội bạc, sau đó giận dữ bỏ đi. Nhưng làm vậy cũng ích gì? Nếu anh ta đã quyết chia tay, cô có làm gì cũng vô ích. Đã vậy, chẳng thà tiết kiệm chút sức lực để lát còn lê chân về nhà.

Hoàng Lạc Thiên gần như bị mất kiểm soát bởi ánh mắt xoáy siết của cô, bất an. Thời tiết đầu xuân còn chưa hết rét, mà trán anh ta lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng, không chịu nổi nữa, anh liếc trộm Nhược Nhược, lí nhí: “Nhược Nhược, anh biết anh có lỗi với em, nhưng anh thực sự...”

“Cô ta là ai?” Nhược Nhược lạnh lùng cắt ngang câu nói của Hoàng Lạc Thiên, giọng nói bình tĩnh đến không ngờ.

“Hả?”

Hoàng Lạc Thiên nhất thời không phản ứng kịp, há hốc miệng, hồi lâu mới ấp úng hỏi lại: “Cô... cô nào cơ?”

Nhược Nhược nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng như gấc chín của anh, nhẩn nại nhắc lại câu hỏi: “Nói cho tôi biết, cô ta là ai?”

Hoàng Lạc Thiên không hề biết, mỗi lần anh nói dối hay chột dạ chuyện gì mặt mũi lại tự nhiên đỏ bừng lên. Trước đây, mỗi lần anh có bất ngờ hay món quà bí ẩn gì muốn tặng cô đều bị cô dễ dàng đoán trúng, lần nào anh cũng hỏi tại sao cô biết, nhưng cô chỉ cười trừ lém lỉnh, quyết không chịu tiết lộ thiên cơ.

Tiếc rằng những ngày tháng êm đẹp đó đã trở thành quá khứ.

Thấy thái độ của Nhược Nhược, Hoàng Lạc Thiên hiểu mọi chuyện không thể giấu giếm được nữa, vừa định nói thẳng tất cả thì điện thoại đổ chuông, tiếng nhạc vui nhộn của bài “Hôm nay em phải lấy anh” đánh tan bầu không khí nặng nề đè trĩu lên hai người.

Hoàng Lạc Thiên nhìn cái tên hiện trên màn hình, không quên mỉm cười tỏ ý xin lỗi Nhược Nhược, rồi mới nghe máy, nét mặt không giấu nổi sự vui sướng.

Nhược Nhược cũng thấy cái tên ấy, người gọi điện cho anh cũng chẳng xa lạ gì với cô, cho dù cô cập nhật thông tin kém đến đâu cũng không thể không biết tiếng hoa khôi đình đám của trường – Mạc Uyển Như.

Hoàng Lạc Thiên gần như nói không hết chuyện, hết chuyện về Lễ tình nhân lại sang chủ đề về hoa hồng, rồi từ chủ đề hoa hồng lại chuyển sang một bộ phim nào đó... hoàn toàn lãng quên Nhược Nhược còn đang ngồi trước mặt.

Nhược Nhược lặng lẽ nhìn vẻ hạnh phúc của Hoàng Lạc Thiên, lặng lẽ nghe câu chuyện của hai người. Chưa bao giờ Lạc Thiên nói chuyện với cô ngọt ngào và âu yếm đến thế. Ánh nắng chiều làm sáng lên khuôn mặt thư sinh trắng trẻo của anh, trên tóc từng giọt sáng li ti tung tăng như nhảy múa.

Thẳng thắn đánh giá, Hoàng Lạc Thiên thực sự rất đẹp trai. Chiều cao 1m73, cao to, ăn vận sành điệu, khuôn mặt khôi ngô, cùng đôi mắt trong veo, biết nói. Trước đây, chính Nhược Nhược đã thầm yêu đơn phương đôi mắt ấy.

Đúng! Là Nhược Nhược thích Hoàng Lạc Thiên trước.

Nhược Nhược vốn dĩ không phải một cô nàng hiền lành, nhu mì, nói đúng hơn bản tính cô rất hiếu động, tinh nghịch, nhưng sau đó cô biết Hoàng Lạc Thiên thích mẫu người dịu dàng, thỏ thẻ, nên đã tự ép bản

thân sửa tính đổi nết, học cách làm một cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn. Qua bao nỗ lực, cuối cùng cô cũng khiến Hoàng Lạc Thiên để mắt tới mình.

Sau khi hai người thành một đôi, Hoàng Lạc Thiên rất chiều chuộng cô, thỉnh thoảng hay tặng quà đồ dành cho cô. Tình cảm của hai người không tới mức mãnh liệt như trong phim truyền hình nhưng có thể coi là hạnh phúc, yên ả.

Nhược Nhược luôn cảm thấy may mắn vì Hoàng Lạc Thiên không phải người xem trọng hình thức, nếu không một cô gái nhan sắc bình thường như cô muốn thu hút sự chú ý của anh đúng là còn khó hơn lên trời. Nhưng hôm nay cô mới nhận ra, tình yêu không thể tách rời ngoại hình, giữa một cô gái bình thường như cô với một hoa khôi xinh đẹp như Mạc Uyển Như, bất cứ người đàn ông bình thường nào cũng sẽ chọn cô ta.

Đã biết rõ như vậy, bản thân cần gì tự chuốc lấy nhục nhã.

Nhược Nhược tự cười nhạo mình, hít một hơi thật sâu rồi rần rở đứng dậy, rời khỏi quán. Hoàng Lạc Thiên mãi mê nói chuyện với hoa khôi, thậm chí còn không biết cô bỏ đi từ lúc nào.

Đường phố nhộn nhịp, đâu đâu cũng thấy các cặp tình nhân tay trong tay mặn nồng, trên tay các bạn nữ đều ôm một bó hồng rực rỡ, họ hạnh phúc nép sát vào người yêu, nụ cười còn rạng rỡ hơn hoa. Nhược Nhược lẻ loi, lạc lõng hòa vào đám người.

Cứ nghĩ hôm nay mình sẽ giống những cô gái khác, hạnh phúc ở bên người yêu. Bởi vậy mà cô đã dành dụm cả tháng tiền ăn sáng và tiêu vặt để mua một chiếc váy trắng thiên thần thật đẹp. Nhưng giờ đây mọi kế hoạch đều đã tan thành mây khói.

Nhược Nhược không thể cố tỏ ra cứng rắn thêm được nữa, mũi cô cay cay, bao nhiêu đau khổ trong lòng phút chốc biến thành nước mắt ào ào tuôn ra. Bỗng nhiên một giọng nói hiền từ vang lên.

“Con à, chuyện gì khiến con đau lòng như vậy?”

Nhược Nhược không muốn để người khác thấy cô yếu đuối, bèn lên lau sạch nước mắt rồi mới quay lại, trước mặt cô là một cụ già phúc hậu: “Cụ à, cụ có chuyện gì cần con giúp ạ?”

Cụ nở một nụ cười hiền từ, lắc đầu, nói: “Con à, con có muốn mua sôcôla không? Già có một loại sôcôla rất thần kì, chỉ cần con đặt thanh sôcôla trước mặt ước một điều, sau đó ăn nó, điều ước sẽ thành sự thật.”

Nhược Nhược nhìn chiếc làn trúc nhỏ trong tay bà cụ, bên trong đựng đầy những thanh sôcôla.

Nhược Nhược vốn không phải cô gái thích mơ mộng viễn vông, cô cũng không hề tin vào hộp sôcôla thần kì của bà cụ.

Nhưng nghĩ trời rét mướt thế này mà bà cụ vẫn phải lóc cóc đi bán sôcôla, thật tội nghiệp. Hơn nữa, cô từng nghe lũ bạn nói rằng, sôcôla có thể giúp tâm trạng trở nên vui vẻ, ăn một thanh sôcôla biết đâu sẽ thấy vui hơn một chút. Thế là cô quyết định mua một thanh.

“Cụ ơi, bao nhiêu tiền một thanh sôcôla ạ?”

“Hai mươi đồng.”

Bà cụ nhận tiền rồi lấy từ trong giỏ một thanh sôcôla bọc giấy rất đẹp mắt đưa cho cô và không quên dặn lại: “Con phải nhớ trước khi ăn ước một điều, thanh sôcôla thần kì sẽ biến điều ước của con thành sự thật. Vào ngày Lễ Tình nhân tuyệt vời hôm nay, mọi điều xui xẻo sẽ tan biến hết.”

Nếu mọi chuyện thực sự dễ dàng như lời bà cụ nói thì tốt biết mấy!

Nhược Nhược thâm cười chua xót, lễ phép gật đầu, đón lấy thanh sôcôla rồi trở về nhà.

Trên đường về nhà, Nhược Nhược bóc lượt giấy bọc sôcôla, bẻ một mẩu, vừa định bỏ vào miệng chợt nhớ tới lời bà cụ...

“Con phải nhớ trước khi ăn ước một điều, thanh sôcôla thần kì sẽ biến điều ước của con thành sự thực. Vào ngày Lễ Tình nhân tuyệt vời hôm nay, mọi điều xui xẻo sẽ biến mất.”

Có thật sau khi ước mọi chuyện không vui sẽ biến mất không?

Nhược Nhược dẫn đo một lúc, cuối cùng quyết định chấp hai tay lại nắm lấy thanh sôcôla, đứng vào một ngõ nhỏ không người qua lại, hướng lên trời, ước thật to: “Con muốn quên đi Hoàng Lạc Thiên! Con muốn Thượng đế tặng cho con một người đàn ông tốt hơn Hoàng Lạc Thiên một ngàn, một vạn lần!”

Hét xong, cô lập tức thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Cô hít một hơi thật sâu, bỏ thanh sôcôla trong tay vào miệng, vị ngọt ngào hòa lẫn với chút đắng đặc trưng của sôcôla tan nhanh ở đầu lưỡi, Nhược Nhược nhắm mắt lại và tận hưởng. Vị đắng trong lòng cũng dần tan theo cảm giác ở đầu lưỡi.

“Chị ơi, chị có phải thiên sứ không?”

Đúng lúc Nhược Nhược đang cảm nhận sự tan biến nhiệm màu, thì một giọng nói vang bên tai cô, trong cái ngõ tối tăm này, giọng nói trong trẻo, thanh thoát khiến cô muốn vờ như không nghe thấy cũng không được. Cô nuốt miếng sôcôla trong miệng rồi mở mắt ra.

Dưới ánh sáng của đèn đường, một chàng trai đang đứng trước mặt cô. Cậu ta cao khoảng 1m75 – hơn cô hẳn nửa cái đầu. Cũng trạc tuổi cô, đẹp trai như một thiên thần. Mái tóc đen nhánh, óng ả rủ trước trán, đôi mắt to, tròn, trong veo, hai hàng mi thật dài hơi rủ xuống in thành một vệt xám hình bán nguyệt trên mặt. Nước da trắng muốt, có lẽ đến hoa khôi Mạc Uyển Như cũng phải ghen tị nếu gặp anh chàng này. Điển trai chẳng kém gì mấy ngôi sao Đài Loan, mà nhìn kĩ còn có nét gì đó hao hao giống anh La Chí Tường. Nói tóm lại, anh chàng này thuộc tip tỉ lệ ngoại đầu đạt trên 200%.

Nhưng... tại sao một anh chàng tỉ lệ ngoại đầu trên 200% mà trông lại tội nghiệp thế kia? Cứ nhìn cái dáng vẻ tội nghiệp, đôi mắt to tròn ngơ ngác, cặp môi mỏng chỉ trực mếu khóc, và nhất là giọng nói đáng thương của cậu ta thì chỉ nghe cô nghĩ là cậu bé mười tuổi.

Nhược Nhược nhìn anh chàng, khóe miệng bỗng hơi giật giật.

“Những thiên thần ở nhà thờ đều mặc váy trắng, chị ơi, chị cũng mặc váy trắng nên chị cũng là thiên thần có phải không?” Cậu hỏi hóp, ánh mắt ngây thơ, vô tội.

Nếu theo cách suy luận của anh chàng này chẳng lẽ bất cứ thứ gì có cánh đều là thiên thần? Dơi cũng có cánh chẳng lẽ nó cũng là thiên thần? Có vẻ đầu óc anh chàng này không được bình thường.

Nhược Nhược quyết định không để ý tới cậu ta nữa, cô quay lưng bỏ đi. Nhưng cô mới bước được một bước đã bị ai đó kéo lại.

Xem ra hôm nay thực sự là một ngày phiền phức.

Nhược Nhược thở dài, khó chịu quay người lại, hỏi: “Bạn à, mình giúp gì được bạn?”

“Chị Thiên Thần ơi, em đói quá.” Miệng cậu ta méo xệch, nhìn cô cầu xin. Về tội nghiệp chẳng khác nào một chú cún con đang ngằm nói với cô rằng, nếu cô không chịu giúp cậu ta, cô chính là kẻ xấu xa nhất trần đời.

Nhược Nhược không muốn làm người xấu nên chỉ đành rần lòng đưa cho anh chàng toàn bộ phần sôcôla còn lại trong tay: “Tôi chỉ có thứ này thôi, cậu cầm lấy đi.”

“Cảm ơn chị Thiên Thần.” Cậu chìa hai tay đón lấy thanh sôcôla, nhìn Nhược Nhược biết ơn, ánh mắt cậu ta khiến Nhược Nhược thấy hơi rờn rợn.

Sao cậu ta lại nhìn cô như vậy? Chẳng lẽ cậu ta tưởng mình gặp được chúa Giesu thật chắc?

Nhược Nhược xoa xoa hai cánh tay nổi da gà, lịch sự chào: “Cậu ăn nhanh đi rồi về nhà, tôi đi trước đây, tạm biệt!”

“Chị Thiên Thần ơi, chị đợi đã.”

Tiếng anh chàng gọi với từ phía sau, Nhược Nhược vờ như không nghe thấy, bước thật nhanh ra đường lớn.

Bị bỏ rơi vào đúng Lễ Tình nhân đã là xui xẻo lắm rồi, cô không muốn dây dưa thêm với anh chàng kì lạ này nữa.

Nhược Nhược men theo vỉa hè đi thật nhanh, nhưng hình như có gì đó không đúng lắm.

Rõ ràng cô đã đi qua ba con phố và bốn ngõ hẻm rồi tại sao vẫn nghe rõ tiếng gọi của cậu ta như vậy?[/size]

Nghĩ tới đây, cô dừng lại, chau mày nghi ngờ, rồi quay lại phía sau, giật mình khi phát hiện anh chàng kì lạ, tội nghiệp, vẫn cầm thanh sôcôla đuổi theo cô.

“Cậu không về nhà lại chạy theo tôi làm gì?” Nhược Nhược sầm mặt lại, giận dữ nhìn anh chàng. Cậu ta đuổi theo cô một quãng đường xa như vậy mà không đỏ mặt, cũng chẳng thở dốc, chẳng lẽ cậu ta là em trai của Lưu Tường?

Anh chàng thấy Nhược Nhược tức giận, lập tức hối lỗi: “Chị Thiên Thần ơi, em quên đường về nhà rồi.”

“Cậu quên đường về nhà thì phải đi tìm cảnh sát chứ tìm tôi làm gì? Tôi đâu phải bản đồ sống.” Nhược Nhược không thèm để ý đến cậu ta nữa, quay phắt người bỏ đi.

Hai tay anh chàng vẫn nắm thanh sôcôla, leo đèo đi theo sau Nhược Nhược: “Chị Thiên Thần ơi, chị đưa em về nhà được không? Mấy chú ở đồn cảnh sát rất hung dữ, em sợ...”

“Nếu cậu biết sợ thì nên tránh xa tôi ra, tôi mà nổi xung lên thì còn đáng sợ hơn cả cảnh sát.” Nhược Nhược chẳng thèm quay đầu lại, cố gắng đi thật nhanh.

“Chị Thiên Thần...” Cậu đứng nguyên chỗ cũ, nhìn Nhược Nhược đi mỗi lúc một xa, vẻ âm ỉt như cô dâu mới về nhà chồng bị bắt nạt, tiếng gọi nghẹn ngào.

Nhược Nhược đi được hơn một trăm mét, bỗng dừng lại, chân phải hất lên nửa chừng, không phải đi cũng chẳng ra đứng. Đầu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng cô thở dài, miễn cưỡng quay lại chỗ anh chàng. “Được rồi, tôi chịu thua cậu, nói cho tôi địa chỉ nhà cậu, tôi đưa cậu về nhà.”

“Cảm ơn chị Thiên Thần.” Vừa thấy Nhược Nhược quay lại, anh chàng đang mếu máo lại tươi tắn trở lại, nhưng dường như chợt nghĩ ra chuyện gì đó, miệng cậu ta vừa hé cười lại bỗng tru lại, rụt cổ lại, lấm lét nhìn Nhược Nhược, ấp úng: “Nhưng mà, chị ơi, em không biết nhà em ở đâu cả.”

“Tôi biết ngay mà.” Nhược Nhược bình thản, cô cứ nghĩ ý cậu ta không nhớ địa chỉ chính xác của nhà mình, “Nếu cậu không nhớ tên phố thì có thể miêu tả đặc điểm ở xung quanh nhà cậu, ví dụ, có nhà hàng nào gần đó không, hay siêu thị nào đó chẳng hạn, hoặc cảnh vật quanh đó như thế nào.”

“Em chẳng biết gì cả...” Miệng cậu lại méo xệch sang một bên, cúi đầu xuống, ỉu xiu.

Nhược Nhược cố kìm nén cơn giận, nhẫn nại: “Được rồi! Vậy cậu cho tôi số điện thoại của gia đình hoặc bạn bè cậu.”

“Em, em quên cả rồi...” Anh chàng lo lắng bẻ bẻ mấy đầu ngón tay.

“Vậy cậu nói tôi biết, cậu học ở trường nào?” Giọng nói của Nhược Nhược bắt đầu khó chịu, nổi bực tức sắp sửa trào lên tới cổ.

“Em, em quên rồi...”

“Vậy mẹ cậu tên gì?”

“Em không nhớ lắm...”

“Tên khốn này, cậu định bốn cột tôi đấy hả?” Nhược Nhược trừng đôi mắt đỏ ngầu, máu tiết sôi sục.

“Không phải, không phải đâu... em không bốn cột chị đâu...” Cậu sợ hãi lùi lại mấy bước, cổ rụt hẫ, hai mắt tròn xoe, lo sợ nhìn Nhược Nhược, thần sắc thật sự không có chút nào hợp với vẻ bề ngoài bảnh bao của cậu ta. Cậu ta sợ đến như vậy không giống như giả vờ, chẳng lẽ cậu ta thật sự quên hết mọi chuyện rồi sao?

Khoan đã! Quên hết mọi chuyện rồi. Vậy, vậy... không phải là... đến đây Nhược Nhược mới nhận ra mọi chuyện không đơn giản.

Cô giật mình, ngẩng đầu kinh hãi nhìn anh chàng, dò hỏi: “Cậu, cậu có nhớ cậu tên gì không?”

Anh chàng vẫn mếu máo, ngơ ngác nhìn Nhược Nhược. Cô lập tức có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, một giây sau, cô nhận được câu trả lời: “Em, em quên rồi...”

Trời ạ! Hôm nay là ngày gì không biết! Thất tình đã đành, lại còn gặp một con gà công nghiệp chẳng nhớ gì hết. Chẳng lẽ ông trời thấy cô vẫn chưa đủ thâm nên cố tình bày thêm trò hành hạ cô.

Nhược Nhược ngồi phịch xuống chiếc ghế bên đường, uể oải, nói: “Chắc chắn cậu bị mất trí nhớ rồi.”

“Mất trí nhớ?” Anh chàng chớp mắt nghi ngờ, hai hàng lông mày chau sát vào nhau.

Nhược Nhược khóc không ra tiếng: “Ừ, nếu tôi đoán không nhầm thì là như vậy, cậu đã quên hết những chuyện trước đây rồi đúng không?”

“Em không biết.” Anh chàng dăm chiêu, cố gắng nhớ lại. “Em chỉ nhớ là hôm qua hình như em bị xe đâm phải, tỉnh lại thì quên hết mọi chuyện.”

“Vậy trong người cậu có vật tùy thân không?” Nhược Nhược gấp gấp hỏi, “ví dụ như chứng minh thư, thẻ học sinh chẳng hạn. Không thì điện thoại cũng được, trong danh bạ điện thoại nhất định có số của ba mẹ hoặc bạn bè cậu.”

“À, em có điện thoại...”

Nhược Nhược như mở cờ trong bụng, giục: “Đưa điện thoại của cậu cho tôi mau, tôi liên lạc với gia đình cậu giúp cậu.”

“Nhưng bây giờ thì mất rồi...”

“Sao lại mất?” Nhược Nhược gào lên, cú mừng hụt khiến cô gần như phát điên.

Anh chàng sợ sệt liếc cô, cúi đầu, lí nhí trong miệng: “Sáng hôm nay có một chú râu dài nói, chỉ cần em đưa tiền và những thứ đáng tiền cho chú ấy, chú ấy sẽ dẫn em về nhà.”

Nhược Nhược trừng mắt, nói nốt câu anh chàng bỏ dở: “Nên cậu đưa hết cho chú đó rồi?”

Anh chàng ngó trộm Nhược Nhược, lăm lét lùi xa vài bước nữa, rồi mới dám khe khẽ gật đầu.

Trời ạ! Cô gặp phải ai thế này? Bị xe đâm thì thôi, còn học mấy anh chàng trong phim Hàn mất trí nhớ, đã thế lại còn dâng chiếc điện thoại duy nhất cho bọn lừa đảo. Cô... thực sự chẳng biết nói gì hơn nữa. Bỏ đi, mặc kệ hansson. Dù sao cô cũng có quen biết gì anh chàng này đâu, đường ai nấy đi cho rảnh.

Tính toán xong xuôi, Nhược Nhược chẳng nói lấy câu “tạm biệt”, liền dứt áo bỏ đi.

Anh chàng linh tính thấy chuyện không hay, vội kéo lấy vật áo cô: “Chị Thiên Thần, chị không bỏ em lại một mình đấy chứ?”

“Không!” Nhược Nhược phủi tay anh chàng ra, tiếp tục đi.

Nói cô vô tình cũng được, nói cô sắt đá cũng được, dù sao cô đã quyết định sẽ không đoái hoài đến cậu ta nữa. Ốc còn chưa mang nổi mình ốc, làm sao mà đóng cọc cho rêu.

“Chị ơi, chị không chịu giúp em sao?”

“Tôi không giúp nổi cậu, cậu tìm người khác nhờ vả đi, đừng theo tôi làm gì.”

“Em, em chẳng biết đi đâu cả. Nếu như, nếu như chị không giúp em tìm được nhà, em, em chỉ còn biết cứ đi theo chị thôi.”

“Được! Cậu uy hiếp tôi phải không?” Nhược Nhược bất thành linh dừng lại.

Anh chàng ngốc phản xạ không kịp, cầm dưới va trúng trán cô, hai tay ôm cầm, kêu la ầm ĩ.

Nhược Nhược lè lưỡi, mỉa mai: “Đáng kiếp”, vừa bỏ đi vừa ném lại một câu: “Có giỏi thì cậu cứ đi theo, đến lúc cậu mệt chết tôi vẫn mặc kệ.”

Tuy nói rần là vậy nhưng lượn lơ nửa vòng quanh thị trấn quay lại vẫn thấy anh chàng theo sát sau lưng, cô phát điên lên.

“Rốt cuộc cậu muốn sao đây? Cậu còn muốn theo tôi đến bao giờ nữa? Chẳng lẽ cậu muốn chọc tôi phát điên lên mới vừa lòng phải không?”

Anh chàng bị cô dọa cho sợ đến nỗi lùi lùi về sau, rụt cổ, run rẩy nói: “Em, em không có ý đó... chỉ tại em chẳng có nơi nào để về.”

“Cậu không có nơi nào để về thì mắc mớ gì đến tôi!”

“Chị là thiên thần, chị nhất định có cách.” Anh chàng nhìn Nhược Nhược sùng bái như thấy chúa Giêsu.

“Cậu, cậu...” Nhược Nhược giận đến nỗi toàn thân run lên, hối hận vì lúc này đã đưa cho gã ngốc này thanh sôcôla, nói không chừng gã cứ ỳ ra, theo cô đến cùng.

“Chị Thiên Thần ơi, chị đừng giận.” Nhìn sắc mặt cô, anh chàng buồn bã cúi đầu xuống, “Em... chỉ tại em muốn về nhà. Ban đêm ở ngoài trời rất tối, bọn xấu sẽ đánh em, còn có chú gì đó rất kì lạ cứ sờ mặt em...” Nói xong, anh chàng thút thít.

“Cậu, cậu nín đi...” Nhược Nhược lo lắng, cục tức trong bụng cũng vơi bớt đi phân nửa, cô hoang mang nhìn anh chàng ngốc, lại ngó nhìn xung quanh phát hiện bao nhiêu người đi đường đang nhìn chằm chằm hai người. Cô lập tức cuống quýt: “Này, này, cậu nín đi! Mọi người nhìn lại tưởng tôi bắt nạt cậu. Trời ơi, thôi được rồi, coi như tôi đen đủi. Cậu đừng có khóc nữa, tôi đưa cậu đi theo là được chứ gì, tối nay, cậu không phải ngủ ngoài đường nữa, cũng không có ai bắt nạt cậu nữa.”

“Thật không?” Anh chàng ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn nước trông đến tội nghiệp.

“Thật. Thật. Mau đi thôi.”

“Nhưng phải nói trước. Em không đến đồn cảnh sát đâu. Máy chủ ở đó nhìn rất hung dữ, em sợ lắm.”

“Biết rồi, biết rồi.” Nhược Nhược tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng trong bụng thầm tính toán, dù sao anh ta cũng không biết chữ, đi đâu đâu có do anh ta quyết mà được.

Anh chàng ngốc hoàn toàn không hay biết “bụng dạ” của Nhược Nhược, tung tăng chạy theo cô.

Mới đi được hai bước, Nhược Nhược chợt dạ, quay đầu hỏi lại cho chắc chắn: “Cậu chắc chắn đã quên hết những chuyện trước đây rồi đấy chứ?”

“Đúng thế.”

Nhược Nhược vỗ ngực thở phào, nói: “Quên là tốt.”

“Sao cơ?” Anh chàng ngốc ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì, không có gì, mau đi thôi.”

Cũng may đồn cảnh sát nằm ngay trung tâm thị trấn, dưới ánh hoàng hôn vàng rực, tòa trụ sở cảnh sát hiện lên uy nghiêm khác thường. Trên cửa còn treo một tấm biển với hàng chữ mạ vàng “Vì nhân dân phục vụ”.

Nhược Nhược và anh chàng ngốc đứng trước cửa đồn, ngược nhìn tấm biển vàng trên cửa, thần sắc mỗi người một khác. Nhược Nhược nước mắt vòng quanh, sung sướng vì “Mình sắp thoát rồi”, còn anh chàng ngốc nghi ngờ, hỏi: “Chị ơi, đây là đâu vậy?”

“Nhà tôi.” Nhược Nhược lấy lại bình tĩnh, nghĩ bụng: “Chỉ cần lừa được anh chàng này vào trong là mình được tự do rồi.”

Anh chàng chớp chớp mắt, càng thêm nghi ngờ: “Chị ơi, nhà chị ở đồn cảnh sát sao?”

Nhược Nhược giật mình, quay sang hỏi: “Sao cậu biết đây là đồn cảnh sát?”

“Trên cửa viết rất rõ mà.” Anh chàng ngốc chỉ vào tấm biển vàng trên cửa, nói.

Nhược Nhược mắt tròn xoe, kinh ngạc: “Cậu không phải mất trí nhớ rồi sao? Sao lại biết chữ?”

“Em chỉ quên chuyện trước đây thôi, chứ đâu phải không biết chữ.” Anh chàng ngốc tội nghiệp lại chớp chớp mắt.

Anh chàng này thực sự không phải đang đùa cô đấy chứ?

Nhược Nhược sầm mặt lại, ba bảy hai một gì cũng phải kéo cho được anh ta vào đồn cảnh sát.

“Cậu nhìn nhầm rồi, mấy chữ đó không phải ‘Đồn cảnh sát’.”

“Thế thì là gì?” Anh chàng ngốc ôm chặt lấy cây cột trụ ngoài cửa đồn, thà chết không chịu vào trong.

“Đó là tấm biển đề câu đối tết của nhà tôi, có nghĩa là ‘Hạnh phúc như ý’.”

“Chị gạt em, trên đó rõ ràng có năm chữ, ‘Hạnh phúc như ý’ chỉ có bốn chữ.”

Nhược Nhược thở dài thườn thượt, kiềm chế không thui cho gã ngốc này một trận, cố lấy giọng nhẹ nhàng dỗ dành: “Lúc này là tôi nói nhầm, phải là ‘rất hạnh phúc như ý’, lần này đủ năm chữ rồi chứ? Mau theo tôi vào trong đi.”

“Không! Chị gạt em! Trên đó rõ ràng viết ‘vì nhân dân phục vụ!’” Anh chàng sổng chết ôm khư khư lấy cây cột, đầu ngoẹo sang một bên không nhìn cô nữa.

Sự nhẫn nại của Nhược Nhược đã quá giới hạn, không cần dài dòng với anh ta làm gì, cứ tóm cổ áo gã lôi vào cho xong.

“Cứu tôi với!”

Bóng anh chàng khuất sau cánh cửa đồn cảnh sát, chỉ nghe tiếng kêu khóc lóc vọng lại, đánh động lũ chim trên mấy cành cây ven đường...

2. Chương 2

Thành viên mới trong gia đình

“Ba, mẹ, con về rồi!”

Nhược Nhược mệt mỏi đóng cửa lại, kéo anh chàng ngốc vào trong nhà.

Gia đình Nhược Nhược thuộc tầng lớp trung lưu, ba là quản lý của một công ty cỡ vừa, tính tình hào phóng, hay giúp đỡ người khác nên rất được lòng mọi người. Mẹ Nhược Nhược dịu dàng, hiền từ, là mẫu người phụ nữ truyền thống điển hình, ngoài những công việc bếp núc, dọn dẹp hàng ngày, thỉnh thoảng bà còn nhận thêm hàng thủ công về làm tại nhà.

Họ sống tại một khu dân cư nằm ở phía đông thị trấn, căn nhà hiện tại là ba Nhược Nhược được cơ quan cấp, diện tích hơn một trăm mét vuông, các phòng rộng rãi và một góc sân nho nhỏ. Tuy căn nhà không lớn lắm nhưng ba người sống rất hạnh phúc, đầm ấm.

“Nhược Nhược, về rồi hả con? Sao hôm nay con về muộn thế?” Ông Lâm vui vẻ đón cô từ ngoài cổng, đỡ lấy chiếc cặp sách trên vai cô.

“Hôm nay con gặp một số chuyện nên về trễ ạ!” Nhược Nhược vừa thay dép vừa than vãn.

“Thế à? Vào nhà đi con, hôm nay có món lẩu thịt lợn con thích ăn nhất đấy!” Ông Lâm cười nói, vừa đón lấy cặp sách của Nhược Nhược đang định trở vào, chợt phát hiện đi sau con gái còn một người nữa. Ông dừng lại, tò mò nhìn chàng trai lạ.

Anh chàng ngốc phát hiện ba Nhược Nhược đang nhìn mình, bèn cúi gập người, lễ phép nói: “Cháu chào bác ạ!”

“Ừ! Được rồi...” Ông Lâm cười sảng khoái, vỗ vai anh chàng, rồi quay sang con gái, dò xét: “Nhược Nhược, cậu bạn này là ai vậy?”

“Không biết ạ! Con nhặt được ngang đường.” Nhược Nhược thều thào trả lời, tiện tay với một đôi dép lê dành riêng cho khách trên tủ dép đưa cho anh chàng. “Này, thay dép đi, làm bẩn sàn nhà thì cậu biết tay tôi.”

“Vâng... vâng ạ!...” Anh chàng ngốc đón lấy đôi dép, không dám hé răng nói nửa lời.

Ba Nhược Nhược nhìn vẻ tội nghiệp của anh chàng, bèn quở trách con gái: “Nhược Nhược, sao con nói chuyện với khách như thế?”

Cô bừa môi, muốn cãi lại nhưng không dám, đành lẩm bẩm, coi như xả bực: “Rõ ràng là nhặt được mà.”

Ông Lâm không để ý đến cô nữa, cười nói với anh chàng khách lạ đang hí hụi thay dép: “Thay dép xong thì cháu vào nhà ăn cơm. Ngoài này lạnh lắm, bác cháu mình vào trong nói chuyện.”

Ba Nhược Nhược đã đứng tuổi, dáng người to béo, cặp mắt nhân từ, nụ cười rất giống Đức Phật Di Lặc, vì thế anh chàng cảm giác gần gũi, liền xúc động gật đầu lia lịa đáp: “Vâng, cảm ơn bác ạ!”

Trong bữa tối, bốn người ngồi quây quần quanh bàn ăn, ba mẹ Nhược Nhược nhiệt tình gấp thức ăn cho cậu ta, cô ngồi một bên nhìn mà tức nổ mắt. Lúc đĩa của ba mẹ Nhược Nhược hướng tới đĩa thịt viên Nhược Nhược thích ăn nhất, cô không thể kìm nén được nữa, lên tiếng phản đối: “Ba mẹ nhầm rồi, con mới là con gái của ba mẹ. Sao hai người cứ gấp hết miếng này đến miếng khác cho cậu ta vậy?”

“Con bé này! Nói lăng nhăng gì thế!” Ông Lâm lừ con gái, giọng nói không vừa lòng. “Cậu ấy là bạn học của con. Phải lịch sự với khách chứ.”

Nhược Nhược tròn tròn mắt: “Ai bảo cậu ta là bạn học của con?”

“Không phải bạn học của con, vậy...” Ông Lâm nói tới đây thì im bặt, chợt nghĩ ra chuyện gì đó, ngạc nhiên chỉ vào anh chàng, một lúc sau mới nói tiếp: “Chẳng lẽ lại là bạn trai của con?”

“Ba! Ba lại nói linh tinh rồi. Làm sao cậu ta lại là bạn trai của con được? Lúc nãy con đã nói rồi, cậu ta là do con nhặt được.”

“Cái gì cơ? Nhặt được?”

Ba mẹ Nhược Nhược tròn mắt ngạc nhiên, không ai bảo ai cùng quay sang anh chàng đang có vẻ bồn chồn, lo lắng, bầu không khí lạ kỳ vậy kín lấy phòng ăn, chỉ riêng cô vẫn thản nhiên và lấy và để.

“Con bé này, đừng ăn nữa!” Ông Lâm giật lấy đôi đũa trong tay cô, đánh mắt về phía anh chàng, rồi lại chăm chăm nhìn con gái. “Nói rõ cho ba mẹ biết, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Dạ, con biết rồi. Con sẽ kể rõ đầu đuôi câu chuyện, được chưa ạ? Chuyện là thế này...” Nhược Nhược thuật lại đầu đuôi câu chuyện rồi giật lại đôi đũa trong tay ba, coi như hoàn thành nhiệm vụ, tiếp tục ăn ngấu ngiến, còn ba mẹ cô vẫn chưa hết ngạc nhiên vì câu chuyện kỳ lạ.

Anh chàng ngốc giương cặp mắt ngây ngô, chăm chú quan sát thái độ của ba mẹ Nhược Nhược, cảm thấy hai người cũng không có vẻ khó chịu bèn ngáp ngừng nói: “Bác trai, bác gái, cháu xin lỗi! Cháu biết cháu không nên đòi theo chị thiên thần, cũng biết mình làm phiền hai bác nhiều. Hai ngày nay, chỉ có chị thiên thần cho cháu sôcôla, chỉ có chị ấy là không bắt nạt cháu, cháu chỉ biết tin mình chị ấy thôi. Hai bác đừng giận cháu nhé!”

“Hai bác không giận cháu, chỉ là ngạc nhiên quá thôi”, bà Lâm nhẹ nhàng giải thích. “Chuyện thế này thực sự hai bác cũng chưa gặp bao giờ...”

“Vậy... vậy hai bác có đuổi cháu đi không ạ? Bác gái, bác đừng đuổi cháu. Cháu không nhớ đường về nhà nữa, cũng chẳng có chỗ nào để đi. Cháu rất được việc, cháu sẽ giúp bác việc nhà, chỉ cần mỗi ngày bác cho cháu ăn một ít cơm thôi ạ.” Anh chàng ngốc mắt ngấn nước, miếu máo chực khóc.

“Cháu đừng khóc...” Bà Lâm nhìn cậu ta vẻ khó xử, không biết nên quyết định ra sao, đành quay sang hỏi ông Lâm: “Ba nó xem thế nào?”

“Tôi cũng chưa gặp chuyện thế này bao giờ.” Ba Nhựt Nhựt cũng phân vân không kém, đột nhiên ông ngẩng lên nhìn con gái: “Nhựt Nhựt, con nói đi.”

Nhựt Nhựt nuốt miếng cơm trong miệng, chẳng chút đắn đo: “Con thấy tốt nhất là vứt cậu ta ra đường, đỡ vướng chân con.”

Anh chàng ngốc tưởng thật, sợ đến tái mặt, cầu xin Nhựt Nhựt: “Đừng mà, đừng mà, chị thiên thần ơi, chị đừng vứt em đi, em sẽ ngoan mà, không vướng chân chị đâu.”

“Bây giờ cậu đang vướng chân tôi đó”, Nhựt Nhựt chẳng thèm ngẩng đầu, gắt lên.

“Con bé này, sao ăn nói thế? Nhìn xem, con dọa cho cậu ấy sợ sắp khóc rồi kìa.” Ba Nhựt Nhựt lừ cô. Ngẫm nghĩ một lúc lâu, ông vui vẻ nói: “Cậu bé này thật đáng thương, trước khi tìm thấy bố mẹ, cháu cứ ở lại nhà bác.”

Anh chàng ngốc sung sướng đứng bật dậy, khom người nói: “Cảm ơn bác trai, cảm ơn bác gái, cảm ơn chị thiên thần!”

“Cậu bé này thật lễ phép. Nhựt Nhựt, con phải học tập đó, biết chưa?” Mẹ Nhựt Nhựt kéo anh chàng ngồi xuống. Cô bĩu môi, không nói gì nữa.

Ăn tối xong, Nhựt Nhựt bưng mâm bát vào bếp, anh chàng ngốc cũng tự giác giúp một tay.

“Chị thiên thần, bát đĩa cứ để em rửa cho.”

Nhựt Nhựt liếc xéo cậu, suy nghĩ một lát, hỏi lại: “Cậu làm được không đấy?”

“Em làm được mà, em sẽ rửa thật sạch, chị cứ yên tâm.” Anh chàng ngốc nghiêm nghị gặt đầu, cứ như đang thề một chuyện gì đó rất quan trọng vậy.

“Là cậu tự đòi rửa, không phải tôi ép cậu đâu đấy.”

“Vâng, là em tự nguyện.”

“Nếu cậu muốn tôi sẽ để cậu toại nguyện.” Nhựt Nhựt giao cả mâm đầy ắp bát đĩa vào tay anh chàng ngốc, vui vẻ ra khỏi bếp. Mới bước được hai bước, cô chợt nghĩ ra chuyện gì đó, quay đầu lại dặn: “Cậu làm cho cẩn thận, đánh vỡ bát là tôi cho cậu ăn đòn đó.”

“Dạ, em biết rồi!” Anh chàng ngoan ngoãn gặt đầu.

Nhựt Nhựt yên trí ra ngoài.

Ông Lâm đang ngồi xem ti vi, bà Lâm ngồi bên cạnh tay thoăn thoắt đan len. Thấy con gái chạy từ trong bếp ra, ông hỏi: “Không phải con đang rửa bát sao? Rửa nhanh thế?”

“Cậu ta nói rửa giúp con.”

Nhựt Nhựt chạy tới bên cạnh sofa, toan ngồi xuống thì đầu cô lãnh trọn cái cốc đau điếng của ba. Cô ôm lấy đầu nhảy dựng lên, phụng phịu, kêu la: “Đau quá! Ba, sao ba đánh con?”

“Sao con để khách rửa bát?”

“Cậu ta muốn rửa, chứ có ai bắt đâu ạ!” Nhựt Nhựt ầm ức, xịu mặt. Biết ngay cậu ta là Sao Chổi mà. Từ lúc cậu ta xuất hiện, cô chẳng có lấy nửa phút bình yên. Thường ngày ba cô vẫn chiều chuộng cô, vậy mà giờ lại bênh cậu ta. Thật hối hận vì lúc đầu đã mềm lòng, thanh sôcôla ngon là thế, cô chẳng được mấy miếng lại đem cho cậu ta cả.

“Tự nguyện cũng không được, mau vào bếp dọn dẹp bát đĩa. Xong rồi hai đứa ra đây, ba có chuyện muốn nói.”

“Vâng!” Nhựt Nhựt cúi kính đáp, quay vào bếp.

Anh chàng ngốc đang rửa bát trong bếp, thấy Nhựt Nhựt trở vào bèn hỏi: “Chị thiên thần, không phải chị muốn xem ti vi sao? Sao lại quay vào?”

“Tôi thích rửa bát, được chưa?” Nhựt Nhựt trừng mắt nhìn anh chàng, hậm hực nói.

Anh chàng nhìn chiếc bát trong tay Nhược Nhược, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Đến lúc cô rửa xong chiếc bát đó, định với chiếc nữa, cậu mới nói: “Chị ơi, chồng đó em rửa sạch rồi.”

Nhược Nhược giận dữ lườm anh chàng, cậu ta chẳng dám ho he gì nữa, cun cút lấy chồng bát bẩn, lẳng lặng rửa, còn cô lấy chồng bát bẩn đặt dưới vòi nước tráng lại.

Hai người cặm cùi một lát, đồng bát đĩa nhanh chóng được rửa sạch sẽ. Nhược Nhược lau khô tay, dẫn anh chàng ra ngoài phòng khách.

Ông Lâm thấy hai người đi ra, liền gọi anh chàng tới ngồi cạnh mình. Nhược Nhược chống mắt nhìn chỗ ngồi của mình bị người ta cướp mất, lẳng lặng đến ngồi cạnh mẹ, khóc thầm vì mình bị thất sủng, thấy hối hận vì đã dẫn cậu ta về nhà.

“Cả nhà có mặt đầy đủ rồi, vậy cuộc họp gia đình bắt đầu.” Ba Nhược Nhược với lấy chiếc điều khiển, tắt ti vi rồi mới nói tiếp: “Vấn đề chính của cuộc họp tối nay là về thành viên mới của gia đình chúng ta.”

“Thành viên mới gì chứ!” Nhược Nhược lẩm bẩm.

Anh chàng tròn mắt nhìn Nhược Nhược, không hiểu rốt cuộc mình làm gì mà khiến cô nổi giận.

Ông Lâm trừng mắt cảnh cáo con gái rồi nói tiếp: “Trước hết chúng ta cần đặt cho cậu ấy một cái tên, dù sao cậu ấy cũng sẽ sống cùng chúng ta một thời gian, không có tên thì không tiện, mọi người nghĩ xem nên gọi cậu ấy là gì?”

Nhược Nhược nhìn anh chàng ngốc, đúng lúc cậu ta cũng mở tròn cặp mắt ngây ngô nhìn lại, cô chợt nảy ra ý nghĩ trêu chọc cậu ta: “Con thấy cứ gọi là Tiểu Bạch đi.”

“Cái tên này không được.” Bà Lâm quay sang chồng hỏi ý kiến: “Ba nó thấy thế nào?”

“Đúng thế. Cậu ấy đâu phải cún, sao lại gọi Tiểu Bạch?” Ông Lâm lại trừng mắt lườm con gái, sau đó quay sang chỗ anh chàng: “Cậu bé, cháu thích tên gì?”

“Cháu...” Anh chàng ngốc lại nhìn qua chỗ Nhược Nhược. Cô làm bơ ngựa cổ lên trần nhà. Anh chàng buồn thiu cúi đầu, ấp úng: “Cháu thấy tên Tiểu Bạch cũng được ạ!...”

“Nhược Nhược, đừng dọa cậu ấy nữa. Cậu ấy lớn như vậy lại đặt cho một cái tên của cún, nghe sao được. Nghĩ cái tên khác đi.” Ông Lâm mắng con, trong bụng cô đang nghĩ gì, ông đoán được hết.

“Cậu ta đâu có giống người lớn”, Nhược Nhược hậm hực nói. “Ba nhìn xem, nhìn ánh mắt cậu ta tội nghiệp có khác gì một con cún đâu. Con gọi cậu ta là Tiểu Bạch thì có gì không đúng?”

“Ăn nói linh tinh! Con nhìn lại cậu ấy xem, cao to đẹp trai thế này, giống cái cậu La... La... La gì đó?”

“La Chí Tường.”

“Đúng... đúng, La Chí Tường!”

Nhược Nhược bĩu môi: “Cậu ta làm sao mà giống La Chí Tường được, người ta đâu có bị xe đâm, cũng đâu có bị tâm thần.”

“Con bé này, sao lại nói thế? Nếu cậu ấy không nói gì, con có biết người ta bị mất trí nhớ không?”

“Trời ơi! Con biết rồi. Con biết rồi. Con nghĩ một cái tên khác là được chứ gì. Ba, ba đừng kêu ca nữa. Người ta bảo chỉ có phụ nữ mới hay phản nản, ba là đàn ông, sao cũng nói nhiều vậy?” Nhược Nhược quệt mũi, nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Gọi là Lâm Tiểu Cáp vậy.”

“Lâm Tiểu Cáp? Nghĩa là gì?” Bà Lâm cảm thấy cái tên nghe rất kỳ lạ bèn dừng tay, ngẩng lên nhìn con gái.

Nhược Nhược quay sang ba, lém lỉnh: “Ba nói cậu ta cao to đẹp trai, loài chó Husky không phải rất to, rất đẹp sao?...”

Ông Lâm nhin cười, nói tiếp về sau: “Cho nên con gọi cậu ấy là Tiểu Cáp?”

“Vâng!” Nhược Nhược điềm nhiên gật đầu.

“Con bé này, con cố tình chọc tức ba phải không? Ba đã nói không được đặt tên của cún rồi cơ mà.” Ông Lâm rút chiếc dép lê dưới chân định gõ lên đầu Nhược Nhược.

Bà Lâm định ngăn cản thì người khác còn đứng dậy nhanh hơn bà.

“Bác à! Bác đừng đánh chị thiên thần.” Anh chàng ngốc đang ngồi cạnh Nhược Nhược bật dậy, ôm chặt lấy ông Lâm. “Cháu thấy cái tên Tiểu Cáp cũng rất hay, mọi người cứ gọi cháu là Tiểu Cáp được rồi.”

Chiếc dép lê trong tay ông Lâm vẫn hướng lên trời, ông khuyên: “Cháu à, cháu không cần miễn cưỡng, chúng ta sẽ nghĩ ra một cái tên khác hay hơn, cháu...”

“Không... không... không!” Anh chàng ngốc vội vàng chen ngang lời ông Lâm. “Cái tên đó rất hay mà, không cần nghĩ tên khác đâu ạ!”

“Cháu thích cái tên đó sao? Không phải miễn cưỡng đấy chứ?” Ông Lâm hỏi đi hỏi lại.

Anh chàng liếc trộm Nhược Nhược rồi ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, cháu thích ạ!”

Lúc đó ông Lâm mới hạ chiếc dép lê xuống, nói tiếp: “Nếu cháu đã thích, vậy thì khi nào cháu còn chưa tìm thấy bố mẹ, chúng ta sẽ gọi cháu là Lâm Tiểu Cáp. Cháu cứ ngủ ở phòng dành cho khách. À, còn việc này nữa, mai bác sẽ đưa cháu tới bệnh viện khám, ngộ nhờ để lại di chứng thì khổ, tiện đường mua luôn cho cháu một ít đồ dùng cá nhân, cháu thấy thế nào?”

“Vâng ạ, cháu cảm ơn bác!”

“Được rồi, nếu cháu không có ý kiến gì, vậy cứ quyết định thế đi. Nhược Nhược, con đưa Tiểu Cáp về phòng cho cậu ấy quen dần đi.”

“Thật phiền phức!” Nhược Nhược khẽ càu nhàu, miễn cưỡng đứng lên.

“Con bé này, con nói cái gì vậy?” Ông Lâm lại khom người toan vớ chiếc dép.

Nhược Nhược thấy vậy, co giò chạy biến. Tiểu Cáp đứng ngây ra nhìn, không biết phải làm gì.

“Tiểu Cáp, đi đi cháu. Nhược Nhược sẽ dẫn cháu về phòng”, bà Lâm dịu dàng nói với Tiểu Cáp.

“Dạ... vâng ạ!” Tiểu Cáp vội đứng dậy, đuổi theo Nhược Nhược.

Phòng của Tiểu Cáp ở ngay cạnh phòng khách, chỉ đi vài bước là tới.

“Đây là phòng của cậu.” Nhược Nhược chìa ngón tay cái về phía cánh cửa gỗ sơn đỏ, ra hiệu cho cậu vào xem phòng. “Trước khi rời khỏi nhà tôi, cậu sẽ ở trong phòng này, biết chưa?”

“Vâng ạ!” Tiểu Cáp ngoan ngoãn gật đầu, hoan hỉ nhìn cánh cửa gỗ sơn đỏ. Tình cờ phát hiện gần đó còn một cánh cửa sơn đỏ nữa, cậu ta tò mò hỏi: “Chị thiên thần, phòng bên cạnh này là phòng của ai?”

“Của tôi.”

“Thì ra phòng của em ở ngay cạnh phòng chị.” Tiểu Cáp cười vui vẻ, ánh mắt sáng lên như có ngàn vạn ngôi sao trong đó. Rồi không hiểu anh chàng nghĩ ra chuyện gì, hai má chột đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu.

Nhược Nhược neho mắt nhìn vẻ mặt khả nghi của Tiểu Cáp, đoán ngay đó là việc không hay ho gì.

Không phải tên nhóc này đang âm mưu gì đó chứ? Tuy nhìn bề ngoài gã không phải loại người đó, nhưng “thức khuya mới biết đêm dài”, trong bụng gã nghĩ cái gì, ai mà biết được, cứ hỏi cho rõ thì hơn.

Nghĩ vậy, Nhược Nhược bèn vặn hỏi: “Lâm Tiểu Cáp, cậu đang nghĩ gì thế? Nói nhanh! Tốt nhất là trả lời cho thật thà, bằng không để tôi phát hiện cậu nói dối, tôi cho cậu biết tay.”

Tiểu Cáp ngượng ngập ngẩng đầu liếc Nhược Nhược, rồi lại cúi xuống, lí nhí: “Chị thiên thần, em nhất định phải nói sao?”

Nhược Nhược nhìn Tiểu Cáp rồi liếc qua chỗ ba mẹ. Ba đang chăm chú xem ti vi, không hề để ý đến hai người, cô liền giơ nắm đấm trước mắt cậu ta, khẽ đe dọa: “Đúng thế! Nói mau, không tôi đấm cậu chết.”

“Đừng... đừng, em nói là được mà.” Bị cô dùng vũ lực đe dọa, Tiểu Cáp không dám lần nữa, đỏ bừng mặt nói: “Em đang nghĩ, phòng em và chị gần nhau thế này, từ nay về sau, em ngủ phải để ý một chút...”

“Để ý cái gì?” Nhược Nhược nôn nóng chen ngang. “Chẳng lẽ cậu sợ tôi lên vào phòng cậu?” Cô còn chưa nói sợ cậu ta có ý đồ xấu, thế mà cậu ta đã nói phải để ý cô, thật là sỉ nhục người khác quá!

“Không phải, không phải, ý em không phải thế...” Thấy Nhược Nhược hiểu lầm, Tiểu Cáp luống cuống giải thích: “Em sợ lúc ngủ em sẽ ngáy rất to làm chị không ngủ được, cho nên tự nhắc mình lúc ngủ phải để ý một chút.”

Chỉ vì chuyện vặt vãnh này mà mặt cậu ta đỏ như vậy sao? Nhược Nhược cúi đầu không nói gì, cười nhạt.

Cô quyết định không thêm để ý cậu ta nữa, mở cửa đi vào phòng, Tiểu Cáp thấy vậy lo lắng chạy theo.

Trong phòng tối om, Nhược Nhược mò mẫm trên tường một lúc mới tìm thấy công tắc đèn. “Tách” một tiếng, căn phòng lập tức sáng trưng.

Bài trí trong phòng đơn giản mà khoáng đạt.

Phía góc phòng kê một chiếc tủ quần áo cao chạm trần nhà, đối diện là chiếc giường đôi được chạm khắc hoa văn rất đẹp mắt. Đầu giường đặt một chiếc tủ, phía trên còn có một cây đèn ngủ và mấy thứ đồ chơi nhỏ nhắn, dễ thương.

Cửa sổ đối diện cửa ra vào, hai cánh cửa còn khép chặt, mặt kính thủy tinh sáng bóng, không chút bụi. Rèm cửa sổ màu xanh da trời được làm từ chất liệu cotton mềm mại điểm xuyết cho căn phòng thêm ấm áp, dễ thương.

Ở góc bên trái rèm cửa sổ còn treo một chiếc chuông gió trong suốt, mỗi lúc có cơn gió thổi tới lại phát ra những tiếng trong trẻo như tiếng ngọc.

Tuy là phòng dành cho khách nhưng tuần nào bà Lâm cũng quét dọn sạch sẽ, trong phòng còn thoang thoảng hương hoa nhài.

Nhược Nhược đi vào, mở cửa sổ, một cơn gió ùa vào phòng, thổi tan những bức tức trong người.

“Dễ chịu quá!” Tiểu Cáp ngồi lên giường, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, vui sướng nói: “Cuối cùng thì tối nay mình cũng không phải ngủ ngoài đường nữa, cũng không phải sợ nửa đêm bị người ta vuốt mặt, có phòng ngủ thật là tốt.” Nói tới đây, cậu ta mở mắt ra, cảm kích nhìn Nhược Nhược, nói tiếp: “Chị thiên thần, cảm ơn chị, cảm ơn chị đã dẫn em về nhà!”

Nhược Nhược lại liếc xéo cậu ta, xoa xoa hai cánh tay, nói: “Từ nay về sau cậu đừng có nói mấy câu sáo rỗng ấy nữa, tôi nghe mà nổi cả da gà.”

Tiểu Cáp gãi gãi đầu, bẽn lẽn nói: “Vâng, chị thiên thần!”

“Tại sao cậu cứ luôn miệng gọi tôi chị thiên thần, chị thiên thần thế?” Nhược Nhược đi đến cạnh giường, vừa giúp cậu ta trải lại ga giường, vừa hỏi. “Chẳng lẽ chỉ vì lúc gặp cậu tôi mặc một chiếc váy trắng?”

“Cũng không hẳn là vì thế.” Tiểu Cáp đứng dậy để Nhược Nhược trải ga. “Em thấy chị giống thiên thần không chỉ vì chiếc váy của chị, mà bởi vì chị có một trái tim lương thiện. Trong thần thoại Hy Lạp có nói, thiên thần rất lương thiện, tâm hồn họ trong trắng như đôi cánh họ mang trên mình vậy.”

“Luyên thuyên cái gì vậy, tôi chẳng thấy mình lương thiện chỗ nào cả. Cậu quên tôi nổi xung với cậu thế nào rồi hả? Còn nữa, hơi một tí là tôi đòi đánh cậu, thế mà cậu vẫn nghĩ tôi lương thiện sao?”

Tiểu Cáp vẫn kiên quyết: “Em ở bên ngoài hai ngày trời, mỗi ngày gặp biết bao nhiêu người nhưng chỉ có mình chị cho em sôcôla, cho nên, em tin chị là người tốt. Em biết chị hung dữ với em cũng vì muốn tốt cho em.”

“Tôi thấy đầu óc của cậu đúng là bị xe đâm nên không bình thường rồi.” Nhược Nhược trải ga xong, vuốt cho phẳng mấy nếp gấp trên đó rồi mới đứng dậy, nhìn thẳng vào cậu ta nói: “Từ nay về sau cậu đừng gọi tôi chị thiên thần gì gì đó nữa, cậu cao to hơn tôi, gọi tôi là chị nghe không ổn lắm.”

Tiểu Cáp liếc trộm Nhược Nhược, rồi bèn lên cúi đầu, lẩm bẩm: “Nhưng em thấy chị lớn hơn em. Cô giáo nói, gặp con gái nhỏ tuổi hơn mình thì gọi là em, còn gặp người lớn tuổi hơn thì gọi là chị, nếu con gái lớn tuổi hơn mình mà lại có bạn trai rồi thì phải gọi là dì, còn nếu đã có chồng rồi thì gọi là...”

“Cậu nói xong chưa? Tóm lại, ý cậu là tôi lớn tuổi hơn cậu, đúng không? Tôi thấy cậu muốn ăn đấm rồi đấy.” Nhược Nhược nghiêng răng ken két, định bụng đấm cho cậu ta một trận.

Nào ngờ cậu ta lại không né tránh, chỉ giơ tay ôm đầu, trông thật tội nghiệp.

Nhược Nhược dừng tay, thắc mắc: “Cậu biết rõ tôi định đánh cậu, sao không tránh đi?”

Tiểu Cáp vẫn ôm chặt đầu, lộ hai con mắt đen láy ra, sợ sệt trả lời: “Nếu em tránh đi, chị sẽ đấm trúng tường sau lưng em mất. Trời lạnh thế này, tường lại rất cứng, chị mà đấm vào tường, chắc chắn tay sẽ rất đau.”

Câu trả lời làm Nhược Nhược hoàn toàn bất ngờ, cô ngậy người ra hồi lâu, rồi bất thành linh quay lưng, lén lau khóe mắt.

Một anh chàng mới quen còn quan tâm tới cô như vậy, vậy mà Hoàng Lạc Thiên đã bên cô suốt hai năm trời lại không thèm đoái hoài gì tới cảm giác của cô, trước mặt cô còn thản nhiên nệm nịu, âu yếm nói chuyện với người khác. Cuộc đời này thật vô lý.

“Chị thiên thần ơi, chị sao vậy?” Tiểu Cáp bỏ tay xuống, nhẹ nhàng đến trước mặt Nhược Nhược, lo lắng hỏi.

“Tôi không sao.” Nhược Nhược quay mặt đi, không muốn để Tiểu Cáp nhìn thấy đôi mắt mọng nước của mình. “Từ nay về sau cậu đừng gọi tôi là chị thiên thần nữa, nghe buồn cười lắm, cứ gọi tôi là Nhược Nhược được rồi.”

Tiểu Cáp tròn mắt, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, cẩn thận hỏi lại: “Thật không, chị thiên thần? À! Không, chị Nhược Nhược.”

“Ừ!” Nhược Nhược hắng giọng, quay đi, lạnh nhạt nói: “Muộn rồi, cậu cũng ngủ sớm đi. Mai tôi còn phải đi học, tôi về phòng ngủ trước đây. Chúc ngủ ngon!”

Nói xong, cô đi ra ngoài, bóng cô lảng lạng khuất dần sau cánh cửa gỗ sơn đỏ.

“Chị Nhược Nhược...” Tiểu Cáp lo lắng nhìn theo cô, trong lòng bỗng thấy không yên.

Nhược Nhược về phòng mình, đóng cửa lại, chẳng thèm thay quần áo, nằm lăn ra giường.

Chạy ngược chạy xuôi suốt cả buổi chiều, người mỏi nhừ, cô cứ tưởng đặt lưng xuống giường là ngủ được ngay, nhưng không hiểu sao cô lại không buồn ngủ chút nào. Nhắm mắt lại, hình ảnh Hoàng Lạc Thiên lại hiện lên, tim cô bỗng quặn đau...

Lăn lộn khắp giường hồi lâu, Nhược Nhược trở dậy, đến bên cửa sổ, lẳng lẽ ngắm nhìn khoảng không tối om bên ngoài.

Đêm nay không có trăng, màn đêm u ám, cô đơn trải dài đến vô tận.

Vài ngôi sao thưa thớt, lơ lửng treo giữa tầng không, lẻ loi tỏa sáng.

Ban đêm ở khu này rất yên tĩnh, ngoài đường không có người đi lại, chỉ có ngọn đèn đường đứng im lìm.

Cô còn nhớ ngày này năm ngoái, Hoàng Lạc Thiên đứng bên ngọn đèn này, dưới khung cửa sổ này hôn cô.

Lễ Tình nhân hôm đó, hai người hẹn nhau bảy giờ tối có mặt tại quán cà phê Starbucks, nhưng anh lại tới muộn. Cô đợi rất lâu, đồng hồ sắp điểm tám giờ mà anh vẫn chưa tới. Cô tức giận bỏ về nhà.

Chín giờ tối, anh gọi cho cô không biết bao nhiêu lần, cô giận nên nhất quyết không nghe. Anh vẫn kiên trì gọi, tiếng chuông điện thoại khiến cô càng khó chịu, thế là cô tháo luôn pin ra.

Anh không chịu từ bỏ. Mười giờ tối, anh chạy tới nhà cô, đứng dưới cửa sổ phòng cô, bên cạnh cột đèn này, ôm theo một hộp quà rất đẹp, lẳng lặng đợi một tiếng đồng hồ. Đêm hôm đó, gió thổi khá mạnh, anh đứng

run bần bật. Cô không đành lòng nhìn anh đóng băng, mềm lòng chạy xuống. Lúc đó, anh lạnh đến mức môi đã tím tái, nhưng vừa thấy cô chịu xuống gặp liền nở nụ cười rạng rỡ.

Nhìn bộ dạng anh lúc đó, trong lòng cô thấy chua xót vô cùng, mắng yêu: “Sao anh ngốc thế?”

Anh cười trừ, đưa hộp quà trong tay cho cô, hạnh phúc nói: “Nhược Nhược, chúc em ngày lễ Tình nhân vui vẻ!”

Sống mũi cô cay cay, không nhận quà mà sà vào lòng anh, dụi đầu vào ngực anh, thút thít trách móc: “Sao anh lại đến muộn? Anh có biết em đợi anh lâu lắm không? Trong quán cà phê có bao nhiêu là người, bọn họ ai cũng có đôi có cặp, chỉ có em lẻ loi ngồi đó một mình, hứng chịu cặp mắt soi mói của người khác...”

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cầm tựa lên tóc cô, nhỏ nhẹ nói: “Nhược Nhược, đừng khóc, anh biết anh đã để em phải chịu ầm ức, anh xin lỗi.”

Cô nín khóc, ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Hôm nay là lễ Tình nhân đầu tiên chúng ta bên nhau, sao anh lại tới muộn?”

Anh vỗ nhẹ lên vai cô, nhìn cô xót xa, nói: “Xin lỗi, không phải anh cố ý. Em nói rất thích tuyết trong bộ phim Bản tình ca mùa đông, anh muốn sang Hàn Quốc lấy thứ tuyết em thích về tặng em nhân ngày đặc biệt này. Anh định xin cô giáo nghỉ học, nhưng hôm nay có bài kiểm tra rất quan trọng, nên cô không cho phép.”

“Sao anh không nhờ người khác lấy giúp?”

“Anh muốn tự tay lấy rồi cho vào chiếc lọ điều ước tặng em.”

“Vậy sao anh không gọi cho em?”

“Vừa tan học là anh ra sân bay ngay, bỏ quên điện thoại trong ngăn bàn. Xin lỗi Nhược Nhược, anh đã để em phải lo lắng.”

Cô mỉm cười, hạnh phúc nhận lấy món quà. Nhẹ nhàng kéo sợi ruy băng trên hộp quà, mở ra, một chiếc lọ điều ước đẹp lung linh hiện lên trước mắt cô. Chiếc lọ trong suốt nằm giữa một bó hồng đỏ thắm, dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, long lanh như cầu vồng.

“Đẹp quá!” Cô hạnh phúc reo lên, nhấc chiếc lọ lên ngắm nghía.

“Em thích là được rồi.” Anh mỉm cười hạnh phúc.

Ngắm nhìn nụ cười của anh, trong lòng cô thấy ngọt ngào vô cùng.

Lúc chia tay, anh bỗng nhiên kéo lấy cô rồi ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Giây phút đó, cô như nghe thấy giai điệu của hạnh phúc.

Chỉ có điều lúc ấy cô đã quên mất rằng, hạnh phúc vốn rất ngắn ngủi. Trước đây ngọt ngào bao nhiêu thì hôm nay đau khổ bấy nhiêu.

Chỉ qua một năm, giờ đây cô gái đi bên anh đã không phải là cô nữa.

Nhược Nhược nhắm mắt lại, hai hàng mi ướt nhoe, nước mắt từ từ lăn xuống má, thành một đường dài đậm nét.

Giống như mảnh tình của cô qua đi để lại một vết sẹo hằn sâu trong tim.

3. Chương 3

Thì ra không phải Gà Công Nghiệp

Sáng sớm hôm sau, ánh ban mai đánh thức cả thị trấn, nắng sớm chan hòa trong ngôi nhà của Nhược Nhược. Trong mấy lùm cây rậm rạp, chim véo von hót khúc ca chào bình minh.

Nhược Nhược ngáp ngấn ngáp dài, hai mắt thâm quầng đi vào phòng ăn.

Suốt đêm qua, cô nhớ lại những kỷ niệm với Hoàng Lạc Thiên, tới gần sáng mới thiếp đi một lát. Bây giờ hai mắt cứ nhú lại, lưng cũng mỏi nhừ. Thất tình ra nông nổi thế này, chắc ông trời nhìn cô hạnh phúc thật thấy không thuận mắt.

Tiểu Cáp đang bày bát đĩa ra bàn, nhìn thấy Nhược Nhược liền tươi cười: “Chị Nhược Nhược, chào buổi sáng!”

“Ừ! Chào buổi sáng!”

Nhược Nhược dụi mắt, đảo mắt quanh phòng ăn một lượt, không thấy ba mẹ đâu, bèn hỏi: “Ba mẹ tôi đâu?”

“Bác trai và bác gái vừa ra ngoài rồi, hai bác bảo đi mua cho em ít đồ dùng cá nhân. Nhược Nhược, lát chị còn phải đi học, cứ ăn sáng trước đi.”

“Ừ!” Nhược Nhược lạnh lùng đáp, chẳng thêm để ý Tiểu Cáp đang vô cùng hồi hộp.

Cô ngồi xuống, lại ngáp một hơi dài, vừa bưng bát lên thì bỗng mắt chữ O, miệng chữ A bởi đồ ăn bày trên bàn.

Mẹ ơi! Có thật cô đang ngồi ở nhà mình không vậy? Bữa sáng của nhà cô từ lúc nào trở nên thịnh soạn như đại tiệc thay vì bánh quẩy với sữa đậu nành thế này?

Nhược Nhược tròn mắt nhìn những chiếc bánh ngọt xinh xắn, cùng cốc sữa dâu tây, không thốt nên lời.

Tiểu Cáp thấy Nhược Nhược như vậy liền hồi hộp, hỏi: “Chị Nhược Nhược, chiếc bánh ngọt đó là do em tự làm. Vì không có nhiều thời gian, hơn nữa đồ trong tủ lạnh cũng không nhiều, nên em chỉ làm một ít thôi, chị có thích không?”

Nhược Nhược chỉ vào bữa sáng thịnh soạn trên bàn, ngạc nhiên hỏi: “Những thứ này đều do cậu làm sao?”

“Vâng!” Tiểu Cáp ngại ngần gật đầu, hai má đỏ ửng.

“Không thể nào!” Nhược Nhược hết nhìn Tiểu Cáp lại dán mắt vào bữa sáng trên bàn, không dám tin vào mắt mình. “Chiếc bánh ngọt này làm công phu như vậy, chắc chắn do đầu bếp chuyên nghiệp làm, cậu... dựa vào cậu... không phải tôi không tin cậu, nhưng mà... chuyện này thật khó mà tin nổi...”

“Chị Nhược Nhược, chị không tin em sao? Bánh này thực sự do em tự làm mà.”

Tiểu Cáp thấy cô còn nghi ngờ, trong lòng lo lắng, vội chỉ vào cốc sữa: “Chị nhìn cốc sữa dâu này, cả sữa và dâu tây em đều lấy từ trong tủ lạnh. Em bỏ cuống dâu tây, rồi cho cả dâu và sữa vào máy xay sinh tố xay nhuyễn, để sữa ngon hơn, em còn cho thêm một chút thạch dâu tây nữa...”

Tiểu Cáp lại chỉ vào chiếc bánh ngọt thơm ngon, hấp dẫn, khiến người khác nhìn mà chảy cả nước miếng: “Bột làm bánh là bác gái lấy cho em, trứng gà và hoa quả trên bề mặt em lấy trong tủ lạnh.”

Nhược Nhược vẫn chưa tin hẳn: “Nhưng... không phải cậu mất trí nhớ rồi sao? Cứ cho là trước đây cậu học làm bánh ngọt, nhưng cậu đã mất trí nhớ rồi, đáng lẽ cũng phải quên luôn rồi chứ?”

Tiểu Cáp gãi đầu gãi tai, cũng cảm thấy rất kỳ lạ: “Em cũng không biết. Nhưng thấy nguyên liệu thì em cứ thế làm thôi. Cũng có thể em chỉ quên những chuyện trước đây, còn mấy việc đã cảm rõ vào đầu rồi thì vẫn nhớ đôi chút.”

Nhược Nhược nghe cậu ta nói có vẻ có lý, nghi vấn trong lòng cô cũng được gỡ bỏ.

Hơn nữa chiếc bánh ngọt thực sự rất đẹp, cô muốn nếm thử hương vị nó, dù sao cũng chẳng đi đâu mà thiệt.

Nghĩ vậy, Nhược Nhược bèn cầm đĩa lên, xắn một miếng bánh bỏ vào miệng.

Tiểu Cáp càng bồn chồn, hồi hộp hỏi: “Thế nào? Có ngon không?”

Nhược Nhược nhai thật kỹ rồi vui vẻ nuốt ực vào bụng, ngẩng đầu nói với Tiểu Cáp: “Rất ngon! Tiểu Cáp, thật không ngờ cậu không những biết làm bánh ngọt mà còn làm rất ngon nữa.”

“Chị Nhược Nhược, chị thích chứ ạ?” Tiểu Cáp sung sướng nhìn Nhược Nhược. Thấy cô gật đầu cái rụp, cậu vui đến nỗi muốn nhảy cẫng lên: “Yeah! Tốt quá, nếu chị thích từ nay về sau em sẽ thường xuyên làm cho chị ăn.”

“Cảm ơn cậu trước.” Nhược Nhược vỗ vai cậu ta rồi tiếp tục giải quyết chiếc bánh.

“Chị ăn từ từ thôi không nghẹn.” Tiểu Cáp đứng bên cạnh nhìn cô ăn ngon lành, trong lòng cũng thấy rất vui.

“Ừ... ừ...” Miệng còn nhồm nhoàm bánh, Nhược Nhược chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Nhược Nhược ăn như rồng cuốn, chẳng mấy chốc đã hết veo chiếc bánh, cô đứng dậy xoa bụng: “Tôi phải đi học rồi, bát đĩa cứ để đó, tan học tôi về dọn.”

“Vâng, chị đợi em một lát. Em đi thay giày.” Tiểu Cáp tươi cười quay đi, tung tăng chạy ra ngoài.

“Khoan đã!” Nhược Nhược vội gọi với lại, thắc mắc: “Tôi đi học, cậu thay giày làm gì?”

Tiểu Cáp quay đầu lại, vui vẻ đáp: “Em đưa chị đi học.”

Nhược Nhược trợn mắt, xẵng giọng: “Tôi có phải ngày đầu tiên đi học đâu, ai cần cậu đưa?”

“Nhưng em muốn bảo vệ chị...” Tiểu Cáp ỉu xiu cúi đầu.

Nhược Nhược bĩu môi, khoác cặp lên vai, đi ra cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi đi học rồi, cậu ngoan ngoãn ở nhà đợi, chớ có chạy theo.”

Tiểu Cáp nhìn theo cô, miệng méo xẹo.

Trường học cách nhà không xa, Nhược Nhược đi bộ không đầy hai mươi phút là tới.

Cô chậm chậm bước đi, thỉnh thoảng có vài người bạn đạp xe đi tới, ngỡ ý cho cô đi nhờ nhưng cô đều từ chối. Nhược Nhược tuy không xuất sắc gì nhưng rất được bạn bè yêu quý.

Gần tới trường, Nhược Nhược nghe thấy một tiếng gọi rất quen.

“Nhược Nhược! Nhược Nhược! Đợi tớ với!” Cô bạn thân nhất cũng là cô bạn cùng bàn của cô, Triệu Lệ Lệ, vừa gọi vừa thở hồng hộc đuổi theo.

Nhược Nhược dừng lại, đợi cô bạn đuổi kịp mới đi tiếp: “Sao hôm nay đi muộn thế? Lỡ xe buýt hả?”

Nhà Lệ Lệ cách trường khá xa, cô ấy lại không muốn trọ ở ký túc xá, nên sáng nào cũng dậy thật sớm, chen chúc trên xe buýt tới trường.

“Hôm nay không phải chuyển xe buýt tớ vẫn đi tới trễ, chỉ tại xe đông quá, tớ không chen được lên, đành đi chuyển sau, nên mới tới muộn thế này. May mà vẫn kịp.”

Lệ Lệ thở hổn hển vì mệt, nhìn Nhược Nhược ngưỡng mộ, nói: “Nhược Nhược, cậu sướng thật đấy, nhà gần trường thế, không phải dậy từ sáng sớm để chen chúc trên xe buýt.”

“Sướng cái gì chứ!” Nhược Nhược khoát khoát tay, nhìn cô bạn thân, vẻ mặt không giấu nổi sự ngưỡng mộ. “Tớ mới ngưỡng mộ cậu đấy. Vừa học giỏi vừa xinh đẹp.”

Lệ Lệ thực sự là một tiểu mỹ nhân, cô cao 1m58, thân hình thon thả, cân đối, mái tóc màu lá cọ yếu điệu xõa ngang vai, ôm lấy gương mặt trái xoan trắng trẻo, đáng yêu.

So với Lệ Lệ, Nhược Nhược thật quá bình thường. Tuy cô cao hơn Lệ Lệ vài phân, da dẻ cũng trắng hơn Lệ Lệ một chút, nhưng hàng mi dù có chuốt vẫn thừa thớt của cô thì không thể sánh được với hàng mi dày, cong vút của Lệ Lệ. Hơn nữa, cô chẳng bao giờ chịu trang điểm nên càng không thể bì với Lệ Lệ. Nhược Nhược có đôi mắt một mí, đen láy, khá to, nhưng không long lanh bằng mắt của Lệ Lệ. Sống mũi cô cũng không cao bằng sống mũi Lệ Lệ, môi cũng không đỏ bằng môi cô ấy. Nếu gương mặt của Nhược Nhược có thể dùng hai từ “thanh tú” để miêu tả, thì gương mặt của Lệ Lệ phải nói là “diễm lệ”.

Lệ Lệ nói: “Xinh đẹp thì được cái gì? Xinh đẹp thì không cần ngày nào cũng phải chen chúc trên xe buýt chắc?”

“Nghe cậu nói kia! Cậu không thể biết tớ ngưỡng mộ cậu chừng nào đâu. Những anh chàng thích cậu cứ xếp hàng dài từ cổng chính tới cổng phụ, mỗi tình nào của cậu cũng đẹp, như ý, chẳng bù cho tớ...” Nói tới đây, Nhược Nhược ủ rũ cúi đầu.

Lệ Lệ nhìn chăm chăm cô bạn thân, phát hiện mắt Nhược Nhược hôm nay rất u sầu, buồn bã, liền hiểu ngay ra vấn đề: “Sao thế? Lại cãi nhau với Hoàng Lạc Thiên à?”

Nhược Nhược lắc đầu.

Thấy cô bạn lắc đầu, Lệ Lệ càng khó hiểu: “Không cãi nhau, sao nhìn cậu ủ rũ như gà rù bị cắt tiết thế?”

Nhược Nhược thở dài, âu sầu nói: “Còn nghiêm trọng hơn cãi nhau nhiều.”

Vừa đi vừa nói chuyện hai người đã đến cổng trường tự bao giờ. Họ chìa thẻ học sinh cho ban trực nhật kiểm tra rồi vừa đi lên lớp vừa tiếp tục câu chuyện còn dang dở.

“Nghiêm trọng hơn cả cãi nhau sao?” Lệ Lệ ngẫm nghĩ, rồi tròn mắt hỏi: “Chẳng lẽ hai người chia tay rồi?”

“Ừ!” Nhược Nhược cười khô khốc, gật đầu. “Bọn tớ chia tay chiều qua rồi. Anh ta thích người khác rồi...”

“Người khác? Ai?”

“Mạc Uyển Như.”

“Lại là con ranh đó.” Lệ Lệ sầm mặt, tức giận gất lên. “Tớ thấy cô ta đúng là loại chuyên đi cướp người yêu của người khác. Lần này như thế, lần trước cũng thế, lần trước nữa cũng thế. Chắc cô ta nghiện trò này mất rồi.”

“Chắc cô ta còn hận tớ lần trước đã cự tuyệt anh trai cô ta.”

“Chính là anh chàng rằng vẫu ba năm trước tỏ tình với cậu và bị từ chối đó hả?”

Nhược Nhược gật đầu, nói: “Chắc thế, ngoài chuyện đó ra tớ không biết đã làm gì đắc tội với Mạc đại tiểu thư nhà chúng ta nữa.”

“Cô ta đúng là đồ biến thái. Chuyện đã qua lâu lắm rồi. Mà cô ta cũng từng cự tuyệt không biết bao nhiêu người còn gì, chẳng lẽ chỉ có cô ta mới có quyền cự tuyệt bạn trai, còn người khác thì không thể chắc?” Lệ Lệ thấy rất chướng mắt với Mạc Uyển Như.

“Nghe nói bố cô ta là phó tổng của một tập đoàn quốc tế rất có tiếng, đi đâu cũng có xe đưa xe đón. Con gái của một gia đình như vậy, không kiêu ngạo mới lạ, bọn mình cũng chẳng cần so đo với cô ta làm gì. Cô ta thù dai nhớ lâu, tớ cũng bó tay. Dù sao tớ cũng không chịu nổi ông anh cục súc, kiêu ngạo, vô lý của cô ta.” Nhược Nhược nhún vai. “Cùng lắm từ giờ tới lúc tốt nghiệp tớ không yêu ai nữa. Dù sao cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi mà, lên đại học không học cùng trường với cô ta nữa là xong.”

“Sao cậu lại phải nhún mình thế? Mặc xác cô ta.” Lệ Lệ nắm chặt tay thành quả đấm, cắn phẫn nói. “Tớ thấy cậu đừng có nhớ tới tay Hoàng Lạc Thiên đó nữa, nếu anh ta thật lòng yêu cậu thì dù Mạc Uyển Như đó có xinh đẹp đến đâu cũng không thể cướp anh ta được. Nếu anh ta đã lựa chọn chia tay cậu, chứng tỏ anh ta không thật lòng với cậu. Đã thế cậu cũng không cần lưu luyến anh ta nữa. Mau quên anh ta đi, tìm một người khác tốt hơn anh ta gấp vạn.”

Nhược Nhược vốn đang buồn bã vì bị đá, nhưng nhìn Lệ Lệ thấy chuyện bất bình thì thay bạn cắn phẫn, cảm thấy buồn cười, cô liền vỗ vai bạn an ủi: “Được rồi! Được rồi! Cậu đừng tức giận nữa, tớ sẽ quên anh ta nhanh thôi. Rõ ràng người thất tình là tớ, thế mà bây giờ tớ lại phải an ủi cậu.”

“Cậu còn nói được nữa. Ai bảo cậu cứ nín nhịn như vậy.” Lệ Lệ trợn mắt nhìn Nhược Nhược, buồn rười rượi, nói: “Mạc Uyển Như đó ngang ngược, vô lý, cậu vẫn còn nhẫn nhịn được, tớ sắp tức chết vì cậu đây.”

“Được rồi! Được rồi! Tớ biết rồi, đừng tức giận nữa. Đến lớp rồi, mau vào đi.”

Nhược Nhược ngoài miệng dỗ dành Lệ Lệ, trong lòng nghĩ, nếu đã chia tay Hoàng Lạc Thiên, từ nay về sau đừng nên gặp nhau nữa thì hơn. Nếu trên đường tình cờ bắt gặp thì cũng tránh cho xa.

Nhưng cô đã quên mất câu: Oan gia ngõ hẹp.

Buổi chiều, sau khi tan học, Nhược Nhược cùng Lệ Lệ sánh vai bước trên con đường chính dẫn vào trường. Đây là con đường dài rộng nhất trong trường, lát xi măng như dải lụa trắng nối từ khu lớp học tới cổng chính, cũng là con đường duy nhất để ra ngoài trường.

Hai bên đường là hàng cây ngô đồng thân thẳng tắp vươn lên trời. Mỗi độ thu về, những chiếc lá to như bàn tay lại phủ đầy mặt đường khiến con đường trông từ xa hệt như chiếc váy dát vàng óng ánh của bầy nàng tiên.

Lúc này, mặt trời khuất dần về phía tây, ráng chiều đỏ quạch dệt thành những dòng sông ánh sáng mỹ lệ trên chiếc váy diệu kỳ.

Nhược Nhược chợt có hứng ngắm nghía dòng sông ánh sáng, chậm chậm dạo bước trên con đường.

Lệ Lệ đi bên cạnh, hào hứng nói: “Nhược Nhược, cậu nói cậu ăn xong thanh sôcôla đó liền gặp ngay anh chàng Lâm Tiểu Cáp sao?”

“Đại khái là thế.”

“Thanh sôcôla đó nhiệm màu thật đấy! Cậu mua ở đâu vậy? Mau nói cho tớ biết, tớ cũng phải mua một thanh mới được.” Lệ Lệ chấp hai tay trước mặt, thành khẩn nói: “Tớ muốn ước từ nay về sau không sáng nào phải chen chúc trên xe buýt nữa.” Hai mắt Lệ Lệ sáng lên như thể thanh sôcôla nhiệm màu đó đang đặt ngay trước mắt cô và mơ ước không xa cách tầm tay cô.

Nhược Nhược nhìn cô, không khỏi bật cười, trêu chọc: “Cậu không muốn chen chúc trên xe buýt, chẳng lẽ lại muốn chạy bộ tới trường?”

“Ai bảo thế!” Lệ Lệ hất hàm, tự đắc nói: “Tớ ước ba tớ trúng số độc đắc, nếu ba tớ trúng giải nhất vé Mark Six, tớ sẽ bảo ba tớ mua con BMW, đến lúc đó tớ không cần chen chúc trên xe buýt nữa.”

“Trúng vé Mark Six á? Cậu mơ mộng hão huyền quá rồi đấy, chẳng khác nào cậu mơ nhặt được nhẫn kim cương, xác suất bằng 0. Thực tế tí đi, tốt nhất cậu cứ học hành cho tử tế, sau này kiếm được một công việc tốt, rồi tự kiếm tiền mà mua.”

“Cậu nói đi mà! Năn nỉ mà! Tớ muốn thử một lần, nếu không quyết không cam lòng. Nhược Nhược, nói cho tớ biết đi mà.” Lệ Lệ lắc mạnh cánh tay Nhược Nhược, nũng nịu.

“Được rồi! Được rồi!”

Nhược Nhược thật hết chịu nổi, hất tay Lệ Lệ ra, nói: “Tớ nói là được chứ gì. Tớ gặp bà cụ ở trước cửa khách sạn Ya Pavilion...”

Nói tới đây, Nhược Nhược bỗng đứng khựng lại, ngẩn nhìn về phía trước.

“Nhược Nhược, cậu sao vậy?” Lệ Lệ lại lắc tay Nhược Nhược hỏi, không thấy cô phản ứng gì bèn quay về hướng cô đang nhìn.

Dưới ánh hoàng hôn len lỏi qua tán lá ngô đồng, Hoàng Lạc Thiên đang sánh vai cùng Mạc Uyển Như, cười nói thân mật bước về phía hai người.

Mạc Uyển Như quả thật rất đẹp, mái tóc xoăn dài bồng bềnh xõa sau lưng, mấy lọn tóc buông dang trước, yếu điệu cuốn theo gió cong thành hình cánh cung tuyệt đẹp, khuôn mặt trông càng quyến rũ nhờ lớp phấn mỏng, đầu mày cuối mắt đọng đưa tình tứ. Chiếc áo len trắng cổ chữ V giản dị kết hợp với chiếc váy màu xám nhạt, xếp ly càng tôn thêm vẻ mềm mại, thướt tha. Nếu Triệu Lệ Lệ là đoá hải đường tươi xinh thì Mạc Uyển Như là đoá mẫu đơn yêu kiều.

Đi bên Mạc Uyển Như, Hoàng Lạc Thiên vẫn đẹp trai như ngày anh còn là bạn trai của cô, bộ đồng phục bình thường trên người anh cũng tỏa ra sức hấp dẫn kỳ lạ, nụ cười tuấn tú in đậm trên khuôn mặt trái xoan, ánh mắt rạng ngời hạnh phúc.

Hai người dường như cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Nhược Nhược và Lệ Lệ, đôi chân lập tức đơ cứng, nụ cười trên môi cũng tắt ngấm.

Hoàng Lạc Thiên ngẩn ra nhìn Nhược Nhược, cảm xúc hỗn loạn.

Ánh mắt Mạc Uyển Như cũng thoáng chút kỳ lạ, sau đó cô ta lập tức kéo tay Hoàng Lạc Thiên đi tới trước mặt Nhược Nhược.

“Hi! Nhược Nhược, dạo này cậu thế nào? Cuộc sống độc thân chắc tự do lắm nhỉ?” Mạc Uyển Như khoanh tay trước ngực, nguyt dài Nhược Nhược, không chút lịch sự.

Nhược Nhược chẳng thêm đoái hoài đến cô ta, ánh mắt chầm chầm chiếu lên người Hoàng Lạc Thiên, không nói nửa lời.

Ngôi trường rộng như thế, dù biết trước sẽ tình cờ gặp mặt, nhưng không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy, cũng không ngờ trái tim cô lại đau đớn đến thế.

Người con trai mới sáng hôm qua còn nắm tay cô, vậy mà hôm nay đã âu yếm đi bên một cô gái khác. Phải chăng số mệnh khéo đùa giỡn, hay thực sự như Lệ Lệ nói, cô đã yêu nhầm người?

Hoàng Lạc Thiên bị ánh mắt của cô làm cho luống cuống chân tay. Hồi lâu, anh không chịu nổi nữa, rụt rè lên tiếng: “Nhược Nhược, em vẫn ổn chứ?”

Cô có thể ổn được sao?

Ngày lễ Tình nhân ngọt ngào, cô lại bị người yêu đá. Cô yêu anh ta như vậy, nhưng chỉ biết tro mắt nhìn anh ta quần quýt bên người khác.

Thử hỏi như vậy cô có thể ổn được sao?

Nhược Nhược trong lòng đau khổ, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, kể cả giọng nói cũng lạnh lùng không chút thay đổi: “Rất tốt, không có anh, tôi mới phát hiện ra trên đời này còn vô khối đàn ông tốt.”

Mạc Uyển Như không chịu lép vế, lập tức khoác tay Hoàng Lạc Thiên, nhìn Nhược Nhược cười giả tạo, nói: “Lâm Nhược Nhược, tôi ngưỡng mộ cậu lắm đó, cậu biết không? Trở lại cuộc sống tự do rồi, chắc sẽ nhiều thời gian rảnh mà ngồi đánh ruồi.”

Nhược Nhược dờ dẩn trong tích tắc, ngọn núi băng ngàn năm trên mặt cũng đang dần tan chảy.

Lệ Lệ đứng cạnh cô thấy chương mắt đến hết chịu nổi, bèn kéo cô ra sau lưng, xĩa xối Mạc Uyển Như: “Nếu bạn đã ngưỡng mộ sự tự do của Nhược Nhược như vậy thì tôi và Nhược Nhược xin chúc bạn sớm bị người ta đá. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều thời gian rảnh cho bạn ngồi đánh ruồi đó. Bọn tôi còn có việc phải đi trước, không có thời gian chém gió với bạn được, bye bye!”

Mạc Uyển Như nhìn hai người bỏ đi bằng ánh mắt hình viên đạn, gương mặt vì thế mà trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng vừa nhìn thấy Hoàng Lạc Thiên, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp lập tức hiện lên nụ cười đắc ý, trong lòng thầm rủa: Nhược Nhược, muốn đấu với tôi ư, cô còn non lắm! Cô dám làm tổn thương anh trai tôi, tôi sẽ không để cô yên đâu.

Buổi tối, trăng sao vàng vạc.

Trong phòng Nhược Nhược im lặng như tờ, ngọn đèn học bên góc bàn học sưởi ấm cả căn phòng. Trên bàn của Nhược Nhược chất cao một chồng sách toán tham khảo, vở bài tập của cô mới được vài chữ.

Nhược Nhược ngồi trước bàn, tay trái chống cằm, tâm trí treo ngược cành cây.

Ăn tối xong, cô về phòng luôn. Vốn định giải quyết xong bài tập toán, nhưng làm mãi, làm mãi, cuối cùng lại thành ra nhớ tới Hoàng Lạc Thiên.

Hoàng Lạc Thiên học toán rất giỏi, còn Nhược Nhược lại khó nhằn nhất môn này.

Hồi trước cứ tan học, Nhược Nhược lại dính lấy Hoàng Lạc Thiên, nũng nịu đòi anh giúp cô làm xong bài tập toán mới chịu về nhà.

Lâu dần thành ra ỷ lại, mỗi lần gặp phải bài hóc cô lại nghĩ ngay tới anh. Dù có khó tới đâu, chỉ cần anh giảng là cô hiểu ngay.

Bây giờ hai người đã chia tay, cô đành một mình gặm nhấm đồng bài tập. Những đề toán hết sức đơn giản mà cô cần bút hàng giờ vẫn không sao giải được.

Trời ạ! Chẳng lẽ không có Hoàng Lạc Thiên cô lại không thể giải nổi một bài toán đơn giản sao?

Nhược Nhược nhìn qua cuốn vở bài tập trên bàn, bất lực ôm lấy đầu.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

Cô hạ tay xuống, quay đầu ra phía cửa, hơi bực dọc, hỏi: “Ai đấy?”

“Chị Nhược Nhược, là em, Tiểu Cáp.”

Giọng Tiểu Cáp lạnh lạnh vang lên ngoài cửa.

Vừa nghe thấy tiếng cậu ta, Nhược Nhược lại ôm ghì lấy đầu, đau khổ gục xuống bàn, nói: “Tôi đang bực mình, đừng có làm phiền tôi.”

Ngoài cửa im lặng một lát, Nhược Nhược cứ tưởng cậu ta đã bỏ đi, nhưng lát sau giọng nói đó lại vang lên: “Chị Nhược Nhược, em làm cho chị bánh sôcôla đen nè. Sôcôla có thể giúp tâm trạng tốt lên, chị ăn thử không?”

Nghe tới đó, Nhược Nhược liền nhớ ngay tới chiếc bánh ngọt hấp dẫn hồi sáng, vị thơm nồng của sữa vẫn đọng lại nơi đầu môi. Ngẫm nghĩ một lát, không cưỡng nổi sức hấp dẫn kỳ lạ đó, cô quyết định đứng dậy mở cửa.

Tiểu Cáp thấy cửa mở, mừng rỡ, ló đầu vào phòng quan sát, không phát hiện có gì bất thường mới dám bưng đĩa bánh ngọt bước vào phòng.

Nhược Nhược đóng cửa lại, quay lại bàn học, tiếp tục vật lộn với đồng bài tập toán.

Tiểu Cáp đặt bánh lên bàn, vô tình nhìn thấy đồng bài tập của Nhược Nhược, liền thuận miệng hỏi: “Chị Nhược Nhược, chị đang giải bài hàm số à?”

Nhược Nhược ngạc nhiên, nhìn cậu ta: “Cậu biết đây là hàm số à?”

“Biết chứ. Em học rồi mà.” Tiểu Cáp lại nhìn qua vở bài tập của cô, mỉm cười nói: “Dạng bài này dễ mà. Em làm tốt.”

Nhược Nhược nhìn cậu ta từ đầu đến chân, không tin tưởng, nói: “Cậu làm được? Đừng có đùa, đây là bài tập toán lớp mười hai đó. Nếu cậu nói trước khi mất trí nhớ cậu làm được thì tôi còn tin, chứ bây giờ thì...”

“Em làm được thật mà. Không tin em làm cho chị xem.” Tiểu Cáp bèn cầm cuốn vở bài tập lên, chọn lấy một câu rồi nói: “Ví dụ câu này, làm như thế này nhé...” Nói rồi, Tiểu Cáp giải một hồi.

“Trời ơi! Cậu làm được thật!” Nhược Nhược mừng quýnh reo lên.

Cô liền kéo lấy Tiểu Cáp, chỉ vào mấy bài toán không tài nào giải nổi, vội hỏi: “VẬY còn bài này? Cậu giải được không? Bài này, bài này nữa...”

“Từ từ, em với chị làm dần dần. Đầu tiên mình làm bài này, mấu chốt của bài này nằm ở...”

Tiểu Cáp giải thích thật cặn kẽ, gương mặt vuông vức dưới ánh đèn càng thêm điển trai, Nhược Nhược chăm chú lắng nghe, có những chỗ còn cần thận ghi chép lại. Không khí trong phòng trở nên thân mật, vui vẻ.

Thoáng chốc, ánh trăng đã nhòm qua cửa sổ, đường phố huyền ảo giờ vắng bóng người qua lại, kim đồng hồ trên tường đã chạy hai vòng, nửa cốc sữa trên bàn cũng đã nguội ngắt.

Nhược Nhược đặt bút xuống, vươn vai, cầm cốc sữa uống liền hai ngụm, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tiểu Cáp, nói: “Tiểu Cáp, tối nay thật cảm ơn cậu, không có cậu ngày mai chắc tôi nộp giấy trắng mất.”

Tiểu Cáp lắc lư cái đầu, hai má đỏ ửng, bẽn lẽn nói: “Không có gì, cô giáo dạy phải biết giúp đỡ người khác. Giúp được chị, em cũng thấy rất vui.”

“Nhưng tôi thật không ngờ, cậu không chỉ biết làm bánh ngọt, mà giải toán cũng đỉnh như thế. Cậu giỏi thật đấy.” Nhượng Nhượng giơ ngón cái lên tỏ ý bái phục. Từ khi quen cậu ta tới giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy khâm phục cậu ta đến thế.

Thấy Nhượng Nhượng khen ngợi, Tiểu Cáp vô cùng sung sướng.

Chị thiên thần đang khen ngợi cậu.

Đây là lần đầu tiên cậu được cô khen ngợi.

Cảm giác lâng lâng tựa như đang bay giữa muôn tầng mây trắng.

Đúng lúc Tiểu Cáp còn đang thả hồn bay bổng, giọng nói của Nhượng Nhượng kéo cậu ta tỉnh lại: “Đúng rồi, hôm nay ba tôi đưa cậu đi khám phải không? Bác sĩ bảo sao?”

Tiểu Cáp đang vui vẻ, nghe thấy cô hỏi vậy lại đâm ra ủ ê: “Bác sĩ nói trong não của em có máu đọng, đè vào dây thần kinh gì đó, tuổi thật của em khoảng mười tám, mười chín, nhưng đầu óc chỉ giống một cậu bé mười bốn...”

Nhượng Nhượng vỗ vai cậu ta tỏ vẻ thông cảm rồi an ủi: “Cậu đừng buồn! Bác sĩ sẽ chữa khỏi bệnh cho cậu, lúc đó cậu sẽ nhớ lại được mọi chuyện. Để tìm lại gia đình, tìm lại chính mình, cậu phải có niềm tin chứ!”

Tiểu Cáp gật gật đầu, rồi nghiêm chỉnh như đang thề thốt, cương quyết nói: “Vâng! Em biết rồi! Cảm ơn chị đã động viên. Nhất định em sẽ cố gắng.” Nói tới đây, cậu ta chợt nghĩ ra chuyện gì đó, liền hào hứng nói: “Đúng rồi, còn một tin vui nữa! Bác sĩ bảo, tuy tạm thời em mất trí nhớ nhưng những ký ức đó vẫn đọng lại trong não, chỉ cần tiếp xúc nhiều với những chuyện hay làm trước kia, có thể dần dần nhớ lại được. Ví dụ như hồi sáng em làm bánh ngọt và lúc này làm bài tập toán vậy. Cho nên, hai bác quyết định sẽ đưa em tới trường De La để giúp em hồi phục trí nhớ.”

“Hả? Trường De La?” Nhượng Nhượng tròn mắt vẻ kinh ngạc. “Đó là trường tôi đang học mà.”

“Đúng vậy. Bác trai nói, sẽ để em học cùng lớp với chị cho tiện giúp đỡ nhau.”

“Cái gì? Lại còn học cùng lớp với tôi nữa á?” Nhượng Nhượng nhìn Tiểu Cáp rồi ù té chạy ra ngoài.

Ba mẹ đang ngồi xem ti vi ngoài phòng khách, thấy Nhượng Nhượng hốt hải chạy ra, không ai bảo ai liền nhìn cô chăm chăm.

Bà Lâm hỏi: “Nhượng Nhượng, làm cái gì mà như ma đuổi thế? Muộn thế này con còn định ra ngoài à?”

Nhượng Nhượng không kịp giải thích, hỏi thẳng: “Ba, mẹ, ba mẹ định đưa Tiểu Cáp tới trường De La học à?”

Ông Lâm bỏ chiếc điều khiển ti vi trong tay xuống, ngẩng đầu đáp: “Ừ! Nó nói với con rồi à?”

Nhượng Nhượng nhăn nhó: “Không được đâu, vào học được gần nửa học kỳ rồi, nhà trường sẽ không...”

Bà Lâm giải thích: “Nhượng Nhượng, ba con quen anh trai của hiệu trưởng, ba mẹ nhờ chú ấy giúp rồi.”

“Không được, Tiểu Cáp không thể tới trường của con được.”

“Tại sao?” Ông bà Lâm đồng thanh hỏi.

Ngay cả Tiểu Cáp đứng sau cô cũng tội nghiệp hỏi: “Chị Nhượng Nhượng, chị không thích em học cùng trường với chị sao?”

“Không phải như thế. Nhưng chuyện này bất ngờ quá...” Nhượng Nhượng càng nhăn nhó, tay múa loạn lên, không biết nên nói thế nào.

“Nếu con lo chuyện đó thì không sao.” Ông Lâm thở phào, cười khà khà vỗ vai Nhượng Nhượng, an ủi: “Dần dần con sẽ quen. Đúng rồi, ngày mai Tiểu Cáp sẽ tới trường làm thủ tục, con nhớ dẫn nó đi, đừng có để nó lạc đường. Thôi, muộn rồi, ba mẹ đi ngủ trước đây. Hai đứa cũng ngủ sớm đi. Ngủ ngon!”

Tiểu Cáp lễ phép gật đầu: “Hai bác ngủ ngon ạ!”

Ông Lâm mỉm cười gật gù, kéo vợ về phòng.

Nhược Nhược chỉ biết trơ mắt nhìn cánh cửa phòng ba mẹ khép lại, trong lòng lo lắng nhưng không biết nên nói sao.

4. Chương 4

Tinh mơ, trời vẫn chưa sáng rõ, Nhược Nhược đã bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa.

Cô dụi mắt, lồm cồm bò dậy nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài là một màu trắng xóa, cây cối chìm trong màn sương dày đặc, chỉ thấy thấp thoáng chút màu xanh trong đám sương mù và những sợi tơ ánh sáng mỏng manh.

“Còn chưa bảnh mắt, ai đã gõ cửa thế không biết. Không muốn ngủ thì cũng phải để người khác ngủ chứ.”

Nhược Nhược hằm hằm bò xuống giường, mở toang cửa. Tiểu Cáp quần áo chỉnh tề đứng trước cửa. Chiếc áo sơ mi trắng ông Lâm mới mua cho cậu ta cùng với quần bò đen đơn giản mà sao mặc trên người cậu ta lại đẹp lạ thường. Mái tóc óng ả ánh lên dưới ánh đèn, phần tóc trước trán che đi cặp mày anh tú, ẩn dưới đó là đôi mắt to tròn, long lanh như giọt sương dưới nắng mai, hàng mi cong dài hơi trĩu xuống rất đẹp. Cô lại gần cậu ta, khẽ hít một hơi, người cậu ta sức nức mùi sữa tắm.

Nhược Nhược bỗng thấy hơi khó thở, hai má nóng ran, tim cũng đập nhanh hơn bình thường, cảm giác như có vô số con thỏ đang nhảy loạn xạ trong đầu.

Cô làm sao vậy nhỉ? Tại sao tự nhiên tim lại đập nhanh như vậy? Chẳng lẽ lại là dấu hiệu của nhồi máu cơ tim?

Nhược Nhược ôm chặt lấy lồng ngực đang đập thình thịch, hoảng hốt lùi lại hai bước, cứ như vừa nhìn thấy người bị mắc bệnh truyền nhiễm, to tiếng hỏi: “Mới sáng sớm cậu gõ cửa gọi tôi là có việc gì?”

“Không sớm nữa đâu! Gần sáu giờ rồi. Chị Nhược Nhược, chị ngấm thử giúp em xem em ăn mặc thế này được chưa?” Tiểu Cáp vui vẻ quay một vòng, hồi hộp nhìn Nhược Nhược còn chưa hết kinh ngạc. “Hôm nay gặp các bạn mới, em rất hồi hộp. Chỉ sợ các bạn không thích em.”

Nhược Nhược nhìn Tiểu Cáp một lượt từ trên xuống dưới, nhếch mép hỏi: “Mới sáng sớm cậu không cho tôi ngủ là vì chuyện này hả?”

“Chuyện này rất quan trọng mà.” Tiểu Cáp lại ngây ngô chớp chớp mắt, bẽn lẽn bẻ ngón tay. “Ngày đầu tiên đi học, phải để lại ấn tượng tốt cho các bạn chứ.”

“Tôi thấy cậu diện mắt rồi. Tám giờ mới vào lớp, cậu có cần dậy trước hai tiếng chuẩn bị như vậy không?” Nhược Nhược trừng mắt. Thật không hiểu trong đầu cậu ta là óc hay bã đậu nữa.

“Chị sai rồi.” Tiểu Cáp thật thà đĩnh chính. “Em dậy trước ba tiếng để chuẩn bị cơ, năm giờ em đã dậy rồi, tắm gội, rồi thay quần áo xong mới tới sáu giờ.”

Nhược Nhược đập tay lên trán, kêu trời: “Mẹ ơi! Tôi thấy cậu bị điên nặng rồi, gọi 110 mau.”

Tiểu Cáp ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, đúng lúc Nhược Nhược tưởng rằng cậu ta đang ăn năn hối lỗi, thì cậu ta lại thật thà đĩnh chính: “Chị Nhược Nhược, chị lại nhầm rồi, 110 là báo cảnh sát, 120 mới là gọi cấp cứu...”

Nhược Nhược tức muốn chết, đẩy cậu ta ra ngoài: “Cút! Lôi thôi như cậu sao không đi đóng vai Đường Tăng trong Tây du ký ấy?”

Tiểu Cáp chưa kịp trả lời, cửa đã đóng sầm lại, cậu lùi lại hai bước, sờ chiếc mũi đáng thương bị va vào cánh cửa.

Bỗng cửa lại mở, Nhược Nhược thò đầu ra.

“Cậu lại đây, tôi nói cho cậu nghe cái này.”

“Vâng!” Tiểu Cáp ngoan ngoãn nghe lời, tiến lại gần. “Chị Nhựt Nhựt, chị bảo gì em cơ?”

Nhựt Nhựt cong môi, cười gian tà, khe khẽ thì thầm vào tai cậu ta: “Đây là hình phạt cho tội dám quấy rầy giấc ngủ của tôi.”

Nói xong, không đợi Tiểu Cáp kịp phản ứng, cô đóng sầm cửa lại, cả cánh cửa đập trúng mũi cậu ta không thương tiếc.

“Ôi... đau quá!...” Tiểu Cáp ôm mũi nhảy tâng tâng.

Nghe thấy tiếng kêu bên ngoài, Nhựt Nhựt hả lòng hả dạ, tiếp tục trùm chăn ngủ.

Một tiếng sau, Tiểu Cáp khoác cặp sách lên vai, ôm lấy cặp sách của Nhựt Nhựt, lẻo đẻo theo sau cô, đi tới trường De La.

Đường phố đông nghịt người và xe. Tiểu Cáp vừa đi vừa vui vẻ ngó nghiêng khắp nơi. Hôm nay là lần đầu tiên kể từ khi bị mất trí, Tiểu Cáp được đi học nên mọi thứ đối với cậu đều tươi mới, hấp dẫn.

Nhưng chợt cậu phát hiện, có gì đó không ổn. Tại sao người đi trên đường cứ quay lại nhìn cậu vậy? Hay cậu mặc đồ không hợp lắm? Mặt cậu có cái gì đó? Tiểu Cáp tự hỏi. Cậu đưa tay lên xoa xoa mặt, kéo Nhựt Nhựt đang đi phía trước lại.

“Gì thế?” Nhựt Nhựt quay đầu, không mấy nhã nhặn hỏi. Đến tận bây giờ cô vẫn chưa thể chấp nhận việc anh chàng chẳng biết từ đâu chui ra sống cùng gia đình cô, giờ lại còn học cùng lớp với cô.

Tiểu Cáp lăm lét nhìn xung quanh, run run nói: “Nhựt Nhựt, chị có để ý thấy rất nhiều người đang nhìn chúng ta không?”

Nhựt Nhựt đảo một lượt bốn phía, đúng là có rất nhiều bạn nữ đi ngang qua quay đầu nhìn Tiểu Cáp, nhất là những bạn xấp xỉ tuổi cô, có khi đi một đoạn xa lắm rồi vẫn ngoái đầu lại, trên mặt người nào người nấy cũng viết rõ hàng chữ: “Ôi! Đẹp trai quá!” Thậm chí, cô còn nhìn thấy dưới một gốc cây cách chỗ hai người đứng không xa, ba, bốn cô bé mặc đồng phục cấp hai cứ ngại ngần liếc trộm cậu ta, gương mặt non nớt đỏ ửng, hai trái tim đập thình thịch hiện lên trong mắt các nàng khiến người khác không thể không chú ý.

Nhựt Nhựt lập tức hiểu ra vấn đề.

Cô liếc xéo anh chàng Tiểu Cáp bên cạnh, gương mặt điển trai của cậu ta trắng bệch, hoang mang, lo lắng, nhưng vẻ đẹp trai vẫn không hề giảm, thảo nào mấy em đó không chịu rời mắt khỏi cậu ta.

Nhựt Nhựt coi như chẳng có chuyện gì, tiếp tục đi.

Tiểu Cáp chưa bao giờ gặp chuyện tương tự thế này, lo sợ vô cùng, rụt cổ, bước thấp bước cao theo sau Nhựt Nhựt, hỏi: “Chị Nhựt Nhựt, tại sao họ cứ nhìn chúng ta mãi thế? Chị làm gì có lỗi với họ phải không?”

Nhựt Nhựt vẫn không tỏ chút thái độ, vừa đi vừa nói: “Cải chính! Không phải nhìn chúng ta mà là nhìn cậu.”

“Cái gì? Nhìn em á?” Tiểu Cáp giật mình, mắt tròn mắt dẹt, nghi ngờ hỏi: “Em làm gì có lỗi với họ chứ?”

“Ai biết! Cái đấy phải hỏi cậu. Chắc lúc cậu chưa mất trí nhớ đã làm gì có lỗi với họ.” Nhựt Nhựt lừa cho Tiểu Cáp một phen hú vía. Ai bảo cậu ta mới sáng sớm đã kéo cô từ trong chăn ấm ra ngoài. Đáng đời!

Tiểu Cáp tin sái cổ, tá hỏa hỏi: “Chị Nhựt Nhựt, thế em phải làm thế nào? Liệu họ có đánh em không? Nếu bọn họ mà vây lấy em thì phải làm thế nào?”

Nhựt Nhựt định lừa anh chàng đáng thương một trận nữa, nhưng chợt nghe phía sau có tiếng bước chạy hối hả cùng tiếng gọi lạnh lạnh của Lệ Lệ.

“Nhựt Nhựt, đợi tớ!”

Tiểu Cáp quay đầu lại, nhìn thấy một bạn nữ rất xinh đẹp đang chạy về phía hai người, vội vã kéo tay áo Nhược Nhược, lo lắng nói: “Chị Nhược Nhược, có một bạn nữ đang lao về phía chúng ta với tốc độ của Sao Hỏa lao vào Trái Đất.”

“Cậu lo cái gì? Cậu đâu phải người trên Trái Đất, cô ấy không đâm vào cậu đâu.” Nhược Nhược hất tay cậu ra chẳng chút khách khí.

Tiểu Cáp tròn mắt thắc mắc: “Em không phải người trên Trái Đất, thế là người ở đâu?”

“Ai mà biết cậu rơi từ hành tinh nào xuống, tôi chưa từng thấy người nào sống trên Trái Đất mà ngốc như cậu.”

“Hai người nói chuyện vui vẻ nhỉ? Đang nói chuyện gì vậy?” Lệ Lệ chạy tới chỗ hai người, vừa thở hổn hển vừa vui vẻ hỏi chuyện.

Nhược Nhược định trả lời, bỗng Lệ Lệ chỉ vào Tiểu Cáp reo lên như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Anh chàng này đẹp trai thật đấy! Nhược Nhược, cậu quen anh chàng bạch mã này lúc nào thế? Giới thiệu cho tớ đi.”

Nhược Nhược thấy Tiểu Cáp đang ngây ra nhìn Lệ Lệ, đoán rằng cậu ta đã bị hút hồn bởi vẻ xinh đẹp của Lệ Lệ, liền thiện ý giới thiệu: “Lâm Tiểu Cáp, đây là Triệu Lệ Lệ, bạn thân của tôi.” Sau đó cô quay sang phía Lệ Lệ, chưa kịp giới thiệu, Lệ Lệ đã chạy tới gần Tiểu Cáp, mừng quýnh nắm lấy tay cậu ta, nói: “Tớ biết rồi! Tớ biết rồi! Đây là món quà mà thanh sôcôla nhiệm màu đó dành cho cậu, đúng không? Hai người gặp nhau trong hoàn cảnh thật lãng mạn. Lần sau tớ cũng phải mua một thanh mới được, xem liệu có gặp được chàng bạch mã nào không?”

“Thôi đi! Thôi đi!” Nhược Nhược kéo bàn tay Lệ Lệ đang nắm chặt lấy tay Tiểu Cáp, chỉ vào Tiểu Cáp gần như đã hóa đá, nói: “Nhìn kia, cậu nhiệt tình quá nên dọa cậu ta sợ chết khiếp rồi.”

Tiểu Cáp đứng trơ như pho tượng. Lệ Lệ áy náy lùi lại, nói: “Xin lỗi! Xin lỗi! Tớ kích động quá!”

“Không sao đâu. Đừng có nhìn vẻ ngoài hào hoa, phong nhã của cậu ta, thật ra cậu ta nhát gan lắm, lại lè mề nữa chứ.” Nói xong, Nhược Nhược lấy khuỷu tay huých cho Tiểu Cáp một cái, lớn tiếng: “Này, tỉnh lại chưa? Sắp muộn học rồi.”

Tiểu Cáp chớp chớp mắt, sợ sệt nhìn Lệ Lệ, ngờ ngợ nói: “Chị Nhược Nhược, bạn này...”

“Là bạn thân của tôi, cậu liệu mà đối tốt một chút, biết chưa? Nếu không, tôi đâm chết cậu.”

“Chị Nhược Nhược, em...”

Tiểu Cáp còn muốn nói gì đó, nhưng Nhược Nhược đã ngắt lời: “Nói ít thôi, chúng ta đi nhanh lên, sắp muộn học rồi.”

Tới trường, Nhược Nhược đưa Tiểu Cáp đến phòng thầy chủ nhiệm rồi cùng Lệ Lệ ù té chạy về lớp học. Hai người vừa vào tới lớp thì chuông vào học vang lên.

“May mà không vào muộn.” Nhược Nhược vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, kéo Lệ Lệ về chỗ ngồi. Hai người vừa ngồi yên vị thì thầy bộ môn vào lớp.

Chuẩn bị hết tiết thì thầy chủ nhiệm bước vào, thầy to nhỏ gì đó với thầy bộ môn, rồi thầy bộ môn liền sắp xếp giáo án ra khỏi lớp.

Thế là lũ học trò bắt đầu rỉ tai nhau đoán thầy chủ nhiệm định làm gì.

Nhược Nhược ngó ra ngoài cửa, đoán chừng thầy chủ nhiệm định xin vài phút cuối giờ để giới thiệu Tiểu Cáp với cả lớp.

Lệ Lệ thì không hay biết gì, cứ ngóng ra ngoài cửa, nhưng vì ngồi ở góc khuất nên Lệ Lệ chẳng nhìn thấy gì, đành tò mò, đoán già đoán non. Cô quay sang Nhược Nhược hào hứng hỏi: “Nhược Nhược, cậu nói xem thầy chủ nhiệm định thông báo tin gì quan trọng?”

“Việc này...” Nhược Nhược không biết nên trả lời thế nào bây giờ. Việc Tiểu Cáp chuyển tới lớp này có được coi là tin tốt không?

“Nhược Nhược, hay thầy định báo cho cả lớp nghỉ học?” Lệ Lệ tiếp tục lạc trong mộng tưởng. “Có khi thầy hiệu trưởng thấy bọn mình ngày nào cũng phải vất vả lên lớp, nên quyết định cho bọn mình nghỉ...”

Lệ Lệ còn chưa dứt câu, bỗng trong lớp vang lên một tràng “ồ” như sấm nổ.

“Woah! Đẹp trai quá!”

Các bạn nữ trong lớp, không chờ một ai, đều hướng lên bục giảng, trong mắt ai cũng hiện rõ một trái tim đỏ rực.

Ai mà có sức lôi cuốn kỳ lạ đến thế?

Lệ Lệ nhìn về phía bục giảng, một gương mặt quen thuộc đập vào mắt cô, miệng cô lập tức biến thành hình chữ O.

Trên bục giảng, Tiểu Cáp đang đứng quay mặt về phía cả lớp, vừa thấy Lệ Lệ nhìn mình liền cười tươi như hoa.

Trời ơi! Là Tiểu Cáp. Cô không nhìn nhầm đấy chứ?

Lệ Lệ liền kéo tay Nhược Nhược, chỉ lên bục giảng, nói: “Nhược Nhược, cậu nhìn kìa, Tiểu Cáp tự nhiên lại vào lớp bọn mình. Theo cậu, thầy chủ nhiệm dẫn cậu ta vào đây làm gì?”

Nhược Nhược nắm lấy bút, viết loảng ngoảng lên vở. Cho dù không ngừng đầu, cô cũng cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng trên bục giảng đang gắn chặt lên người cô. Cô khẽ thở dài, nói: “Tớ biết.”

Lệ Lệ, mắt càng tròn xoe, kích động đến líu cả lưỡi: “Cậu... cậu biết sao? Thế là sao?”

Nhược Nhược bỏ cây bút xuống, nằm bò ra bàn, rầu rĩ nói: “Bác sĩ nói, để Tiểu Cáp tiếp xúc với những chuyện trước kia, sẽ có lợi cho việc hồi phục trí nhớ. Ba tớ vì muốn giúp cậu ta nhanh chóng nhớ lại, nên đã nhờ một người bạn xin cho Tiểu Cáp vào trường này học. Mà lại cố ý sắp xếp cho cậu ta vào lớp mình để tớ tiện quan tâm đến cậu ta. Thật ra tớ cũng rất đau đầu...”

“Đau đầu gì chứ!” Nhược Nhược còn chưa nói hết đã bị Lệ Lệ chặn họng. “Tớ thấy rất tốt mà.”

“Rất tốt sao?” Nhược Nhược ngồi thẳng dậy, neho mắt về nghi ngờ nhìn Lệ Lệ. “Cậu thấy đây là chuyện tốt sao?”

Lệ Lệ gật đầu không do dự, nhìn lên bục giảng vẽ ao ước, nói: “Sống cùng một nhà với chàng đẹp trai đã là hạnh phúc lắm rồi, bây giờ lại còn được học cùng một lớp nữa, thật quá hạnh phúc còn gì nữa. Tớ ngưỡng mộ cậu lắm đó. Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Hả? Thực sự Nhược Nhược có phúc mà không biết hưởng sao?

Nhược Nhược nhìn Tiểu Cáp đang đứng trên bục giảng nhìn cô cười ngây ngô, chẳng nói được câu gì.

Dưới lớp, mọi người bàn tán sôi nổi. Thầy chủ nhiệm vỗ tay ra hiệu trật tự, lớp học lại im lặng trở lại.

“Các em, thầy giới thiệu với các em một thành viên mới của lớp ta.” Thầy hắng giọng, rồi chỉ vào Tiểu Cáp đứng bên cạnh, nói tiếp: “Đây là Lâm Tiểu Cáp, vừa mới chuyển tới lớp chúng ta, vẫn còn lạ lẫm, cả lớp phải giúp đỡ bạn ấy, biết không?”

“Vâng ạ!” Đám con gái vui sướng đồng thanh, nhiệt tình chào đón bạn mới. Nhưng bọn con trai trong lớp lại thờ ơ, hời hợt tạt nước theo mưa. Thậm chí, những chàng nào đang thầm để mắt mấy bạn gái trong lớp còn gờm gờm nhìn cậu ta. Ai cũng nhận ra, bọn con gái thì coi cậu ta như thần tượng trong mơ, còn bọn con trai lại xem cậu ta như cái gai trong mắt, là chướng ngại khó nhất trong hành trình chinh phục tình yêu.

“Được rồi, em ngồi vào chỗ trống ở bàn thứ ba kia đi.” Thầy chủ nhiệm thân thiện vỗ vai Tiểu Cáp, rồi chỉ vào chỗ trống ở bàn thứ ba, ra hiệu cậu ta mau xuống đó ngồi.

Tiểu Cáp ngoan ngoãn gật đầu, mỉm cười về chỗ của mình.

“Trời ơi! Lúc cậu ấy cười trông thật đẹp trai!” Ngay đến Lệ Lệ cũng phải trầm trồ.

Nhược Nhược liếc nhìn Tiểu Cáp, bĩu môi, làm bộ hồ hững nói: “Cậu chưa nghe cậu ta nói chuyện, nghe rồi xem cậu còn nói cậu ta đẹp nữa không? Đừng để vẻ bề ngoài của cậu ta mê hoặc.”

“Không đâu. Cho dù cậu ấy có như cậu nói, tớ cũng vẫn thấy cậu ấy đẹp trai. Cậu không biết bây giờ chỉ chuộng trai đẹp thôi à? Không tin cậu cứ nhìn bọn con gái lớp mình xem.” Lệ Lệ chỉ vào đám con gái đang vây lấy Tiểu Cáp như ruồi bầu lấy mật. “Đấy, thấy chưa? Nhìn thấy trai đẹp là mắt sáng lên ngay.”

Nhược Nhược nhìn theo tay Lệ Lệ, đúng là Tiểu Cáp đang bị lũ con gái trong lớp vòng ba vòng bảy vây chặt lấy, chẳng thấy mặt mũi đâu nữa.

“Đồ chết tiệt! Vào lớp mà chẳng thèm chào tôi lấy một câu, vừa thấy gái đẹp liền quên tôi ngay, để xem về nhà tôi trị cậu thế nào”, Nhược Nhược âm ỉt, mắt thâm.

Càng nhìn càng thấy chướng mắt, cục tức sắp nghẹn lên cổ, nhưng chẳng lẽ lại thể hiện ra, Nhược Nhược đành âm ỉt nhiech móc: “Bọn nó đúng là điên rồi, thầy chủ nhiệm còn chưa đi, thế mà đã...”

“Thầy đi từ lâu rồi”, Lệ Lệ chen ngang. “Vừa này chuông reo là thầy đi luôn.”

Nhược Nhược kinh ngạc quay sang Lệ Lệ hỏi: “Có chuông ra chơi rồi sao? Sao tớ không nghe thấy?”

“Từ này tới giờ cậu chỉ nhìn tụi con gái mà nghiêng răng ken két, nghe thấy mới lạ.” Lệ Lệ nói xong bèn nghĩ ra chuyện gì đó. “Khoan đã! Nghiến răng ken két? Nhược Nhược, người ta có động chạm gì tới cậu đâu, việc gì cậu phải nghiêng răng ken két? Chẳng lẽ...” Lệ Lệ nghi ngờ, liếc nhìn Nhược Nhược, cười ranh mãnh, làm bộ như đang thăm vấn nghi phạm.

Nhược Nhược nhìn cô cười mà lạnh cả người, liền cảnh giác hỏi: “Chẳng lẽ cái gì?”

Lệ Lệ vẫn cười tinh ranh, sấn lại gần cô, nói rành rọt: “Chẳng lẽ cậu thích Tiểu Cáp rồi?”

“Vớ vẩn!” Nhược Nhược đẩy Lệ Lệ ra, lúng túng lảng nhìn đi chỗ khác. “Tớ... tớ ghét còn chẳng được, thích nổi gì?”

“Tốt nhất là như thế.”

“Tất... tất nhiên.”

Buổi chiều, sau khi tan học, Tiểu Cáp định cùng Nhược Nhược về nhà, cô lại không thèm ngó ngang gì tới cậu ta, kéo Lệ Lệ đi miết.

“Chị Nhược Nhược, chị Nhược Nhược...” Tiểu Cáp leo đèo chạy theo cô. “Nhược Nhược, chị làm sao thế?”

“Chẳng sao hết, bực mình, khó chịu, muốn đánh nhau!”

“Trời ơi! Thế mà chị còn nói không sao. Để em đưa chị tới bệnh viện.”

“Không cần, cậu đi mà đưa mấy cô nàng xinh tươi đó đi.”

“Mấy cô nàng xinh tươi nào cơ?” Tiểu Cáp ngó nghiêng, ngờ ngác hỏi. “Chị nói mấy bạn gái lớp mình à?”

“Chẳng lẽ còn có lớp khác nữa chắc? Lâm Tiểu Cáp, cậu được lắm! Mới có một ngày mà cậu đã tán tỉnh tới cả lớp khác rồi cơ đấy.” Nhược Nhược hằn học nhìn cậu ta đay nghiến, rồi kéo Lệ Lệ đi càng nhanh.

“Chị Nhược Nhược, chị Nhược Nhược... không phải thế đâu... chị Nhược Nhược... chị nghe em nói đã...” Tiểu Cáp không biết mình đã làm gì chọc giận Nhược Nhược, muốn giải thích mà không được, đành âm ỉt, phụng phịu theo sau hai người.

Lệ Lệ vừa đi vừa âm thầm quan sát thái độ của hai người, chợt nở một nụ cười thông thái.

Nhược Nhược tiễn Lệ Lệ ra tới bến xe buýt rồi quay về. Cô và Tiểu Cáp, kẻ trước người sau, suốt quãng đường không ai nói lấy nửa câu.

Về tới nhà, trong nhà im lặng như tờ, nắng chiều vàng nhạt xuyên qua khung cửa sổ rồi trải dài, chiếu rõ cả những hạt bụi li ti trong không khí. Ông Lâm chưa đi làm về, bà Lâm cũng không thấy đâu.

Nhược Nhược đứng giữa phòng khách nhìn vào bếp rồi phòng ngủ của ba mẹ, không thấy ai, liền cất tiếng gọi: “Mẹ ơi, mẹ có ở nhà không?”

Tiểu Cáp bèn nói: “Chắc bác gái ra ngoài rồi.”

Nhược Nhược chẳng thèm để ý tới cậu ta, “hừ” một tiếng, đi thẳng về phòng mình, đóng sầm cửa lại.

Tiểu Cáp đuổi theo, đứng bên ngoài, tội nghiệp hỏi: “Chị Nhược Nhược, chị Nhược Nhược, chị lại giận em à?”

Nhược Nhược coi như không nghe thấy gì, quăng cặp sách lên bàn học rồi leo lên giường, ngửa cổ nhìn trần nhà.

Cô tức giận sao? Nhưng cô giận gì mới được chứ? Tiểu Cáp nói chuyện với bạn gái thì can gì tới cô? Cô hậm hực cái gì? Chẳng lẽ đúng như Lệ Lệ nói, cô thích Tiểu Cáp rồi? Không thể nào! Làm sao cô lại đi thích tên ngốc đó được? Rõ ràng lớn tuổi hơn người ta mà cứ ngây ngây ngô ngô gọi người ta là chị, nghĩ tới mà nổi cả da gà.

Nhưng kể ra cậu ta cũng có nhiều ưu điểm. Ví dụ như, cậu ta học toán còn giỏi hơn cả Hoàng Lạc Thiên, có thể giúp cô làm rất nhiều bài tập khó; cậu ta làm bánh rất ngon, lúc cô không vui, cậu ta còn biết làm bánh sôcôla đen, đồ dành cho cô vui; cậu ta rất tốt bụng, dù cô có bắt nạt thế nào, cậu ta cũng không tức giận; cậu ta rất đẹp trai...

Tự nhiên Nhược Nhược nhớ lại hồi sáng.

Tiểu Cáp áo quần chỉnh tề đứng trước cửa, rõ ràng cậu ta vừa mới sửa sang rất kỹ càng.

Chiếc áo sơ mi trắng ông Lâm mới mua cho cậu ta cùng với quần bò đen đơn giản mà sao mặc trên người cậu ta lại đẹp lạ thường. Mái tóc óng ả ánh lên dưới ánh đèn, phần tóc trước trán che đi cặp mày anh tú, ẩn dưới đó là đôi mắt to tròn, long lanh như giọt sương dưới nắng mai, hàng mi cong dài hơi trĩu xuống rất đẹp. Cô lại gần cậu ta, khẽ hít một hơi, người cậu ta sức nức mùi sữa tắm.

Nghĩ tới đây, tim Nhược Nhược lại đập nhanh hơn, hai má nóng bừng.

Trời ạ! Cô nghĩ linh tinh gì vậy? Chẳng lẽ cô quên Tiểu Cáp đang mất trí nhớ sao? Biết đâu trước đó cậu ta đã có bạn gái. Hơn nữa, cậu ta “hot” như vậy, đi đâu cũng dụ được cả đàn ong mật với bướm bướm, chắc gì đã thêm để mắt tới cô gái tầm thường như cô.

Nghĩ tới đó, Nhược Nhược càng buồn bã, trùm chăn kín đầu, định tổng hết những muộn phiền ra khỏi đầu, nhưng tiếng của Tiểu Cáp cứ như u hồn lớn vỗ bên tai cô.

“Chị Nhược Nhược, chị Nhược Nhược, chị mở cửa ra đi. Chị nói cho em biết em đã làm gì sai, em sẽ sửa mà, chị Nhược Nhược...”

Nhược Nhược bức bối vô cùng, hất tung chiếc chăn, ngồi bật dậy, quát vọng ra ngoài: “Lâm Tiểu Cáp! Rốt cuộc cậu muốn gì đây?”

Im lặng một lát, Tiểu Cáp lại lên tiếng: “Chị Nhược Nhược, chị không thích em chơi với mấy bạn nữ đó à?”

Nghe Tiểu Cáp hỏi vậy, Nhược Nhược như nghe được cả tiếng trái tim mình đập, để cố che giấu, cô nói thật to: “Cậu, cậu nói linh tinh gì thế? Cậu chơi với lũ con gái đó thì liên quan gì đến tôi? Kể cả cậu chạy theo bọn nó về nhà luôn cũng được, tôi không thèm quan tâm.”

“Chị Nhược Nhược, không phải thế đâu”, Tiểu Cáp vội vàng giải thích. “Thật ra em không thích chơi với mấy bạn gái đó. Nhưng mấy bạn ấy cứ vây lấy em, em muốn ra ngoài, các bạn ấy cũng không cho. Em gọi chị mãi, nhưng mấy bạn ấy nói to quá, át cả tiếng của em.”

Nhược Nhược rạng rỡ hẳn lên, vội vàng hỏi lại: “Cậu nói là cậu không thích chơi với bọn con gái đó sao?”

“Vâng!”

Nhận được câu trả lời vừa ý, sâu muộn trong lòng Nhược Nhược nguôi đi phần nửa, tâm trạng tốt hơn, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Cậu gọi tôi làm gì?”

Tiểu Cáp nghe giọng cô không còn vẻ tức giận nữa, mới thở phào, nhìn chiếc cặp sách trong tay, vui vẻ nói: “Chị Nhược Nhược, em có cái này cho chị xem.”

“Cái gì?” Nhược Nhược xuống giường, lại gần cửa.

“Rất nhiều sôcôla ngon tuyệt!” Tiểu Cáp khoắc khoắc đồng hồ trong cặp sách, nói tiếp: “Còn có cả bánh quy, bánh kem, và kẹo nữa...”

Nhược Nhược mở cửa, nhòm vào cặp sách của Tiểu Cáp, nghi ngờ hỏi: “Cậu lấy đâu ra tiền mà mua nhiều thứ vậy?”

“Không phải mua đâu.” Tiểu Cáp vừa nói vừa cặp sách đi vào phòng.

“Không phải mua? Thế cậu lấy đâu ra?” Nhược Nhược chợt có dự cảm không tốt, chỉ vào mũi cậu ta mà nói: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ cậu ăn trộm ở tiệm tạp hóa hả?”

“Càng không phải. Là người ta cho em.”

“Thôi đi! Người ta cho cậu? Trên đời làm gì có chuyện tốt thế. Sao chẳng thấy có ai đem cho tôi nhiều quà thế bao giờ?”

“Thật mà. Lúc em ngồi xuống ghế, có bao nhiêu bạn nữ gọi em ra ngoài, rồi nhét cho em bao nhiêu là bánh kẹo.”

“Các bạn nữ?” Nhược Nhược neoh mắt cảnh giác, trong bụng đã đoán ra mọi chuyện.

“Vâng! Chính là mấy bạn nữ lớp mình đó.” Tiểu Cáp miệng nói, tay đổ hết cả đồng hồ trong cặp sách ra giường, toàn là những gói quà được gói bọc rất đẹp mắt, lại còn cả mấy phong thư màu phấn hồng, chất thành một đồng trên giường Nhược Nhược.

Nhược Nhược lại sầm mặt, nhưng vờ mỉm cười nói móc: “Được đấy chứ! Ngày đầu tiên đi học đã nhận được nhiều quà thế này, cậu đúng là giỏi

thật đấy.”

“Cảm ơn chị Nhược Nhược đã khen!” Tiểu Cáp cúi đầu, bẽn lẽn cười, cứ tưởng cô khen thật lòng.

Nhược Nhược tức nổ mắt, sắc mặt càng lúc càng xám xịt. Tiểu Cáp cũng chẳng hay biết gì, hồn nhiên ngồi nghịch đồng hồ trên giường, nhẹ nhàng hỏi: “Chị Nhược Nhược, chị thích ăn sôcôla hay bánh quy?”

Nhìn dáng vẻ ngô nghê của cậu ta, Nhược Nhược không chịu nổi nữa. Mặt hầm hầm, cô nhét hết đồng hồ quà trên giường vào cặp của Tiểu Cáp, rồi nhét chiếc cặp căng phồng đó vào tay cậu ta.

“Chị Nhược Nhược, sao chị lại...?” Tiểu Cáp sợ hãi, cũng mơ hồ biết sắp có đại chiến xảy ra.

Nhược Nhược gườm cậu ta, trong mắt như có lửa cháy, hằn học nói: “Tôi chẳng thích cái gì hết. Tôi chỉ muốn đánh người.”

“Hự!”

Nói chưa dứt câu, Nhược Nhược co giò đập cho cậu ta một cước vào bụng. Tiểu Cáp không hề phòng bị liền bị cô đá tung về phía sau, đâm sầm vào tường ở lối hành lang đối diện, đau đến mức không nói nổi câu gì.

Nhược Nhược “hừ” một tiếng, đóng sập cửa.

Căn nhà yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của Tiểu Cáp đáng thương.

Ánh chiều vàng nhạt dịu dàng như mặt nước, đẹp mà không chói mắt, ánh nắng dịu hiền ôm lấy ngôi trường De La.

Lớp 12A2.

Lệ Lệ ngồi vào chỗ của mình, hết nhìn cô bạn cùng bàn đang đăm chiêu, lại nhìn chàng hoàng tử gốc Lâm Tiểu Cáp tội nghiệp đứng yên bên cạnh Nhược Nhược, bèn truy hỏi: “Hai người cãi nhau à?”

Nhược Nhược cầm bút viết những chữ mà bản thân nhìn cũng không hiểu, nghe thấy cô bạn thân hỏi vậy, liền liếc xéo Tiểu Cáp, nói móc: “Tớ đâu dám cãi nhau với hoàng tử Lâm nhà ta. Người ta là hot boy,

tớ mà động tới, thì đám fan hâm mộ của cậu ta chắc chẳng để tớ ra nổi cửa lớp mất.”

Lệ Lệ không rời mắt khỏi hai tên kỳ quặc, hỏi: “Nói thế là sao?”

Nhược Nhược lại nguýt Tiểu Cáp lần nữa, rồi tiếp dòng trào phúng: “Cậu tự đi mà hỏi người ta! Tớ là người ngoài, lấy tư cách gì mà nói này nói nọ.”

Người ngoài? Chuyện gì mà khiến Nhược Nhược muốn cắt đứt cả quan hệ với Tiểu Cáp vậy? Lệ Lệ ngẫm nghĩ. Cô nhìn Tiểu Cáp, thấy cậu chàng méo máo, chẳng dám nói câu nào, đến là tội nghiệp! Vậy là đã rõ, Tiểu Cáp lại chọc phải tổ kiến lửa rồi.

Chắc chắn là chuyện Tiểu Cáp được nhiều bạn nữ để ý đây mà. Nếu cô đoán không nhầm, Tiểu Cáp lại ngô nghê nói câu gì đó làm Nhược Nhược kích động. Nhược Nhược tức giận nên không ngó ngang gì tới cậu ta nữa.

Kể ra, Nhược Nhược cũng thật đen đủi. Một người chậm hiểu lại đi thích một người còn chậm hiểu hơn cả mình. Hai người, một thì quá ngây thơ, một lại quá cứng đầu, cứ thế này có thêm một năm nữa, quan hệ cũng chẳng khá lên được. Là bạn thân của Nhược Nhược, cô không đành lòng giương mắt nhìn bạn muộn phiền.

Lệ Lệ khẽ than thở, quyết nhúng tay vào vụ này tới cùng. Bây giờ, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là giúp hai người làm lành với nhau, nếu không, có nói gì cũng vô ích. Nghĩ thế, Lệ Lệ tiến sát lại rồi nói: “Nhược Nhược, có phải Tiểu Cáp lại chọc giận cậu hả?” Nhược Nhược lạnh lùng “hừ” một tiếng, chẳng thèm nói câu gì, Lệ Lệ nói: “Nhược Nhược, thật ra cậu không cần chấp nhặt làm gì, tính Tiểu Cáp thế nào cậu cũng biết. Cậu ấy thật thà, suy nghĩ cũng giống bọn mình thôi, cũng phải có lúc lỗ miệng. Cậu giận dữ thế, cậu ấy lại không hiểu gì, chẳng thành vô ích sao?”

Nhược Nhược ngẫm nghĩ, thấy Lệ Lệ nói cũng có lý. Nhưng cứ nghĩ tới núi quà tối qua, lửa giận trong lòng cô lại bùng nổ lên.

Thấy sắc mặt Nhược Nhược hơi biến đổi, Lệ Lệ lập tức bồi thêm một câu: “Nhược Nhược, lùi một bước, tiến ba bước.”

Nhược Nhược cắn môi, thấy Lệ Lệ hết lòng động viên, lại nhìn về chờ đợi của Tiểu Cáp, do dự một lát, cuối cùng nằm vật ra bàn, nói: “Tớ không làm được, tớ tức không chịu được.”

“Sao lại thế?”

“Tại vì... tại vì...” Nhược Nhược ngồi thẳng dậy, ấp úng mãi không nói thành câu. Làm sao mà nói ra tâm sự của mình trước mặt Tiểu Cáp được. Cuối cùng, cô chỉ nói vồn vện: “Lệ Lệ, cậu... cậu không hiểu đâu.”

“Chính vì tớ không hiểu, nên mới cần cậu nói.”

“Tớ... tớ... tớ không biết phải nói thế nào nữa.” Nhược Nhược rầu rĩ ôm trán, đứng dậy, đi ra khỏi lớp. “Trong lòng khó chịu, tớ ra ngoài đi dạo một lát.”

“Chị Nhược Nhược, đợi em với.” Tiểu Cáp vừa định chạy theo thì bị Lệ Lệ kéo lại.

“Cậu lại đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Nhưng mà chị Nhược Nhược...” Tiểu Cáp lo lắng nhìn theo cô.

“Không sao đâu, không phải lo, cậu ấy chỉ là có một số chuyện nghĩ chưa rõ ràng, nên muốn yên tĩnh một mình thôi.”

“Nhưng mà...” Tiểu Cáp vẫn chưa yên tâm.

Mắt Lệ Lệ long lên, cô ngoẹo đầu qua một bên, nói: “Tôi muốn nói tới chuyện về Nhược Nhược.”

Vừa nghe thấy hai tiếng “Nhược Nhược”, Tiểu Cáp lập tức hết phân vân, chạy tới chỗ Lệ Lệ, ngồi xuống, mở to cặp mắt ngây ngô nhìn cô, hỏi: “Chị Lệ Lệ, chị muốn nói gì với em?”

Lệ Lệ nguýt dài cậu ta một cái, cười nói: “Tôi không nhắc tới Nhược Nhược thì cậu chẳng đếm xỉa gì đến tôi, mới nhắc đến Nhược Nhược một cái, cậu đã chạy tới luôn. Cậu thiên vị quá rồi đấy.”

“Chị Nhược Nhược rất quan trọng với em.” Tiểu Cáp khẽ nói, ngại ngùng cúi đầu.

Lệ Lệ vừa thấy chút manh mối, mắt liền sáng lên, sán lại gần Tiểu Cáp hỏi: “Rất quan trọng? Quan trọng thế nào?”

Tiểu Cáp hơi ngẩng đầu nhìn theo hướng Nhược Nhược vừa đi, rồi lại cúi đầu, hai má hồng ửng như cánh hoa đào, bên lên nói: “Chị Lệ Lệ, em không trả lời có được không?”

“Tất nhiên...” Lệ Lệ nhanh nhẩu đáp. Nhưng mới bật ra được hai tiếng, thấy vẻ mặt Tiểu Cáp lộ chút hạnh phúc, liền truy hỏi đến cùng: “Không được, trừ phi cậu không muốn làm lành với Nhược Nhược.”

Tiểu Cáp mừng quýnh, ngẩng đầu chăm chăm nhìn Lệ Lệ, hỏi: “Chị biết cách làm lành với chị Nhược Nhược thật sao?”

Cuối cùng cũng thành công! Lệ Lệ ngẩng đầu, cười đắc ý, nói: “Tất nhiên là tôi biết. Tôi và Nhược Nhược chơi với nhau đã bốn năm nay, tôi hiểu Nhược Nhược rất rõ.”

Tiểu Cáp mừng rỡ, nắm ngay lấy tay Lệ Lệ, vui đến nỗi giọng nói cũng run lên: “Tốt quá! Chị Lệ Lệ, chị giúp em với.”

“Giúp cậu? Được thôi. Nhưng cậu phải nói cho tôi biết, tại sao Nhược Nhược lại quan trọng với cậu đến thế?” Lệ Lệ nhanh chóng nắm lấy thời cơ.

Tiểu Cáp buông tay Lệ Lệ, chép chép miệng, lúng túng hỏi lại: “Nhất định phải nói sao?”

“Đúng!” Lệ Lệ gật đầu chắc nịch.

“Thôi được rồi.” Tiểu Cáp lại cúi đầu, mặt đỏ như gấc, ngượng ngùng nói: “Đối với em, Nhược Nhược giống như thiên thần hộ mệnh. Hôm ấy nếu không gặp được chị Nhược Nhược, em đã bị đói mà ngã giữa đường rồi.”

Lệ Lệ quan sát dáng vẻ sùng sùng của Tiểu Cáp, tiếp tục dò la: “Cậu có thích Nhược Nhược không?”

“Thích!” Tiểu Cáp đáp không do dự.

“Tôi muốn nói là một người con trai thích một người con gái ấy. Chứ không phải giống như thích sôcôla hay thích bố mẹ mình đâu. Tôi nói thế, cậu hiểu không?”

“Em hiểu. Em với chị Nhược Nhược giống như bác Lâm trai dành cho bác Lâm gái, giống như Lương Sơn Bá dành cho Chúc Anh Đài, giống như gà trống dành cho gà mái...”

“Đúng... đúng... Cậu thông minh lắm, nhưng ví dụ cuối cùng thì không ổn, không được để Nhược Nhược nghe thấy, nếu không cô ấy cho cậu ăn đòn đó.” Lệ Lệ thao thao chen ngang, nếu cứ để cậu chàng luyện thuyết, không khéo cậu ta lại đem Nhược Nhược ví với khủng long mất. Vì muốn biết tình cảm của Tiểu Cáp dành cho Nhược Nhược, khiến cậu ta phải nói ra những lời thật lòng, Lệ Lệ dùng chiêu khích tướng, cố tình hạ thấp cô bạn thân: “Thật ra mà nói, Nhược Nhược thứ nhất chẳng dịu dàng, thứ hai không tâm lý, còn hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu, cậu thích Nhược Nhược ở điểm nào chứ?”

Quả nhiên Tiểu Cáp lập tức sập bẫy. Cậu ta tức giận trừng mắt nhìn Lệ Lệ, nói: “Chị nói lung tung, chị Nhược Nhược có rất nhiều ưu điểm.”

“Vậy cậu thử nói cho tôi nghe những ưu điểm của Nhược Nhược xem nào.”

“Chị Nhược Nhược rất tốt bụng, bề ngoài chị ấy tỏ ra hung dữ, nhưng thật ra trong lòng rất tốt. Em còn nhớ lần đầu tiên gặp chị ấy, lúc đó đã là chiều muộn, con ngõ nhỏ ngập trong sắc vàng của nắng chiều. Chị Nhược Nhược đứng giữa con đường nhuộm màu nắng đó, dịu dàng đưa cho em thanh sôcôla, ánh mắt của chị ấy còn đẹp hơn cả nắng chiều, mềm mại quần quýt lấy làn gió, cả tà váy trắng cũng uốn lượn theo gió. Lúc ấy, em như thấy phía sau Nhược Nhược thấp thoáng một đôi cánh trắng muốt, em cứ tưởng mình gặp được thiên thần thực sự. Thật ra, trước khi gặp chị ấy, em đã tìm nhiều người giúp đỡ, nhưng chẳng ai thêm quan tâm đến em. Lúc đó chị ấy cũng có thể như những người khác, đẩy em ra, bỏ đi coi như không có chuyện gì. Nhưng chị ấy không làm thế, chị ấy cho em sôcôla, còn hỏi em có cần giúp gì không. Lúc biết em không có nhà để về, còn không ngại vất vả đưa em tới đồn cảnh sát. Em biết, thật ra ban đầu chị Nhược Nhược cũng không muốn dẫn em về nhà, chăm sóc một người mất trí nhớ không phải chuyện dễ dàng gì. Chị ấy phải đấu tranh rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định đưa em về nhà. Mấy ngày em ở đó, tuy lúc nào

chị ấy cũng hung dữ, quát tháo em, nhưng em biết, chị ấy chỉ muốn tốt cho em. Tuy em bị mất trí nhớ, trí não cũng giảm mất một phần, nhưng có nhiều chuyện em hiểu rất rõ. Chị Nhược Nhược là cô gái tốt nhất em từng gặp, cho dù chị ấy không xinh, nhưng quan trọng là trái tim của chị ấy rất đẹp.”

Tiểu Cáp vừa nói, vừa chăm chú nhìn vào cuốn sổ ghi nhớ của Nhược Nhược đặt trên bàn. Đó là một cuốn sổ bìa cứng, màu đen, trên đó có vẽ hình một chú nai ngô nghĩnh, góc bên trái dán một bức ảnh chân dung nho nhỏ nằm gọn trong chiếc khung màu tím nhạt, trong ảnh Nhược Nhược giơ hai ngón tay hình chữ “V”, cười thật tươi, ánh mắt dịu dàng, gương mặt tinh khôi trong ánh xuân, chẳng có chút gì là chậm chạp như thường ngày.

Lệ Lệ quan sát thái độ của Tiểu Cáp, phán đoán mức độ thật giả trong câu chuyện của cậu ta.

Có vẻ Tiểu Cáp không nói dối, chắc cậu ta thích Nhược Nhược thật. Tuy hai người quen nhau chưa lâu, nhưng thời gian đâu phải là thước đo của tình yêu. Có những người cả đời cũng chưa chắc tìm được một nửa thực sự, nhưng có những người lại may mắn tìm được một nửa của mình trong những tình huống thật ngẫu nhiên. Tình yêu không phải ta muốn thì nó đến, ta đuổi thì nó đi.

Hơn nữa, Nhược Nhược có vẻ cũng ngầm có tình cảm với Tiểu Cáp, cho dù cô vẫn nhất mực phủ nhận. Nhưng không thừa nhận không có nghĩa là không thích, sớm muộn Nhược Nhược cũng phải đối diện với trái tim mình. Vậy việc Tiểu Cáp thích Nhược Nhược đâu có gì là không tốt.

Tiểu Cáp thấy Lệ Lệ dăm chiêu dường như quên mất cậu còn đang ngồi bên cạnh, liền lên tiếng đánh thức: “Chị Lệ Lệ, em nói hết rồi, bây giờ theo đúng giao hẹn, chị nói em biết làm thế nào để làm lành với chị Nhược Nhược đi.”

“Biết rồi, cậu sợ tôi ăn quỵt chắc.” Lệ Lệ nguyền dài, vớ lấy chiếc bút trên bàn, vừa quay tít vừa hỏi: “Hôm qua cậu làm gì chọc giận Nhược Nhược đúng không?”

“Chuyện gì chọc giận chị Nhược Nhược à?” Tiểu Cáp vò đầu suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu. “Không có mà. Hôm qua em còn cho chị ấy một đồng quà, nhưng chị ấy chẳng ăn cái nào, còn trả hết cho em, sau đó đá em ra ngoài cửa.”

“Quà? Quà gì?”

“Sôcôla này, bánh quy, kẹo nữa.”

“Đó đều là những món khoái khẩu của Nhược Nhược mà. Sao cô ấy lại vứt trả cậu? Hơn nữa, Nhược Nhược cũng đâu phải người thích kiếm chuyện vô cớ...” Lệ Lệ bỏ bút xuống, chau mày ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: “Khoan đã! Cậu vừa nói là một đồng quà, đúng không? Cậu kiểm đầu ra vậy?”

“Các bạn trong lớp tặng em. Em thấy các bạn ở đây rất thân thiện, ngày đầu tiên em đến lớp mọi người đã tặng em nhiều quà như vậy.”

“Các bạn? Là đám con gái trong lớp đúng không?”

“Đúng thế.”

“Trời ơi! Cậu lại đem đồ bạn gái khác tặng cho Nhược Nhược?” Lệ Lệ dở khóc dở cười, vỗ tay lên trán, làm bộ dạng không còn gì để nói: “Cậu đúng là...! Ngốc không thể chấp nhận được. Thảo nào Nhược Nhược giận đến vậy.”

Tiểu Cáp ngây ngô chớp mắt, thắc mắc: “Chị Lệ Lệ, chị nói thế là sao? Sao em nghe chẳng hiểu gì cả?”

“Không hiểu thì thôi, nhưng từ nay về sau cậu chớ có tùy tiện nhận quà của đám con gái, biết chưa?”

“Tại sao?”

“Cậu có biết vì sao đám con gái đó tặng quà cho cậu không?”

“Không.”

“Bởi vì bọn nó thích cậu.”

“Hả! Thích em? Sao lại thế?” Tiểu Cáp nhảy dựng lên, bao nhiêu con mắt trong lớp lập tức đổ dồn về phía cậu ta, Lệ Lệ vội vàng kéo cậu ta ngồi xuống.

“Đừng có kích động thế, nói chung là cậu nhớ lấy, nếu cậu không thích đám con gái đó thì chớ có nhận quà của bọn nó, nếu không người ta sẽ tưởng cậu để ý đến người ta. Nhược Nhược tức giận là vì hiểu lầm cậu cũng thích đám con gái đó.”

“Hả?! Vậy em phải thế nào?” Tiểu Cáp nhăn nhó. “Hay là em trả hết quà lại cho bọn họ?”

Lệ Lệ nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không cần phải thế, lần sau cậu đừng tùy tiện nhận quà của người ta nữa là được. Lát nữa tan học, cậu chịu khó dỗ dành Nhược Nhược. Nhược Nhược thật ra rất dễ mềm lòng, cậu nói cho ngọt ngào chút là cô ấy bỏ qua ngay thôi.”

Tiểu Cáp cảm động gật đầu: “Cảm ơn chị Lệ Lệ!”

“Đúng rồi, cậu thích Nhược Nhược đúng không? Tôi có cách giúp cậu theo đuổi cô ấy.”

“Thật không?” Tiểu Cáp mừng rỡ hỏi, không ngờ mình lại may mắn được Lệ Lệ giúp đỡ.

“Ừ, cậu biết làm bánh ngọt đúng không? Cậu lại đây, tôi bày cho cậu cách này...”

Tiểu Cáp liền ghé tai lại.

Chương 5

Trời ngả về chiều, mặt trời treo lơ lửng trên đỉnh núi, nhuộm đỏ cả một vùng chân trời. Hàng cây ngô đồng hai bên đường rung rinh đùa trong gió. Ráng chiều đỏ rực luồn qua kẽ lá dát lên mặt đất một lớp bạc óng ánh.

Giờ tan tầm, đường phố đông nghẹt người, đâu đâu cũng nhìn thấy bóng dáng những cô cậu học trò tinh nghịch. Tiếng chuông xe đạp “kính koong” vang lên rộn rã, du dương như một bài đồng dao.

Nhược Nhược khoác cặp sách trên vai hòa vào dòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, đôi môi hồng như hoa anh đào mím chặt, mắt càng to hơn, đen hơn dưới ánh nắng, nhưng sự dịu dàng của ánh hoàng hôn không lấp đầy được cơn hờn dỗi trong đôi mắt đó.

Tiểu Cáp cun cút theo sát cô tìm cách giảng hòa: “Chị Nhược Nhược, để em xách cặp giúp chị.”

“Không cần!” Nhược Nhược hất bàn tay Tiểu Cáp đang chìa tới, khóe miệng nhếch lên, hé cười khiến người khác phải sởn gai ốc. “Tôi vẫn chưa chán sống, đâu có gan làm phiền cậu chủ Lâm.”

Tiểu Cáp xị mặt, nắm lấy tay áo cô, giọng nhỏ nhẹ: “Chị Nhược Nhược, em xin lỗi, em biết em sai rồi, từ nay về sau em không dám nhận quà của các bạn nữ ấy nữa, chị tha lỗi cho em được không?”

Nhược Nhược vùng vằng giật tay ra, bỏ đi, nói mà chẳng thèm quay đầu lại: “Cậu làm sai cái gì mà cần phải tha lỗi? Cậu thích nhận quà của ai thì cứ nhận, không cần phải báo cáo với tôi làm gì.”

“Chị Nhược Nhược, chị đừng giận em nữa, được không? Chị cứ như vậy thì em buồn lắm.” Cánh tay Tiểu Cáp rũ xuống, cậu ta đứng nguyên một chỗ, khe khẽ nói, gương mặt tuấn tú ủ ê trong ánh chiều.

Nhược Nhược dừng lại, quay đầu nhìn về tội nghiệp của Tiểu Cáp, trong lòng cũng có chút không đành.

Thật ra Tiểu Cáp đâu có làm gì không đúng với cô, hai người chẳng qua chỉ bạn học thôi, cậu ta nhận quà hay thậm chí đón nhận tình cảm của ai đó, cô cũng chẳng có tư cách gì mà can thiệp. Cho dù trong lòng rất khó chịu, cho dù cô không muốn Tiểu Cáp làm như vậy, nhưng đó là chuyện của cô, can hệ gì tới cậu ta. Cô không nên trút giận lên đầu cậu ta như thế. Nói khó nghe một chút, cô đang nhàn rỗi kiếm chuyện.

Nhược Nhược thở dài để những bực dọc cuốn bay theo gió chiều.

Cô bước tới chỗ Tiểu Cáp, ra bộ độ lượng, vỗ vai cậu ta, thấy cậu ta còn đang nửa tin nửa ngờ, liền gương cười, nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này không thể hoàn toàn trách cậu được, tôi không giận cậu nữa.” Rõ ràng chuyện này phải trách chính bản thân cô, ai bảo cô thích người ta làm gì.

“Thật không? Chị Nhược Nhược, chị tha lỗi cho em thật sao?” Đôi mắt Tiểu Cáp sáng lên vì vui sướng, nhưng cậu ta hoàn toàn không nhìn ra được nỗi buồn trong lòng cô.

“Ừ!” Nhựt Nhựt gương gạo gặt đầu cười.

Tiểu Cáp ôm chầm lấy Nhựt Nhựt, reo lên: “Tốt quá rồi! Chị Nhựt Nhựt, chị là người tốt nhất mà em gặp.”

Bị cậu ta bắt ngờ ôm chặt, phải mất một lúc lâu Nhựt Nhựt mới kịp đỏ mặt tía tai, theo phản xạ vội đẩy cậu ta ra, luống cuống: “Cậu... cậu điên à? Bao nhiêu người nhìn...”

Tiểu Cáp nhìn cô, cười ngô nghê.

Nhìn dáng vẻ đó của cậu ta thực sự có muốn giận cũng không giận nổi.

“Được rồi, có nói cậu cũng không hiểu, về nhà thôi.” Nhựt Nhựt dúm cặp sách vào tay cậu ta rồi quay đi.

Bóng cô in dài trên con đường vàng nhuộm màu nắng, ánh nắng rực rỡ đọng trên lưng cô, tinh nghịch đùa trên tóc cô.

Tiểu Cáp nhìn theo bóng cô, chợt nhớ lại những lời của Lệ Lệ hồi chiều...

“Cậu biết làm bánh ngọt đúng không? Cậu hãy viết một mảnh giấy tỏ tình rồi giấu trong chiếc bánh ngọt, Nhựt Nhựt ăn bánh phát hiện ra mảnh giấy nhất định sẽ rất vui.”

“Nhựt Nhựt sẽ vui thật chứ?”

“Tất nhiên, lãng mạn như thế, cô gái nào mà chẳng thích.”

Nghĩ tới đây, Tiểu Cáp liền gọi Nhựt Nhựt lại: “Chị Nhựt Nhựt!”

Nhựt Nhựt quay đầu lại, mắt nheo lại vì nắng, nhìn Tiểu Cáp hỏi: “Sao thế? Sao cứ đứng trơ ở đó thế?”

Tiểu Cáp tiến lại gần cô, cười nói: “Chị Nhựt Nhựt, mình đi siêu thị một lát được không?”

“Cậu muốn mua gì à?”

“Em muốn làm bánh kem trứng.”

“Bánh kem trứng?” Nhựt Nhựt vừa nghe mắt đã sáng lên. “Bánh ấy mềm mềm, ăn vào đầy mùi sữa, đúng không?”

Tiểu Cáp mỉm cười gật đầu.

Nhựt Nhựt cười tươi như hoa để lộ hàm răng trắng như ngọc, nói: “Tốt quá! Tôi thích ăn nhất là những loại bánh mềm như thế, chúng ta đi thôi.”

Nhựt Nhựt vui vẻ khoác tay Tiểu Cáp, kéo cậu ta đi, nhằm thẳng hướng siêu thị.

“Chị Nhựt Nhựt, em không có tiền...”

“Không sao, tôi viện trợ cho cậu. Nhưng phải nói trước! Làm bánh xong, phải để cho tôi một miếng...”

“Chị Nhựt Nhựt...”

Bóng hai người in dài trên mặt đường...

Tối hôm đó, trăng sáng vàng vạc, vàng trắng óng ánh như mảnh ngọc yên ả tỏa sáng trên nền trời thẫm. Bầu trời như chiếc hộp mã não để ngỏ, muôn nghìn hạt kim cương nhỏ gắn trên tấm vải không trung mềm mại, lấp lánh đẹp lạ thường. Vầng trăng bạc nghiêng nghiêng đổ xuống, ôm lấy thị trấn nhỏ êm đềm, hạnh phúc.

Ngôi nhà nhỏ của Nhựt Nhựt thu mình dưới ánh trăng, mùi thơm hấp dẫn từ bếp bay ra.

“Tiểu Cáp, còn phải đợi bao lâu nữa? Tôi đói lắm rồi.”

Đèn đuốc vẫn sáng trưng trong bếp, Tiểu Cáp đứng trước vòi nước rửa sạch mấy thứ hoa quả dùng để trang trí bánh. Nhược Nhược chạy vào bếp, mùi thơm của sữa quện với hương dầu tây khiến cô liên tục nuốt nước miếng.

Ăn cơm tối xong, ba mẹ Nhược Nhược đi siêu thị, vì thế Nhược Nhược có thể la hét với Tiểu Cáp mà chẳng phải kiêng nể gì. Nếu không ông Lâm mà nhìn thấy, thế nào Nhược Nhược cũng được ném mùi dèp.

Tiểu Cáp vừa rửa hoa quả, vừa quay đầu lại nói: “Chị Nhược Nhược, chị vừa ăn hai bát cơm, sao mà nhanh đói thế?”

“À... à...” Nhược Nhược hơi ngượng, thật ra cô chẳng đói bụng, chỉ là thèm đến sắp không chịu được nữa rồi.

Tiểu Cáp không hề để ý đến vẻ lúng túng của cô, cười tươi nói: “Chị Nhược Nhược, hay chị giúp em nhào bột đi. Còn thừa một ít bột, bỏ đi phí lắm, em sẽ làm bánh táo. Chị tập trung nhào bột là hết đói bụng ngay ấy mà.”

“Bánh táo?” Nhược Nhược lại sáng mắt, nuốt nước miếng ừng ực, nhanh nhẩu gật đầu: “Được, nhưng tôi chưa nhào bột bao giờ, cậu phải dạy tôi đã.”

Tiểu Cáp cười tít gật đầu, đặt mấy quả táo sang một bên, lau sạch tay, với lấy túi bột mì trên bàn.

Nhược Nhược hào hứng nhìn cậu ta đổ bột vào đĩa, cho thêm một chút nước rồi khéo léo nhào nặn.

“Phải nhào bao lâu?” Nhược Nhược hau háu nhìn đám bột được nhào nặn khéo léo, hỏi.

Cậu ta vừa nặn bột vừa quay đầu lại nhìn cô, tươi cười nói: “Sắp rồi, một lát nữa thôi.”

Nhược Nhược cố nhẫn nại chờ đợi, đến khi sắp không thể chờ thêm được nữa, Tiểu Cáp cũng chịu thốt lên một câu: “Bột mì tạm ổn rồi.”

“Vậy phải làm gì nữa đây?” Nhược Nhược hỏi.

“Đợi một lát nữa, đợi thêm một lát nữa thôi.” Tiểu Cáp nói rồi rải lên mặt khay một lớp bột khô, sau đó đổ hết chỗ bột đã nhào lên trên.

Nhược Nhược tò mò, chỉ vào chỗ bột mì, hỏi: “Tiểu Cáp, cậu làm thế để làm gì?”

“Bột mì ướt rất dính, rải một lớp bột khô lên khay sẽ giúp bánh không bị dính vào khay. Xong rồi. Chị Nhược Nhược, chị làm thử xem.” Nói xong, cậu ta đứng sang một bên để Nhược Nhược làm thử.

Nhược Nhược lại gần tủ bếp, nhìn thứ trắng trắng như vôi, vừa khô vừa ướt, nghi ngờ hỏi: “Cái này làm thành bánh táo thật chứ?”

“Tất nhiên, chị thử xem.”

Thấy Tiểu Cáp nhiệt tình cổ vũ, Nhược Nhược thử chạm tay vào chỗ bột mì, cảm giác vừa khô vừa ướt càng khiến cô thêm nghi ngờ. Cô thử nhào nhưng đám bột cứ như cố tình chọc tức cô vậy, nhào thế nào cũng không chịu kết lại với nhau. Sự kiên nhẫn càng lúc càng giảm, thậm chí cô bắt đầu ngờ rằng Tiểu Cáp cố tình dùng trò nặn bột quỷ quái này để trả thù chuyện trước đây cô hay bắt nạt cậu ta.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Tiểu Cáp nói: “Lúc đầu bột mì rất rời, trong lúc nhào chị cần cho thêm nước, bột mì sẽ kết lại ngay.”

“Thật hay giả vậy? Đừng có lừa tôi. Nếu tôi phát hiện cậu dám lừa tôi, tôi cho cậu no đòn.” Nhược Nhược quay lại nhìn Tiểu Cáp đe dọa, rồi làm theo lời cậu, vừa nhào vừa cho thêm nước. Dần dần, quả nhiên như lời Tiểu Cáp nói, bột mì dần kết lại với nhau. Nhược Nhược vui quá reo lên: “A! Thành công thật rồi.” Với cô nàng lần đầu nhào bột mì như Nhược Nhược, mới làm trận đầu đã thuận lợi, thật không có gì vui hơn.

Nhìn cô vui mừng, Tiểu Cáp cũng tươi cười, nói: “Chị Nhược Nhược cố lên!”

“Vậy tiếp theo phải làm gì nữa?”

“Bây giờ chị nhào mạnh tay chút, đến khi bột thật dẻo, chúng ta sẽ cán phẳng bột ra.”

“Dẻo á? Thế phải mất bao lâu nữa?”

“Chỉ cần chị dùng đủ lực thì cũng không lâu lắm đâu.”

“Thế nào mới là dùng đủ lực?”

Tiểu Cáp ngẫm nghĩ, vẻ khá dăm chiêu rồi nói: “Chuyện này cũng khó nói rõ được. Hay là... hay là để em dạy chị.”

Nói rồi, Tiểu Cáp hồn nhiên tiến lại gần cô, nắm lấy hai tay cô, hoàn toàn không nhận ra mình bây giờ như thể đang ôm lấy Nhược Nhược từ sau lưng. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, một to một nhỏ, nhưng không hề khập khiễng. Cậu ta nhẹ nhàng chỉnh lại tay cho cô, bàn tay vừa nắm chặt lấy tay cô vừa nhào nặn bột mì, dịu dàng nói: “Chị để ý em dùng lực thế nào nhé!”

Nhược Nhược chẳng nghe nổi cậu ta đang nói gì nữa, chỉ biết rằng mặt cậu ta đang kề sát tai cô, hơi thở ấm áp của cậu ta phả lên má cô, người cô run lên, da cô căng ra, đầu óc choáng váng.

Hai người rốt cuộc đang làm gì? Tại sao tim cô lại đập nhanh đến vậy? Chẳng lẽ cô thích Tiểu Cáp thật rồi?

Trời ơi! Nhược Nhược, mày đang nghĩ linh tinh gì vậy? Chẳng lẽ mày quên Tiểu Cáp đang mất trí nhớ? Chẳng lẽ mày quên rằng trước khi mất trí nhớ có thể cậu ta là hoa đã có chủ?

Nghĩ tới đây, Nhược Nhược lắc đầu thật mạnh để những ý nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu.

“Chị Nhược Nhược! Chị Nhược Nhược! Chị có nghe thấy em nói gì không?”

Tiếng gọi lạnh lạnh của Tiểu Cáp kéo cô trở lại hiện thực từ một mớ bòng bong. Cô hoảng hốt cúi đầu, lắp bắp: “Tôi... tôi... xin lỗi... Vừa rồi tôi không để ý...” Sợ cậu ta giận, cô vội nói thêm: “Cậu nói tiếp đi, cậu nói tiếp đi. Lần này tôi sẽ hết sức... hết sức để ý nghe.”

“Chị Nhược Nhược, không cần hồi hộp quá, cứ thả lỏng người, ngón tay mềm mại một chút thì nhào bột mới dẻo được.”

“Được, tôi hiểu rồi.”

Nhược Nhược nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, lúc mở mắt cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhịp tim cũng dần trở lại trạng thái bình thường. Bây giờ phải cán bột thôi. Nhược Nhược nhìn những ngón tay to dài phủ trên mu bàn tay mình, hai má cô nóng lên, liền cố ý nói: “Cái này... Tiểu Cáp, để tôi tự làm thử xem.”

Tiểu Cáp thật thà chẳng hiểu gì hết, hai tay vẫn phủ lấy tay cô, cười tí động viên: “Chị Nhược Nhược cố lên! Em tin là chị làm được.”

“Tôi cũng tin tự mình làm được...” Nhược Nhược cười khan, cố ý nhấn mạnh từ “tự mình”. Thấy Tiểu Cáp vẫn không hiểu gì cả, cô đành nói thẳng: “Cậu Lâm, tay của cậu...”

Tiểu Cáp cúi xuống nhìn, bây giờ mới nhận ra tay mình đang nắm chặt lấy tay Nhược Nhược, mặt lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, em không cố ý...”

“Không sao, chúng ta mau cán bột thôi! Tôi đói lắm rồi.” Nhược Nhược cười khan, sợ cậu ta nhận ra mình cũng đang bối rối liền vội vã cúi đầu.

Nhờ Tiểu Cáp hướng dẫn, Nhược Nhược học được cách cán bột rất nhanh nhưng cũng phải mất thời gian khá lâu mọi việc mới tạm coi là ổn.

“Phù... mệt chết đi được, không ngờ nặn bột thôi mà vất vả như vậy...” Nhược Nhược vươn vai, lau mấy giọt mồ hôi trên trán.

“Lần đầu tiên thì mệt vậy thôi, dần dần sẽ quen.” Tiểu Cáp tươi cười nói, rồi chợt như nhìn thấy cái gì đó, cậu ta nói: “Chị Nhược Nhược, đứng yên nào.”

“Gì thế?” Nhược Nhược nghi ngờ mở to mắt, đứng im.

“Mặt chị dính bột mì kia, để em lau cho”, Tiểu Cáp trả lời.

Nói xong, cậu ta hơi nghiêng người qua, đưa tay vuốt má Nhược Nhược, cảm giác lành lạnh từ đầu ngón tay truyền tới.

Nhược Nhược đứng ngây ra, đầu óc bỗng trống rỗng.

Những ngón tay lành lạnh của Tiểu Cáp nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Nhược Nhược, cô thấy hơi nhột. Gương mặt điển trai của Tiểu Cáp dịu dàng hơn dưới ánh đèn vàng ấm áp. Đôi mắt cậu ta thật đẹp, long lanh, đen láy, nhìn thật hiền.

Căn phòng lặng im như tờ, chỉ nghe tiếng động phát ra từ chiếc lò nướng.

Tiểu Cáp cẩn thận lau vết bột mì dính trên má Nhược Nhược, còn cô im lặng nhìn cậu ta, cảm giác gần gũi bất chợt trào lên nơi khóe mắt.

Cuối cùng, sự yên tĩnh khiến Tiểu Cáp nhận ra điều gì đó, cảm giác mềm mại nơi đầu ngón tay khiến cậu phát hiện mình đang làm gì. Tay cậu khựng lại, ngây ra nhìn Nhược Nhược, trong đầu đột nhiên trắng xóa.

Dưới ánh đèn, hai người như trùng phải mũi tên tình ái của thần Cupid, dấn đuổi nhìn nhau. Mọi thứ xung quanh như mờ đi, trong mắt hai người chỉ còn lại hình ảnh của đối phương, ngay đến hơi thở cũng như ngừng lại. Một lần hơi ấm bao trùm lên họ, mùi sữa thơm phảng phất trong không khí.

Thời gian lặng lẽ trôi. Khá lâu sau, Tiểu Cáp mới thẽ thọt lên tiếng: “Chị Nhược Nhược...”

“Tiểu Cáp...” Nhược Nhược không kiềm chế được tình cảm liền giơ tay lên định đáp lại.

Ting... ting... ting...

Tiếng phát ra từ chiếc lò nướng phá tan bầu không khí yên ắng, cả hai cùng giật mình.

Tay Nhược Nhược khựng cứng lại như thể mũi tên tình ái đã hết nhiệm màu. Cả hai đều lúng túng, ngượng ngập.

Lúc lâu sau, Nhược Nhược mới định thần lại, hạ cánh tay xuống, ngượng ngùng cúi đầu, để mái tóc dài rủ xuống che đi hai má đỏ ửng vì thẹn.

Hắng giọng hai tiếng, Nhược Nhược mới gượng gạo nói: “Trên lông mày cậu cũng có bột mì, cậu... cậu tự lau đi.”

“Được... được...” Tiểu Cáp vừa lau lông mày vừa ngô nghê mỉm cười, lùi lại hai bước. Đột nhiên cậu nghĩ ra chuyện gì đó, ù té chạy tới chỗ lò nướng, lấy bánh ra.

Khắp phòng dậy lên mùi thơm của sữa quyện với hoa quả.

“Woa! Thơm quá!” Nhược Nhược hít lấy một hơi thật dài, mùi thơm của chiếc bánh khiến cô quên hết chuyện vừa xảy ra. Cô lao ngay tới chỗ Tiểu Cáp, nhìn chiếc bánh đẹp mà thèm đến chảy cả nước miếng, khen lấy khen để: “Tiểu Cáp, tay nghề nấu nướng của cậu đúng là không chê vào đâu được! Chiếc bánh ngọt này, cả hương vị lẫn hình thức đều không kém những chiếc bánh ngoài cửa hàng.”

“Cảm ơn chị Nhược Nhược đã khen em.” Tiểu Cáp bê đĩa bánh ra bàn, gạt lấy mẫu bánh đã được đánh dấu cẩn thận, bày ra đĩa đưa cho cô: “Chị Nhược Nhược, chị nếm thử đi.”

“Cảm ơn!” Nhược Nhược ngồi xuống, chẳng chút e thẹn xúc một thìa to bỏ vào miệng.

Tiểu Cáp hồi hộp nhìn cô, chờ đợi cô phát hiện ra mẫu giấy tỏ tình.

“Rồi sao nữa? Sau đó thế nào?”

Sáng hôm sau, khi đến trường, Tiểu Cáp kể lại chuyện tối qua cho Lệ Lệ nghe. Lệ Lệ cố truy hỏi đến cùng.

“Chẳng sao cả.” Tiểu Cáp nhếch môi, gục mặt xuống bàn.

“Sao lại chẳng sao cả?” Lông mày Lệ Lệ dựng cả lên vẻ ngờ vực, thấy cậu ta chẳng có phản ứng gì, cô liền đẩy một cái thật mạnh. “Nhược Nhược thấy mẫu giấy tỏ tình, thế nào cũng phải nói gì chứ?”

Tiểu Cáp ngẩng đầu, mặt ỉu xiu, bắt lực lắc đầu: “Thực sự là chẳng có gì cả, bởi vì Nhược Nhược... chị ấy không thấy mẫu giấy.”

“Sao lại thế được?” Lệ Lệ tròn mắt ngạc nhiên.

“Nhược Nhược nếm thử một thìa bánh, khen được câu “ngon” rồi nhét cả miếng bánh vào miệng, mẫu giấy tỏ tình cũng chui tọt vào bụng chị ấy.” Tiểu Cáp khóc không thành tiếng, hối hận vì đã làm chiếc bánh đó quá ngon.

“Trời ạ!” Lệ Lệ vỗ trán than thở, vậy là kế hoạch lớn của cô đã tan thành mây khói. Định thần lại, cô quay sang Tiểu Cáp, tiếp tục chất vấn: “Thế sao cậu không ngăn Nhược Nhược?”

“Em chỉ biết trơ mắt nhìn thôi”, Tiểu Cáp mếu máo nói.

Lệ Lệ không còn gì để nói.

Tuy cậu ta rất đẹp trai, học cũng rất khá, nếu không nói chuyện cùng, không ai nghĩ cậu ta bị mất trí. Cũng bởi cái vẻ ngoài bảnh trai đó mà cô quên mất rằng cậu ta đang bị mất trí nhớ, bây giờ cậu ta chỉ như cậu bé mười bốn tuổi. Với đầu óc thật thà đó, thực sự cô đã đánh giá quá cao khả năng ứng biến của cậu ta.

“Chị Lệ Lệ, chị sẽ tiếp tục giúp em chứ ạ?” Tiểu Cáp nhìn Lệ Lệ với ánh mắt tội nghiệp, chẳng khác gì một chú cún đáng thương.

Lệ Lệ thấy vậy cũng không đành, nhưng lực bất tòng tâm, đành quay đầu đi, than thở: “Tiểu Cáp, không phải tôi không giúp cậu, nhưng thực sự kế hoạch theo đuổi này quá khó. Cậu bị mất trí nhớ, ứng biến chậm quá... Tất nhiên, không phải tôi coi thường cậu, cậu chỉ có hiểu lầm. Ý tôi là, tạm thời cậu ứng biến không nhanh nhạy như người khác, một chút thôi. Tôi thực sự lực bất tòng tâm.”

“Chị Lệ Lệ, chị giúp em đi, được không?” Tiểu Cáp chạy tới trước mặt Lệ Lệ, cố nài nỉ: “Em thực sự rất thích chị Nhược Nhược, rất thích, rất rất thích.”

Cậu nói liền mấy câu “rất thích” cứ như sợ Lệ Lệ không hiểu.

“Tôi biết cậu thực sự thích Nhược Nhược, nhưng tôi không biết phải giúp cậu thế nào.” Lệ Lệ thở dài, lại quay đi, không nỡ nhìn về tội nghiệp của Tiểu Cáp.

Tiểu Cáp lại tới trước mặt cô, quỳ hăn xuống, lay lay vạt áo cô, năn nỉ: “Chị Lệ Lệ, chị giúp em được không? Chỉ cần được ở bên chị Nhược Nhược, dù khó đến đâu em cũng không sợ.”

Lệ Lệ cúi xuống nhìn ánh mắt cương quyết của cậu ta, rất cảm động trước tình cảm cậu ta dành cho Nhược Nhược.

Cậu ta thích Nhược Nhược đến thế, giúp cậu ta thêm một lần nữa vậy. Tuy cậu ta ngô nghê, nhưng về cơ bản vẫn khá thông minh, cố gắng một chút thì chắc chắn sẽ thành công.

Nghĩ vậy, Lệ Lệ liền đỡ cậu ta đứng dậy, nói: “Thấy cậu thích Nhược Nhược như vậy, tôi sẽ giúp cậu thêm lần nữa.”

Tiểu Cáp mừng rỡ, nắm lấy tay Lệ Lệ luôn miệng nói: “Cảm ơn chị Lệ Lệ! Cảm ơn! Cảm ơn!”

“Thôi, cậu đừng khách sáo thế. Dù sao Nhược Nhược cũng là bạn thân của tôi.”

“Chị Lệ Lệ, chị nói luôn cho em biết cách theo đuổi chị Nhược Nhược được không?”

Lệ Lệ nguýt dài, giọng đùa cợt: “Nhìn vẻ sốt sắng của cậu kìa.”

“Chị Lệ Lệ...”

“Được rồi. Được rồi. Tôi chịu thua cậu.” Lệ Lệ khoát tay, liếc quanh một lượt, không thấy Nhược Nhược, mới ghé vào tai cậu ta, thầm thì: “Nhược Nhược rất thích ăn bánh ngọt, tối nay cậu hẹn cô ấy tới chỗ này. Tuy hơi đắt một chút, nhưng không khí ở đó rất tuyệt, bánh ngọt ở đó cũng là số một. Đó là nơi lý tưởng nhất để tỏ tình. Đúng rồi, cậu đừng lo chuyện tiền nong, tôi sẽ cho cậu vay. Nhà tôi cũng không giàu có gì, nhưng mấy năm nay tôi cũng để dành được ít tiền tiêu vặt, đủ cho cậu dùng tối nay.”

“Chị Lệ Lệ, cảm ơn chị...”

Tiểu Cáp nắm chặt hai tay Lệ Lệ, mắt ươn ướt như sắp khóc, không biết bày tỏ sự biết ơn của mình thế nào.

“Thôi đừng có sụt sùi thế nữa, cả lớp đang nhìn kia.” Lệ Lệ đẩy cậu ta ra, không quên dặn dò cẩn thận: “Đến trưa tôi sẽ đưa tiền cho cậu. Chiều tan học, cậu nhớ hẹn Nhượng Nhượng, thành bại đều phụ thuộc vào buổi tối hôm nay đó.”

“Vâng! Chị Lệ Lệ, em nhất định sẽ cố gắng.”

Tiết cuối cùng của buổi chiều là tiết tiếng Anh. Trên bục giảng, cô giáo say sưa giảng bài, dưới lớp hầu hết học trò đều ngồi ngay ngắn ghi chép, số ít ôm đầu gật gù, Nhượng Nhượng nằm trong số ít đó. Cô chống cằm nghe cô giáo thao thao bất tuyệt mà phát ngán, đành gật gù chờ chuông tan học. Nhưng theo thói quen, cô giáo tiếng Anh lại giảng thêm giờ.

“Bà già đáng ghét” (biệt danh của cô dạy tiếng Anh) tiết nào cũng giảng thêm giờ! Thêm giờ! Thêm giờ! Chẳng cho nghỉ đúng giờ lấy một lần. Muốn nghỉ lắm rồi! Muốn về nhà lắm rồi! Muốn ăn bánh ngọt lắm rồi!

Nhượng Nhượng ôm hận trong lòng mà không dám bộc lộ, chỉ lẩm rầm trong miệng.

Cuối cùng thì cũng tan học. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã nhuộm đỏ cả vùng chân trời.

Nhượng Nhượng ngáp dài, từ từ thu dọn sách vở trên bàn. Cô bạn cùng bàn Lệ Lệ lại khác hẳn ngày thường, nhanh chóng thu dọn sách vở.

“Lệ Lệ, sao hôm nay cậu vội thế, có việc gì gấp à?” Nhượng Nhượng tò mò nhìn bạn.

“Ừ! Tớ vội ra bắt xe buýt. Lúc này cô giáo giảng thêm lâu quá, phải ra bến xe buýt ngay, không lỡ mất chuyến thì phải đợi nửa tiếng nữa mới có xe. Nhượng Nhượng, tớ về trước nhé!” Lệ Lệ miệng nói, tay vẫn thoăn thoắt thu dọn sách vở.

“Ừ, đi đường cẩn thận nhé!”

“Tạm biệt.” Lệ Lệ vẫy tay chào bạn, khoác cặp lên vai, đứng dậy, đi ra cửa. Lúc đi qua chỗ ngồi của Tiểu Cáp, cô còn cố nháy mắt với cậu ta.

Tiểu Cáp lập tức hiểu ý, trả lời cô bằng ánh mắt cảm ơn chân thành.

Đợi Lệ Lệ đi khuất hẳn, Tiểu Cáp đã thu dọn xong sách vở từ lâu, lo lắng đi tới trước mặt Nhượng Nhượng.

“Chị Nhượng Nhượng...” Cậu ta khẽ cất tiếng gọi, định nói lời hẹn hò, nhưng chợt phát hiện trong lớp còn các bạn khác, đành im bặt.

Cứ đợi thêm chút nữa, cậu cũng chưa đủ dũng khí để hẹn hò với cô gái mình thích trước đám đông.

Nhượng Nhượng hoàn toàn không hay biết gì, cứ tưởng cậu ta đợi lâu quá không chịu được nữa, hờn dỗi nói: “Tiểu Cáp, nếu cậu vội thì cứ về trước đi.”

Tiểu Cáp ngây người một lát mới phát hiện cô đang tức giận, vội vàng giải thích: “Chị Nhượng Nhượng, em không có ý đó, em chỉ là... chỉ là...”

Nhượng Nhượng nguýt dài cậu ta: “Chỉ là cái gì?”

“Em... em...”

Tiểu Cáp muốn giải thích, nhưng vì trong lớp vẫn có người, đành tiếp tục câm nín, lảng sang chuyện khác: “Chị Nhượng Nhượng, để em thu dọn giúp chị.”

Đoán trước cậu sẽ nói thế, Nhượng Nhượng rề rà cất từng quyển vở vào cặp, chẳng thèm ngẩng đầu mà đáp: “Không cần! Có tí đồ, tôi tự làm được rồi.”

Cậu ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Nhượng Nhượng, yên lặng chờ cô thu xếp sách vở. Tim cậu đập thình thịch, mắt liếc Nhượng Nhượng để dò la thái độ của cô, mười đầu ngón tay tự nhiên run cầm cập, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

Cứ nghĩ tới những điều sắp nói với Nhược Nhược, cậu lại thấy rất hồi hộp.

Thế là Tiểu Cáp bắt đầu đấu tranh tư tưởng. Tuy Lê Lê nói Nhược Nhược rất thích ăn bánh ngọt, nhưng hình như hôm nay Nhược Nhược không được vui, ngộ nhỡ cô ấy cự tuyệt tình cảm của cậu thì sao, lúc ấy cậu phải làm thế nào? Nhưng Lê Lê đã nói, đây là lần cuối cô ấy giúp cậu, nếu lần này cậu thất bại, thì sẽ chẳng còn cơ hội ở bên Nhược Nhược nữa. Bởi vậy, cậu phải nắm chắc cơ hội này, không thể để chú thỏ để làm hỏng chuyện.

Nghĩ vậy, Tiểu Cáp quyết định không doái hoài tới những ánh mắt xung quanh nữa, lấy dũng khí nói: “Chị Nhược Nhược... tối nay chị rảnh không?”

“Làm gì? Không phải cậu làm chuyện gì đó rồi bắt tôi thu dọn bãi chiến trường đấy chứ?” Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn cậu ta, tiện tay nhét luôn chiếc cặp đầy sách vở vào tay cậu ta, cất bước đi ra cửa.

“Chị Nhược Nhược, khoan đã.” Tiểu Cáp lập tức đứng dậy, đuổi theo cô.

Ráng chiều màu đồng đỏ bao phủ lấy ngôi trường.

Hai hàng cây ngô đồng trên con đường chính của trường sum suê, tươi tốt, vươn thẳng tới tận trời xanh. Nắng chiều trảng lên tán lá một lớp ánh sáng rực rỡ.

Tiểu Cáp thơ thẩn đi theo Nhược Nhược, tâm hồn như trên tận mây xanh, hai người đi cách nhau một bước chân. Con đường xi măng dần ở lại phía sau.

Nhược Nhược đột nhiên dừng lại, Tiểu Cáp phản ứng không kịp liền đập ngay đầu vào người cô.

“Chị Nhược Nhược...”

Tiểu Cáp ầm ức mếu máo, nhìn cô về hờn trách.

Nhược Nhược quay người lại, chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ hờn dỗi của cậu, nhìn thẳng vào ánh mắt chất đầy tâm sự đó, nói chắc chắn: “Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi thì nói đi.”

Tiểu Cáp cẩn thận quan sát thái độ của cô, hỏi dò: “Chị Nhược Nhược, chị biết rồi sao?”

“Biết cái gì?”

“Thì là... thì là chuyện em định mời chị tới... ăn bánh ngọt ấy...” Mặt cậu đỏ bừng, giọng lí nhí.

“Cậu muốn mời tôi tới... ăn bánh ngọt á?” Nhược Nhược kinh ngạc nhìn Tiểu Cáp, chợt nghĩ ra điều gì đó, liền truy hỏi: “Đồ ở đó rất đắt, cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

“Việc này... chị Nhược Nhược, chị đừng hỏi có được không?” Nhìn ánh mắt hung dữ của cô, cậu vội vàng nói: “Nhưng em đảm bảo, đây hoàn toàn không phải tiền phi pháp.”

Nhược Nhược bán tín bán nghi nhìn Tiểu Cáp hồi lâu, nghĩ một người nhát gan như cậu ta chắc cũng không có gan làm chuyện trộm cướp, đành miễn cưỡng gật đầu, nói: “Được rồi! Tôi tin cậu lần này.”

“Chị Nhược Nhược, chị nhận lời mời của em chứ?” Tiểu Cáp nhìn cô về mong đợi, mắt sáng lên.

Nhược Nhược nhìn cậu ta, vừa tức vừa buồn cười, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Được, vì mấy món ăn ở chỗ đó, tôi nhận lời.”

“Tốt quá! Cảm ơn chị Nhược Nhược!”

Tiểu Cáp mừng đến phát điên, dường như nhìn thấy thắng lợi đang bày sẵn trước mặt, khuôn mặt rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Mặt trời khuất hẳn về tây, đường phố bắt đầu lên đèn. Thị trấn nhỏ trong tiết xuân như ấm áp hơn dưới ánh đèn. Trên phố, dòng người tấp nập len lỏi giữa những sắc màu.

Nhã Đẳng Các nằm chính giữa thị trấn, nổi tiếng với những món ăn hảo hạng, cách bài trí sang trọng, hiện đại, chi phí đắt đỏ, chất lượng phục vụ cực tốt.

Phòng ăn được bài trí khá đẹp với những tấm bình phong tao nhã tạo khoảng không gian riêng giữa các bàn. Những chiếc khăn trải bàn theo phong cách của Anh trang nhã. Giữa bàn có cắm một bông hồng,

hương thơm quyện trong không khí. Ngọn nến thơm ở góc bàn ấm áp tỏa sáng. Trên chiếc kệ gỗ Cẩm Lai đặt những món đồ trang trí đắt tiền. Cây đèn pha lê Swarovski lung linh càng khiến khung cảnh thêm phần lãng mạn.

Khác hẳn với thường ngày, Nhược Nhược im lặng, ngồi ngay ngắn, nhỏ nhẹ uống từng ngụm nước nhỏ. Bên ngoài cô tỏ ra điềm tĩnh, nhưng ánh mắt không sao che giấu được sự hồi hộp.

Hôm nay, Nhược Nhược thật đẹp. Chiếc áo choàng lông khoác ngoài bộ váy màu phấn hồng dài đến gối, mềm mại điểm xuyết một dải đăng ten. Đôi boots màu trắng khiến chân cô trông thon thả hơn. Mái tóc đen lác, mượt mà điệu đà buông xõa khiến khuôn mặt càng thanh tú.

.

.

.

Tiểu Cáp ngồi đối diện, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc trộm cô. Hai tay cậu đan chặt vào nhau để trên đầu gối, ai cũng nhận ra cậu đang rất hồi hộp, hai bên cánh mũi lấm tấm mồ hôi.

Nhược Nhược cũng không hơn gì cậu ta, dù cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trái tim đang loạn nhịp của cô thì không biết nói dối. Lời hẹn bất ngờ của Tiểu Cáp nhen nhóm lên trong cô chút hy vọng về một điều gì đó, nhưng trái tim lại cố gắng kìm nén ý nghĩ đó, sự mâu thuẫn khiến cô vô cùng khó chịu.

Để trái tim không đi lạc hướng nữa, Nhược Nhược đặt chiếc cốc thủy tinh xuống, giả vờ bực mình nhìn cậu ta, nói: “Nếu cậu muốn nhìn tôi thì cứ nhìn cho đàng hoàng, cần gì phải lén lén lút lút thế, chẳng ra dáng con trai chút nào.”

Nghe vậy, Tiểu Cáp hơi ngẩng đầu nhưng không dám nhìn thẳng Nhược Nhược, hai má phớt hồng, ngượng ngùng nói: “Chị Nhược Nhược, tối nay chị rất đẹp! Còn đẹp hơn cả hôm em gặp chị lần đầu tiên.”

Cậu nói rất nhỏ, nhưng Nhược Nhược vẫn nghe rõ mồn một. Mặt cô cũng đỏ lên, cô nghĩ bụng, tên ngốc này từ bao giờ đã biết nói mấy câu đường mật đó nhỉ?

Để che giấu sự lúng túng, cô cúi xuống, cầm ly nước, uống một ngụm thật lớn. Ai ngờ, do đầu óc đang vẫn vơ nên cô bị sặc, ho sặc sụa đến nỗi nước mắt trào ra, khuôn mặt càng đỏ hơn.

“Chị Nhược Nhược! Chị Nhược Nhược! Chị không sao chứ?” Tiểu Cáp nhìn cô vẻ lo lắng, vội vàng rút chiếc khăn tay trong túi ra, đưa cho cô.

Nhược Nhược vội lấy khăn, che miệng ho hồi lâu.

Tiểu Cáp lại đưa cho cô ly nước, dịu dàng nói: “Ho nhiều như thế cổ họng chắc chắn rất rát, chị uống một ngụm nước sẽ thấy dễ chịu hơn đó.”

“Cảm ơn!”

Nhược Nhược đón lấy ly nước, uống một ngụm nhỏ. Nước trà mát lạnh từ từ trôi xuống cổ họng cô, cảm giác đau rát quả nhiên giảm đi nhiều. Sau đó, cô nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn, đầu cúi gằm, hai má vẫn đỏ ửng, không biết vì xấu hổ hay vì trận ho.

Cả hai người đều ngượng ngùng, không ai nói câu gì. Cho đến khi phục vụ mang đồ uống và bánh ngọt tới, không khí mới bớt căng thẳng.

“Chiếc bánh ngọt này nhìn rất đẹp mắt!” Nhược Nhược nhìn chiếc bánh ngọt bắt mắt với bảy sắc cầu vồng mà thèm đến chảy cả nước miếng, chẳng khác gì mèo đói nhìn thấy cá.

Tiểu Cáp nhìn cô phì cười, xoay phần bánh kem qua trước mặt cô, nói: “Chị Nhược Nhược, chị ném thử phần bánh kem này đi.”

“Ừ!” Nhược Nhược lấy chiếc thìa bạc xúc một thìa bánh đưa lên miệng. Lập tức, mắt cô sáng lên, cô nói: “Ngon quá! Không hổ danh là Nhà Đẳng Các. Đúng là danh bất hư truyền. Tiểu Cáp, cậu cũng ăn thử đi, ngon lắm đấy.”

Tiểu Cáp mỉm cười, lắc đầu, vô tình buông một câu: “Thôi, chị ăn đi, trước đây em ăn nhiều rồi.”

Cánh tay đang mãi xúc bánh của Nhược Nhược bỗng dừng lại, cô ngẩng lên nhìn cậu ta, ngạc nhiên nói: “Trước đây? Cậu... cậu nhớ lại chuyện trước đây rồi à?”

Tiểu Cáp mơ màng chớp chớp mắt, rồi lắc đầu: “Không, chỉ là cảm giác em đã ăn loại bánh này rồi, cũng giống như lúc làm bánh thôi.”

Bấy giờ Nhược Nhược mới thở phào, cơ mặt dần thả lỏng.

Nhưng cô lại cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Tại sao lúc tưởng rằng Tiểu Cáp đã hồi phục trí nhớ, tim cô lại thất lại như thế? Tại sao lúc nghe cậu nói không phải, cô lại thở phào nhẹ nhõm? Tiểu Cáp hồi phục trí nhớ là chuyện tốt cơ mà. Cậu ta sẽ về với người thân của mình, cô cũng đỡ bị làm phiền. Nhưng tại sao cô lại lo lắng, tim cô lại nhói đau? Chẳng lẽ... cô đã thích cậu ta đến mức không muốn cậu ta hồi phục trí nhớ, không muốn cậu ta rời xa cô một bước?

Nhược Nhược giật thót mình bởi ý nghĩ đó.

Đầu cô bắt đầu tìm cách phủ định những ý nghĩ đó. Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Hai người mới quen nhau, tuy cậu ta làm bánh rất ngon, học toán rất đỉnh, tính tình cũng rất tốt, quả thực cô đã bị cậu ta hấp dẫn, nhưng cô tuyệt đối chưa thể thích cậu ta đến mức mất đi cả lý trí. Đúng! Chắc chắn không phải. Vừa rồi chỉ là cô hơi xúc động quá thôi, sau này sẽ không như vậy nữa.

Tự đặt ra một lý do để thuyết phục mình, Nhược Nhược mới bình tĩnh lại đôi chút, cô cầm lấy thìa xúc bánh, ăn tiếp.

Tiểu Cáp ngồi yên, tay cầm thìa nhưng không ăn. Nhìn Nhược Nhược ăn bánh một cách ngon lành, cậu cảm thấy thật hạnh phúc.

Cậu đã từng đọc được một câu: “Chỉ cần nhìn thấy người mình yêu ăn ngon miệng, dù bản thân không nếm thử, vẫn cảm nhận được vị ngon của đồ ăn.” Hồi đó, cậu còn chưa tin, nhưng bây giờ cậu đã hiểu ý nghĩa của câu đó. Thực sự, được nhìn thấy người mình yêu ăn uống ngon lành, còn hạnh phúc hơn cả việc mình được thưởng thức.

Hình như biết Tiểu Cáp đang nhìn mình chằm chằm, Nhược Nhược ngẩng đầu, tò mò nhìn phần bánh còn nguyên trước mặt cậu ta, hỏi: “Sao cậu không ăn? Chẳng phải cậu rất thích ăn bánh ngọt sao?”

Bị bắt quả tang, Tiểu Cáp luống cuống cúi đầu, đáp ứng: “À... em ăn đây...”

“Sao tự nhiên cậu lại muốn mời tôi ăn bánh ngọt?”

Tiểu Cáp khựng lại, vừa nghĩ tới mục đích chính của cuộc hẹn hôm nay, trống ngực cậu lại đánh thình thịch, cậu lắp bắp: “Em... em...”

Thấy cậu ta úp úp mở mở, Nhược Nhược cũng lờ mờ đoán ra điều gì đó, liền hỏi: “Nói đi! Có việc gì cần tôi giúp phải không? Cứ nói thoải mái, nể mặt món bánh hấp dẫn này, chỉ cần tôi giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

“Không phải.” Biết cô đã hiểu lầm, Tiểu Cáp vội giải thích. Cậu lo lắng đến nỗi mặt đỏ gay, hai tay run cầm cập, cổ lấy dũng khí nói: “Chị Nhược Nhược... Em... em với chị...”

Cậu lắp bắp, không khí căng thẳng lại bao trùm lấy hai người. Nhược Nhược bỗng cũng thấy hồi hộp lây.

Đúng lúc đó, giọng nói trong veo của một cô gái cắt ngang lời cậu: “Ồ kìa! Tiểu Cáp!”

Tiếp đến mùi hoa nhài nức mũi từ đâu xộc tới.

Nhược Nhược hắt xì một cái, chau mày nhìn về phía phát ra giọng nói đó.

Trước mặt cô là một cô bé rất đáng yêu, mái tóc xoăn được búi tròn thành hình một nụ hoa xinh xinh trên đỉnh đầu, tóc mái mượt mà rủ trước trán, hai ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đã rút vào đôi mắt trong veo đó, gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú như đoá hoa lan. Cô bé vận một chiếc váy liền ôm ngực màu phấn hồng, đáng yêu vô cùng, chẳng khác nào mấy cô nàng trong truyện tranh.

“Tiểu Cáp, bạn cậu à?” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Cáp, Nhược Nhược đoán cậu ta quen cô bé đó. Thì ra cậu ta có cô bạn đáng yêu như thế.

Phải mất hai giây sau Tiểu Cáp mới nhận ra cô bé đang hỏi mình. Cậu hơi lúng túng, liếc nhìn cô bé, lấm lét như thể vừa làm việc gì đó mờ ám, rồi cúi gầm mặt, lí nhí: “Bạn ấy... bạn ấy tên là Mạc Hiểu Huệ, học cùng trường với chúng ta...”

Bạn cùng trường? Sao từ trước tới giờ cô chưa bao giờ gặp? Nhược Nhược hơi hồ nghi.

Cô nàng Mạc Hiểu Huệ này cũng thật là hồn nhiên quá mức. Cô ta chỉ liếc nhìn Nhược Nhược một cái, nhận thấy khuôn mặt bình thường kia không thể trở thành mối đe dọa của mình, bèn lịch sự gật đầu chào xã giao. Sau đó làm như thể Nhược Nhược là người vô hình, cô ta sấn tới ngồi gần Tiểu Cáp, cười tươi: “Tiểu Cáp, mình lại gặp nhau rồi!”

Tiểu Cáp liếc nhìn Nhược Nhược, thấy cô không có vẻ giận dữ mới cười nhạt, đáp lại: “Cậu cũng tới đây ăn cơm à?”

....

Ừ, hôm nay là sinh nhật anh trai tớ, ba tớ đã bao trọn cả tầng hai để tổ chức sinh nhật cho anh ấy.” Hiểu Huệ trả lời qua quýt, rồi vui vẻ đề nghị: “Tiểu Cáp, thứ Bảy tuần này mình đi khu vui chơi được không?”

Vừa nghe thấy mấy chữ “khu vui chơi”, tim Nhược Nhược bỗng nhảy lên một cái, cô ngẩng đầu nhìn, đôi mắt long lanh, cuồng nhiệt của cô bé đó trông khá quen. Nhược Nhược lập tức nhận ra hai người đó rõ ràng không phải là bạn bè bình thường.

Tiểu Cáp lo lắng liếc nhìn Nhược Nhược lần nữa, rồi lại cúi gầm, lắp bắp trả lời: “Tôi... không rảnh...”

Tiểu Cáp rất thật thà, nghĩ sao nói vậy, hoàn toàn không biết nói dối.

Mạc Hiểu Huệ biết rõ đó chỉ là cái cớ, nhưng lại vờ làm ra vẻ không hay biết gì, nói: “Hay là Chủ nhật vậy? Không thì tuần sau cũng được.”

Mạc Hiểu Huệ này đầu óc có vấn đề rồi chắc? Người ta đã nói không rảnh, lại còn lằng nhằng.

Nhược Nhược sầm mặt, món bánh ngọt cũng không còn sức hấp dẫn nữa. Cô giận dữ vứt chiếc thìa xuống bàn, chiếc thìa bạc đập vào cái đĩa sứ, phát ra tiếng “coong coong” chói tai.

Tiểu Cáp thấy thế liền rụt cổ, không dám ho he.

Mạc Hiểu Huệ sững sốt giây lát, liền hiểu ngay mọi chuyện. Cô ta tủm tỉm cười, làm như thể không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói: “Tiểu Cáp, cậu quyết định xong chưa? Nếu tuần sau cậu cũng không rảnh thì khi nào đi được cậu gọi điện cho tớ. Số điện thoại lần trước tớ cho, cậu vẫn giữ đó chứ?”

Tiểu Cáp bẻ ngón tay vẽ khó xử, chốc chốc lại liếc nhìn Nhược Nhược.

Nhược Nhược tức giận ngó lơ, mắng thầm trong bụng: Cái tên ngốc này, cứ thẳng thừng từ chối cho rồi. Hay trong lòng cậu ta thực ra rất muốn nhận lời?

Nghĩ vậy, Nhược Nhược càng tức giận. Cô thở hắt ra, đứng phắt dậy, trong bụng tức muốn ối máu, song ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm nhiên, nói: “Tôi ăn no rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi về trước.”

Nói xong, chẳng đợi Tiểu Cáp kịp nói gì, Nhược Nhược khoác cặp bỏ ra ngoài.

“Chị Nhược Nhược!”

Tiểu Cáp vội vàng đứng dậy, định đuổi theo, nhưng bị Hiểu Huệ giữ lại. Cậu cố hất tay cô ta ra nhưng cô ta nhất quyết giữ thật chặt. Hai người giằng co một lát, Nhược Nhược đã đi xa. Tới lúc Tiểu Cáp thoát khỏi Hiểu Huệ để đuổi theo Nhược Nhược thì đã chẳng thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Kế hoạch tỏ tình của Tiểu Cáp lại một lần nữa đổ bể.

Hôm sau, Tiểu Cáp đem chuyện tối hôm trước kể lại cho Lệ Lệ, liền bị cô mắng té tát: “Bạn Tiểu Cáp thân mến của tôi à, nhờ phúc của bạn mà lần đầu tiên tôi phát hiện, té ra đào hoa quá cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.” Lệ Lệ vỗ vai cậu ta, dỗ khóc dỗ cười.

“Chị Lệ Lệ, đừng cười em nữa. Từ lúc ra khỏi nhà hàng chị Nhược Nhược không thèm ngó ngang tới em. Em có đồ dành thế nào cũng không được. Chị nghĩ cách giúp em được không?” Tiểu Cáp, mặt buồn rười rượi, tội nghiệp nhìn cô.

“Thật ra tôi thấy Nhược Nhược tức giận là chuyện tốt. Như thế chứng tỏ cô ấy để mắt tới cậu, cậu chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, chưa biết chừng lần sau cô ấy sẽ nhận lời làm bạn gái của cậu đấy.”

Mắt Tiểu Cáp sáng lên, giọng mừng rỡ: “Chị Lệ Lệ, chị nói thật chứ? Chị không gạt em chứ?”

“Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo!” Lệ Lệ nói chắc như đinh đóng cột. Sau đó, cô nhìn ra phía cửa lớp, nói: “Nhưng trước tiên cậu phải cắt ngay cành hoa đào kia đã, nếu để Nhược Nhược thấy cô ta tới tìm cậu một lần nữa thì người gặp hạn sẽ là cậu đấy.”

Tiểu Cáp ngây ngô chớp mắt rồi nhìn ra phía cửa lớp, bấy giờ mới hiểu ý của Lệ Lệ.

Bên ngoài cửa, đôi mắt long lanh như mặt trời tháng Ba, bộ váy liền đáng yêu và nụ cười rạng rỡ như đóa hải đường nở dưới nắng mai làm biết bao anh chàng trong lớp ngây ngất, nhưng Hiểu Huệ chỉ vẫy tay gọi Tiểu Cáp.

Nhìn thấy Hiểu Huệ, Tiểu Cáp liền nhớ lại chuyện tối qua, người bỗng run bắn. Cậu ta quay lại, lo lắng kéo tay áo Lệ Lệ, nói: “Đó chính là Mạc Hiểu Huệ mà hôm qua em và Nhược Nhược gặp trong nhà hàng. Trước đây, bạn ấy cũng tới tìm em mấy lần. Bạn ấy cho em rất nhiều sôcôla nhưng em không lấy. Bạn ấy mời em đi chơi, em cũng từ chối. Em đã bóng gió nói với bạn ấy rằng em không có tình cảm với bạn ấy, nhưng lần nào bạn ấy cũng lãng sang chuyện khác. Chị Lệ Lệ, chị nghĩ cách để bạn ấy buông tha em có được không?”

“Không ngờ cô nàng đáng yêu đó mạnh bạo thật. Nhưng từ trước tới giờ tôi quen từ chối thẳng thừng rồi. Nói bóng gió như cậu, tôi chịu, cậu tự đi mà nghĩ cách.” Lệ Lệ nhún vai, hươ hươ tay ra vẻ hết cách.

Tiểu Cáp lo lắng, quay đầu nhìn Hiểu Huệ, rồi lại lắc lắc tay Lệ Lệ, nài nỉ: “Đừng mà! Chị Lệ Lệ, chị nghĩ cách giúp em đi. Em chẳng biết nói thế nào với bạn ấy đâu.”

“Đừng có lắc tay tôi, nó sắp gãy rồi đấy.”

“Chị Lệ Lệ, chị giúp em đi!”

Lệ Lệ nhìn cậu ta một lúc, rốt cuộc vẫn bị cậu ta làm cho mũi lòng, đành nói: “Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu, cậu đừng có lắc tay tôi nữa. Trông cậu lả lướt thế, ai ngờ cũng khỏe ra phết.”

Tiểu Cáp thả tay Lệ Lệ ra, mở miệng cười nhạt.

Lệ Lệ mặc kệ cậu ta, ngẫm nghĩ khá lâu mới ngoắc ngoắc ngón trỏ. Tiểu Cáp hiểu ý, lập tức lại gần. Không biết Lệ Lệ thì thầm vào tai cậu ta điều gì mà cậu ta tròn mắt kinh ngạc: “Như thế... như thế có quá không?”

Lệ Lệ nhún vai, nói: “Tôi chỉ nghĩ ra mỗi cách đó thôi, làm hay không thì tùy cậu.”

Tiểu Cáp còn hơi dè dặt, hỏi thêm: “Nhưng... nói như thế, liệu Nhược Nhược có giận không?”

“Không sao đâu, Nhược Nhược biết làm sao được!” Lệ Lệ đẩy cậu ta, thúc giục: “Đừng do dự nữa, đi nhanh đi. Người ta đứng bên ngoài đợi cậu lâu thế rồi. Trước khi Nhược Nhược trở lại, cậu cố mà giải quyết cho xong chuyện này, tác phong cho mau lẹ một chút. Nếu để Nhược Nhược nhìn thấy rồi hiểu lầm thì tôi không giúp được cậu nữa đâu.”

“Nhưng...”

“Cậu tự đi hay là để tôi giúp cậu một “chân” đây? Tôi sẽ đạp cậu bắn ra ngoài đó luôn.”

“Em tự đi.”

Bị Lệ Lệ uy hiếp, Tiểu Cáp miễn cưỡng đi ra.

Thấy cậu đi ra, bao nhiêu buồn bã trên nét mặt của Mạc Hiểu Huệ bỗng chốc biến mất. Cô ta cười tươi, ngọt ngào gọi tên cậu: “Tiểu Cáp!”

Tiểu Cáp gượng gạo cười đáp lại: “Thật xin lỗi, để cậu đợi lâu quá!”

“Không sao đâu. Tiểu Cáp, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vậy sao? Tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Tiểu Cáp nhìn ra phía xa, rồi chỉ vào một bồn hoa, nói: “Chúng ta qua đó ngồi nói chuyện đi, ở đó rất yên tĩnh.”

Khuôn viên trường De La, đâu đâu cũng rợp bóng cây xanh, chỉ một bồn hoa thôi đã có không biết bao nhiêu loại, từ cách trang trí cho tới màu sắc, đủ thấy sự công phu của nhà trường.

Tháng Ba ngày xuân, muôn hoa khoe sắc.

Tiểu Cáp đứng trước bồn hoa, đầu hơi cúi, ánh nắng tinh nghịch đùa giỡn trên tóc cậu.

Mạc Hiểu Huệ đứng trước mặt cậu, hai tay đan vào nhau, để phía trước, đầu ngẩng cao, vừa hồn nhiên vừa e thẹn, nhìn cậu nói: “Tiểu Cáp, mừng Năm tháng sau là sinh nhật tớ, ba tớ nói sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho tớ, cậu có thể làm bạn nhảy với tớ không?”

“Chuyện này... tớ e là...” Tiểu Cáp lo lắng quá nên hai tay cứ nắm chặt, chưa kịp nói ra câu từ chối đã bị Mạc Hiểu Huệ chặn họng.

“Tiểu Cáp, cậu tốt bụng như vậy, cậu sẽ không từ chối tớ đúng không?” Hiểu Huệ nhìn cậu, ánh mắt mong đợi và hồi hộp, hàng mi chớp chớp tỏ cáo trái tim đang đập loạn xạ.

“Tớ...”

Thấy vẻ mong đợi của Hiểu Huệ, Tiểu Cáp thật không đành lòng nói tiếp, nhưng cậu hiểu rõ, chuyện tình cảm không nên mềm lòng, nếu không sẽ làm hại đối phương.

Nghĩ vậy, cậu lấy hết can đảm, nói thật lòng: “Hiểu Huệ à, rất xin lỗi nhưng tớ không thể nhận lời mời của cậu được.”

“Tại sao?” Mạc Hiểu Huệ thất vọng, buồn bã hỏi.

“Tớ đã thích người khác rồi, thực sự rất xin lỗi cậu.”

“Tớ không tin!” Mạc Hiểu Huệ lùi lại, mắt đỏ au.

“Hiểu Huệ, tớ đã là người của Nhược Nhược rồi.” Thấy Mạc Hiểu Huệ có vẻ không tin, cậu đành dùng độc thủ, làm theo lời Lệ Lệ, công khai chuyện động trời này.

Mạc Hiểu Huệ lặng đi, sắc mặt trắng bệch, rồi tức tưởi quay người chạy về phía lớp học.

Tuy cậu không muốn nói những lời tàn nhẫn đó với một cô gái, nhưng Lệ Lệ nói đúng, đã không thích thì phải nói rõ với người ta, nhân lúc đối phương vẫn chưa quá sa đà, để họ dứt khoát từ bỏ, như vậy mới là tốt cho họ, nhất thời mềm lòng sẽ khiến vết thương trong lòng họ càng sâu sắc, khó mà chữa lành. Lúc ấy có hối hận cũng đã muộn.

Bây giờ, cậu chỉ mong vết thương trong lòng Mạc Hiểu Huệ sớm lành và cô sẽ tìm được hạnh phúc thực sự của mình.

Trong lúc Tiểu Cáp đang thầm chúc phúc cho Mạc Hiểu Huệ, thì Nhược Nhược ủ rũ đi về lớp. Cô vừa từ chỗ thầy chủ nhiệm về, trên tay ôm một chồng bài kiểm tra cao ngất ngưỡng.

Ba mươi phút trước, thầy chủ nhiệm gọi cô vào văn phòng, nói chuyện hai mươi phút, mà chủ đề không gì khác ngoài vấn đề học lệch của cô.

Ngoài môn toán, các môn khác Nhược Nhược đều học rất tốt, liên tục đứng trong top ba mươi toàn khối.

De La là trường điểm của tỉnh. Một học sinh liên tục lọt vào top ba mươi toàn khối không phải là chuyện tầm thường. Nhưng nếu muốn thi vào một trường đại học có danh tiếng trong nước thì điểm số này vẫn

chưa thuyết phục. Cô phải nâng cao điểm số của môn toán. Tuy thời gian gần đây có Tiểu Cáp giúp đỡ, môn toán của cô cũng tiến bộ lên nhiều, nhưng so với các môn khác thì vẫn một trời một vực.

Thầy chủ nhiệm đã phân tích một hồi về tính nghiêm trọng của việc học lệch cho cô nghe.

Thật ra, Nhược Nhược hiểu rất rõ, nhưng điều cô mong chờ là biện pháp cụ thể giúp cô nâng cao thành tích môn toán thì thầy chỉ nói đại khái, chẳng có tác dụng gì với cô.

Đến khi cô suýt ngủ gật, thì thầy chủ nhiệm cũng nói xong.

Lúc chuẩn bị về lớp, thầy chủ nhiệm còn đưa cho cô một chồng bài kiểm tra, nhờ cô giao cho lớp bên cạnh.

Chồng bài kiểm tra rất nặng, cô đi cẩn thận từng bước một, chỉ sợ va phải người ta. Vất vả lắm mới về được tới dãy hành lang khu lớp học, cô dừng lại định bỏ chồng bài kiểm tra xuống nghỉ chút xíu thì chẳng may bị ngay một nữ sinh đi ngược chiều va trúng. Chồng bài kiểm tra rơi khắp mặt đất.

“Ôi! Bài kiểm tra!” Nhược Nhược la lên, quên mất cả chuyện nghỉ ngơi, vội vàng cúi xuống thu nhặt.

Cô bạn đâm phải cô ngắc ra một giây, luôn miệng xin lỗi, vội vàng cúi xuống giúp cô thu dọn đồng bài kiểm tra. Bỗng cô bạn đó ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi: “Đây là bài kiểm tra của lớp 12A3 bọn tớ mà. Sao bạn lại giữ bài kiểm tra của bọn tớ?”

“Tớ là Lâm Nhược Nhược học lớp 12A2, thầy chủ nhiệm lớp tớ nhờ tớ giao bài kiểm tra này cho lớp bạn. Nếu bạn học lớp 12A3 thì chồng kiểm tra này bạn giữ luôn rồi trả cho lớp giùm tớ.”

Nói xong, Nhược Nhược ngẩng đầu định đưa chồng bài kiểm tra cho cô bạn đó, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô ta, cô liền sững lại.

Cô bạn trước mặt Nhược Nhược chính là cô bạn búi tóc hình nụ hoa tối qua cô gặp trong nhà hàng. Thế giới này đúng là nhỏ bé, Nhược Nhược than thầm.

Mạc Hiểu Huệ cũng nhận ra Nhược Nhược, cô ta tròn mắt, ngạc nhiên kêu lên: “Là cậu?”

Giọng cô ta hơi lạc đi, hình như mới khóc, không ngọt ngào như tối qua, nên vừa rồi Nhược Nhược hoàn toàn không nhận ra.

Khoan đã! Khóc sao?

Nghĩ vậy, Nhược Nhược bèn quan sát hai mắt của Hiểu Huệ. Quả nhiên mắt cô ta đỏ au, đúng là vừa khóc thật. Nhược Nhược thấy tò mò, liền hỏi: “Cậu vừa khóc à?”

“Đúng! Có chuyện gì sao? Không ngờ cậu chính là Lâm Nhược Nhược”, Mạc Hiểu Huệ khinh bỉ nói.

“Ý gì vậy?” Nhược Nhược nheo mắt, trong lòng dự cảm có chuyện chẳng lành.

Hiểu Huệ nhìn cô đầy oán hờn, trách móc, dường như trước mặt cô bây giờ không phải một cô nữ sinh trung học mà là tên tội phạm nguy hiểm không chứa tội ác nào. Mạc Hiểu Huệ nhìn Nhược Nhược hồi lâu, cơn tức giận làm mặt cô ta đỏ gay. Sau đó cô ta run run chỉ vào Nhược Nhược mà nhिếc móc thậm tệ: “Tiểu Cáp thật thà như vậy mà cậu cũng dụ dỗ, cậu không phải là con gái.”

Cô không phải con gái, chẳng lẽ lại là yêu nữ?

Nhược Nhược hết sức băn khoăn về câu nói đó, nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để tranh cãi, cô muốn làm rõ một chuyện trước.

Cô lạnh lùng hỏi: “Cậu nói tôi dụ dỗ Lâm Tiểu Cáp, vậy là có ý gì? Cậu nói rõ ràng được không?”

Mạc Hiểu Huệ phẫn uất trừng mắt nhìn Nhược Nhược, nói: “Cậu đừng có giả bộ nữa đi, Tiểu Cáp đã nói hết rồi. Cậu ấy nói... cậu ấy nói...”

“Cậu ta nói gì?” Nhược Nhược tò mò hỏi dồn.

Nhược Nhược thực sự muốn biết Tiểu Cáp đã nói chuyện động trời gì mà khiến Mạc Hiểu Huệ ra nông nổi thế này.

Mạc Hiểu Huệ quay đầu đi, cay đắng nói: “Cậu ấy nói đã là người của Lâm Nhược Nhược rồi.”

Cái gì?

Tiểu Cáp là người của cô?

Sao cô lại không biết gì hết?

Nhược Nhược tròn mắt vì kinh ngạc, rồi chợt nghĩ ra chuyện gì đó, đứng phắt dậy, hăm hăm đi về phía lớp học.

Không cần nói cũng biết đây là trò quỷ của Tiểu Cáp.

Được lắm, tên khốn này, mới hai ngày không bị ăn mắng mà cậu ta đã dám giỡn mặt cô, để xem lát nữa cô xử lý cậu ta thế nào.

Về tới lớp học, Nhược Nhược bất chấp việc bị cả lớp nhìn, lòi cổ Tiểu Cáp ra khỏi lớp, tới một góc vắng định bức cung. Nhưng cô còn chưa kịp tra hỏi, Tiểu Cáp đã khai tất cả.

“Chị Nhược Nhược, chị đừng giận, em thừa nhận, mấy câu đó đều là em nói”, Tiểu Cáp nói liến thoắng như sợ nếu nói chậm một chút sẽ không đủ dũng khí để nói.

Nhược Nhược vòng tay trước ngực, liếc xéo cậu ta, lạnh lùng nói: “Cậu biết tôi định hỏi cậu chuyện gì sao?”

Tiểu Cáp gật đầu, nói tiếp: “Em biết, em biết, nói mấy câu đó với Mạc Hiểu Huệ, không phải là em muốn giấu chị, chị đừng giận được không?”

“Muốn tôi không giận cũng được, nhưng cậu phải nói cho tôi biết, tại sao cậu lại nói như thế?”

“Em... chuyện này...” Tiểu Cáp đắn đo hồi lâu, rồi nhìn cô, hỏi: “Chị Nhược Nhược, em không trả lời câu hỏi này được không?”

“Tất nhiên...”

Tiểu Cáp vui mừng.

Nhược Nhược lại liếc xéo cậu ta, rồi nói: “Tất nhiên là không được.”

“Chị Nhược Nhược...”

“Có gọi là Nhược Nhược đại thánh cũng không được. Nói mau, không tôi cho cậu biết tay.” Nhược Nhược giờ quả đắm lên đe dọa.

Tiểu Cáp mếu máo, mắt rơm rớm, nhìn cô hồi lâu, cảm thấy không còn cách nào khác, đành lí nhí: “Là... là chị Lệ Lệ dạy em nói thế.”

“Lệ Lệ?” Nhược Nhược tròn mắt, nghi ngờ. “Tại sao Lệ Lệ lại dạy cậu nói thế?”

“Vì Mạc Hiểu Huệ cứ quẩn lấy em, em đành nhờ chị Lệ Lệ nghĩ cách giúp, sau đó chị ấy...”

“Sau đó Lệ Lệ bảo cậu lấy tôi ra làm bia đỡ đạn?” Nhược Nhược tức giận hỏi.

Tiểu Cáp thấy tình hình không ổn, vội vàng giải thích: “Chị Nhược Nhược, chuyện không phải như thế đâu, chị đừng trách chị Lệ Lệ, chị ấy làm thế là vì...”

“Cậu gọi Lệ Lệ ra đây cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.” Nhược Nhược muốn làm rõ tại sao Lệ Lệ lại thông đồng với Tiểu Cáp bày ra trò quỷ này.

“Chị Nhược Nhược...” Tiểu Cáp định phân bua, nhưng cứ thấy ánh mắt dữ dằn của cô, cậu đã co rúm người lại, cun cút vào lớp tìm Lệ Lệ.

Lệ Lệ ra ngoài, vẻ mặt vẫn thản nhiên, Tiểu Cáp đã nói hết mọi chuyện với cô.

“Nhược Nhược, Tiểu Cáp bị cậu dọa cho sợ quá rồi đấy”, Lệ Lệ cướp lời.

Nhược Nhược trừng mắt liếc xéo một cái, rồi đến gần cô bạn thân, giận dữ nói: “Là tớ bị hai người làm cho tức chết mới đúng. Cậu rồi việc nên bày trò dạy Tiểu Cáp nói lung tung, đúng không? Chẳng lẽ cậu không sợ tớ bị đám fan hâm mộ của cậu ta xử lý à?”

Lệ Lệ hoài nghi nhìn Nhược Nhược, hỏi: “Tiểu Cáp không nói gì với cậu sao?”

“Nói cái gì?”

“Thì nói với cậu rằng cậu ta thích cậu. Lần trước cậu ta nói với tớ, cậu ta rất thích cậu, còn nhờ tớ nghĩ cách để cậu nhận ra tình cảm của cậu ta. Thế là tớ dạy cậu ta giấu mảnh giấy tỏ tình vào trong bánh kem, ai ngờ cậu lại ngẫu nhiên mất cả miếng bánh lẫn mảnh giấy. Cậu ta lại nài nỉ tớ nghĩ cách, tớ nghĩ cách tể nhị không ăn thua, nên bảo cậu ta trực tiếp hẹn cậu tới Nhà Đăng Các. Cậu ta vốn định đợi cậu ăn bánh xong rồi thổ lộ, ai ngờ Mạc Hiểu Huệ xuất hiện. Lúc này cậu tới chỗ thầy chủ nhiệm, Mạc Hiểu Huệ tới tìm, Tiểu Cáp sợ cậu trông thấy cậu ta nói chuyện với Hiểu Huệ sẽ không vui, nên lại tới nhờ vả tớ. Bởi vậy tớ mới bảo cậu ta từ nay về sau hễ cô gái nào bày tỏ thì cứ nói cậu ta đã là người của cậu, như vậy đám con gái đó sẽ thấy khó mà lui. Nhưng mà cậu ta làm những việc đó đều vì muốn theo đuổi cậu thôi, hiểu không?”

Nhược Nhược kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô bạn, không dám tin đó là sự thật: “Cậu nói gì cơ? Cậu nói... Lâm Tiểu Cáp làm những chuyện đó đều vì thích tớ?”

“Còn không phải sao! Vì chuyện của hai người, tớ đã phải tốn không biết bao nhiêu neron thần kinh. Nhược Nhược, tuy cậu không nói ra, nhưng tớ biết cậu cũng thích Tiểu Cáp, tớ cũng hiểu những lo lắng và mâu thuẫn trong lòng cậu. Nhưng chuyện tình cảm nên để thuận theo tự nhiên, đừng nên suy nghĩ quá nhiều mà để tuột mất hạnh phúc. Cậu là bạn thân của tớ, tớ mong cậu được hạnh phúc, cho nên tớ mới giúp Tiểu Cáp theo đuổi cậu.” Lệ Lệ vỗ vai Nhược Nhược, chúc phúc cô bạn thân bằng ánh mắt.

“Nhưng Lệ Lệ, làm sao Tiểu Cáp thích tớ được? Cậu ta đẹp trai như vậy, có bao nhiêu người thích cậu ta...”

Nhược Nhược vẫn không sao tin nổi, chuyện này quá bất ngờ, cô nhất thời chưa thể tiếp nhận.

“Nhược Nhược, thích một người không phức tạp như vậy, nếu không đâu còn phải là tình yêu thực sự nữa.”

Tình yêu thực sự là như vậy sao? Thích một người là thực sự có thể bất chấp tất cả sao?

Nghe những lời Lệ Lệ nói, ý chí của Nhược Nhược bắt đầu lung lay. Tâm trạng cô rối bời, cô liền hỏi: “Vậy bây giờ tớ phải làm gì?”

“Chuyện này đối với cậu đúng là quá bất ngờ, tớ nghĩ cần có thời gian. Tối nay cậu về nhà suy nghĩ cho kỹ. Phải nghĩ cho thoáng một chút, biết không?”

Nhược Nhược chần chờ một lúc rồi gật đầu.

Đúng là cô cần thời gian để nghĩ cho thật kỹ. Cho dù câu trả lời có thể nào, cô cũng cần cho bản thân và Tiểu Cáp một sự giải thích rõ ràng.

5. Chương 5

Chương 5

Trời ngả về chiều, mặt trời treo lơ lửng trên đỉnh núi, nhuộm đỏ cả một vùng chân trời. Hàng cây ngô đồng hai bên đường rung rinh đùa trong gió. Ráng chiều đỏ rực luồn qua kẽ lá dát lên mặt đất một lớp bạc óng ánh.

Giờ tan tầm, đường phố đông nghẹt người, đâu đâu cũng nhìn thấy bóng dáng những cô cậu học trò tinh nghịch. Tiếng chuông xe đạp “kính koong” vang lên rộn rã, du dương như một bài đồng dao.

Nhược Nhược khoác cặp sách trên vai hòa vào dòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, đôi môi hồng như hoa anh đào mím chặt, mắt càng to hơn, đen hơn dưới ánh nắng, nhưng sự dịu dàng của ánh hoàng hôn không lấp đầy được cơn hờn dỗi trong đôi mắt đó.

Tiểu Cáp cun cút theo sát cô tìm cách giảng hòa: “Chị Nhược Nhược, để em xách cặp giúp chị.”

“Không cần!” Nhựt Nhựt hất bàn tay Tiểu Cáp đang chìa tới, khóe miệng nhếch lên, hé cười khiến người khác phải sờn gai ốc. “Tôi vẫn chưa chán sống, đâu có gan làm phiền cậu chủ Lâm.”

Tiểu Cáp xị mặt, nắm lấy tay áo cô, giọng nhỏ nhẹ: “Chị Nhựt Nhựt, em xin lỗi, em biết em sai rồi, từ nay về sau em không dám nhận quà của các bạn nữ ấy nữa, chị tha lỗi cho em được không?”

Nhựt Nhựt vùng vằng giật tay ra, bỏ đi, nói mà chẳng thèm quay đầu lại: “Cậu làm sai cái gì mà cần phải tha lỗi? Cậu thích nhận quà của ai thì cứ nhận, không cần phải báo cáo với tôi làm gì.”

“Chị Nhựt Nhựt, chị đừng giận em nữa, được không? Chị cứ như vậy thì em buồn lắm.” Cánh tay Tiểu Cáp rũ xuống, cậu ta đứng nguyên một chỗ, khe khẽ nói, gương mặt tuần tú ủ ê trong ánh chiều.

Nhựt Nhựt dừng lại, quay đầu nhìn về tội nghiệp của Tiểu Cáp, trong lòng cũng có chút không đành.

Thật ra Tiểu Cáp đâu có làm gì không đúng với cô, hai người chẳng qua chỉ bạn học thôi, cậu ta nhận quà hay thậm chí đón nhận tình cảm của ai đó, cô cũng chẳng có tư cách gì mà can thiệp. Cho dù trong lòng rất khó chịu, cho dù cô không muốn Tiểu Cáp làm như vậy, nhưng đó là chuyện của cô, can hệ gì tới cậu ta. Cô không nên trút giận lên đầu cậu ta như thế. Nói khó nghe một chút, cô đang nhàn rỗi kiếm chuyện.

Nhựt Nhựt thở dài để những bức dọc cuốn bay theo gió chiều.

Cô bước tới chỗ Tiểu Cáp, ra bộ độ lượng, vỗ vai cậu ta, thấy cậu ta còn đang nửa tin nửa ngờ, liền gương cười, nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này không thể hoàn toàn trách cậu được, tôi không giận cậu nữa.” Rõ ràng chuyện này phải trách chính bản thân cô, ai bảo cô thích người ta làm gì.

“Thật không? Chị Nhựt Nhựt, chị tha lỗi cho em thật sao?” Đôi mắt Tiểu Cáp sáng lên vì vui sướng, nhưng cậu ta hoàn toàn không nhìn ra được nỗi buồn trong lòng cô.

“Ừ!” Nhựt Nhựt gương gao gật đầu cười.

Tiểu Cáp ôm chầm lấy Nhựt Nhựt, reo lên: “Tốt quá rồi! Chị Nhựt Nhựt, chị là người tốt nhất mà em gặp.”

Bị cậu ta bắt ngờ ôm chặt, phải mất một lúc lâu Nhựt Nhựt mới kịp đỏ mặt tía tai, theo phản xạ vội đẩy cậu ta ra, luống cuống: “Cậu... cậu điên à? Bao nhiêu người nhìn...”

Tiểu Cáp nhìn cô, cười ngô nghê.

Nhìn dáng vẻ đó của cậu ta thực sự có muốn giận cũng không giận nổi.

“Được rồi, có nói cậu cũng không hiểu, về nhà thôi.” Nhựt Nhựt dúi cặp sách vào tay cậu ta rồi quay đi.

Bóng cô in dài trên con đường vàng nhuộm màu nắng, ánh nắng rực rỡ động trên lưng cô, tinh nghịch đùa trên tóc cô.

Tiểu Cáp nhìn theo bóng cô, chợt nhớ lại những lời của Lệ Lệ hồi chiều...

“Cậu biết làm bánh ngọt đúng không? Cậu hãy viết một mảnh giấy tỏ tình rồi giấu trong chiếc bánh ngọt, Nhựt Nhựt ăn bánh phát hiện ra mảnh giấy nhất định sẽ rất vui.”

“Nhựt Nhựt sẽ vui thật chứ?”

“Tất nhiên, lãng mạn như thế, cô gái nào mà chẳng thích.”

Nghĩ tới đây, Tiểu Cáp liền gọi Nhựt Nhựt lại: “Chị Nhựt Nhựt!”

Nhựt Nhựt quay đầu lại, mắt nheo lại vì nắng, nhìn Tiểu Cáp hỏi: “Sao thế? Sao cứ đứng trơ ở đó thế?”

Tiểu Cáp tiến lại gần cô, cười nói: “Chị Nhựt Nhựt, mình đi siêu thị một lát được không?”

“Cậu muốn mua gì à?”

“Em muốn làm bánh kem trứng.”

“Bánh kem trứng?” Nhược Nhược vừa nghe mắt đã sáng lên. “Bánh ấy mềm mềm, ăn vào dậy mùi sữa, đúng không?”

Tiểu Cáp mỉm cười gật đầu.

Nhược Nhược cười tươi như hoa để lộ hàm răng trắng như ngọc, nói: “Tốt quá! Tôi thích ăn nhất là những loại bánh mềm như thế, chúng ta đi thôi.”

Nhược Nhược vui vẻ khoác tay Tiểu Cáp, kéo cậu ta đi, nhằm thẳng hướng siêu thị.

“Chị Nhược Nhược, em không có tiền...”

“Không sao, tôi viện trợ cho cậu. Nhưng phải nói trước! Làm bánh xong, phải để cho tôi một miếng...”

“Chị Nhược Nhược...”

Bóng hai người in dài trên mặt đường...

Tối hôm đó, trăng sáng vàng vạc, vàng trăng óng ánh như mảnh ngọc yên ả tỏa sáng trên nền trời thẫm. Bầu trời như chiếc hộp mã não để ngỏ, muôn nghìn hạt kim cương nhỏ gắn trên tấm vải không trung mềm mại, lấp lánh đẹp lạ thường. Vầng trăng bạc nghiêng nghiêng đổ xuống, ôm lấy thị trấn nhỏ êm đềm, hạnh phúc.

Ngôi nhà nhỏ của Nhược Nhược thu mình dưới ánh trăng, mùi thơm hấp dẫn từ bếp bay ra.

“Tiểu Cáp, còn phải đợi bao lâu nữa? Tôi đói

lắm rồi.”

Đèn đuốc vẫn sáng trưng trong bếp, Tiểu Cáp đứng trước vòi nước rửa sạch mấy thứ hoa quả dùng để trang trí bánh. Nhược Nhược chạy vào bếp, mùi thơm của sữa quện với hương dầu tây khiến cô liên tục nuốt nước miếng.

Ăn cơm tối xong, ba mẹ Nhược Nhược đi siêu thị, vì thế Nhược Nhược có thể la hét với Tiểu Cáp mà chẳng phải kiêng nể gì. Nếu không ông Lâm mà nhìn thấy, thế nào Nhược Nhược cũng được ném mùi dèp.

Tiểu Cáp vừa rửa hoa quả, vừa quay đầu lại nói: “Chị Nhược Nhược, chị vừa ăn hai bát cơm, sao mà nhanh đói thế?”

“À... à...” Nhược Nhược hơi ngượng, thật ra cô chẳng đói bụng, chỉ là thèm đến sắp không chịu được nữa rồi.

Tiểu Cáp không hề để ý đến vẻ lúng túng của cô, cười tươi nói: “Chị Nhược Nhược, hay chị giúp em nhào bột đi. Còn thừa một ít bột, bỏ đi phí lắm, em sẽ làm bánh táo. Chị tập trung nhào bột là hết đói bụng ngay ấy mà.”

“Bánh táo?” Nhược Nhược lại sáng mắt, nuốt nước miếng ừng ực, nhanh nhẩu gật đầu: “Được, nhưng tôi chưa nhào bột bao giờ, cậu phải dạy tôi đã.”

Tiểu Cáp cười tí gật đầu, đặt mấy quả táo sang một bên, lau sạch tay, với lấy túi bột mì trên bàn.

Nhược Nhược hào hứng nhìn cậu ta đổ bột vào đĩa, cho thêm một chút nước rồi khéo léo nhào nặn.

“Phải nhào bao lâu?” Nhược Nhược hau háu nhìn đám bột được nhào nặn khéo léo, hỏi.

Cậu ta vừa nặn bột vừa quay đầu lại nhìn cô, tươi cười nói: “Sắp rồi, một lát nữa thôi.”

Nhược Nhược cố nhẫn nại chờ đợi, đến khi sắp không thể chờ thêm được nữa, Tiểu Cáp cũng chịu thốt lên một câu: “Bột mì tạm ổn rồi.”

“Vậy phải làm gì nữa đây?” Nhược Nhược hỏi.

“Đợi một lát nữa, đợi thêm một lát nữa thôi.” Tiểu Cáp nói rồi rải lên mặt khay một lớp bột khô, sau đó đổ hết chỗ bột đã nhào lên trên.

Nhược Nhược tò mò, chỉ vào chỗ bột mì, hỏi: “Tiểu Cáp, cậu làm thế để làm gì?”

“Bột mì ướt rất dính, rải một lớp bột khô lên khay sẽ giúp bánh không bị dính vào khay. Xong rồi. Chị Nhược Nhược, chị làm thử xem.” Nói xong, cậu ta đứng sang một bên để Nhược Nhược làm thử.

Nhược Nhược lại gần tủ bếp, nhìn thứ trắng trắng như vôi, vừa khô vừa ướt, nghi ngờ hỏi: “Cái này làm thành bánh táo thật chứ?”

“Tất nhiên, chị thử xem.”

Thấy Tiểu Cáp nhiệt tình cổ vũ, Nhược Nhược thử chạm tay vào chỗ bột mì, cảm giác vừa khô vừa ướt càng khiến cô thêm nghi ngờ. Cô thử nhào nhưng đám bột cứ như cố tình chọc tức cô vậy, nhào thế nào cũng không chịu kết lại với nhau. Sự kiên nhẫn càng lúc càng giảm, thậm chí cô bắt đầu ngờ rằng Tiểu Cáp cố tình dùng trò nặn bột quý quái này để trả thù chuyện trước đây cô hay bắt nạt cậu ta.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Tiểu Cáp nói: “Lúc đầu bột mì rất rời, trong lúc nhào chị cần cho thêm nước, bột mì sẽ kết lại ngay.”

“Thật hay giả vậy? Đừng có lừa tôi. Nếu tôi phát hiện cậu dám lừa tôi, tôi cho cậu no đòn.” Nhược Nhược quay lại nhìn Tiểu Cáp đe dọa, rồi làm theo lời cậu, vừa nhào vừa cho thêm nước. Dần dần, quả nhiên như lời Tiểu Cáp nói, bột mì dần kết lại với nhau. Nhược Nhược vui quá reo lên: “A! Thành công thật rồi.” Với cô nàng lần đầu nhào bột mì như Nhược Nhược, mới làm traten đầu đã thuận lợi, thật không có gì vui hơn.

Nhìn cô vui mừng, Tiểu Cáp cũng tươi cười, nói: “Chị Nhược Nhược cố lên!”

“Vậy tiếp theo phải làm gì nữa?”

“Bây giờ chị nhào mạnh tay chút, đến khi bột thật dẻo, chúng ta sẽ cán phẳng bột ra.”

“Dẻo á? Thế phải mất bao lâu nữa?”

“Chỉ cần chị dùng đủ lực thì cũng không lâu

lắm đâu.”

“Thế nào mới là dùng đủ lực?”

Tiểu Cáp ngẫm nghĩ, vẻ khá dăm chiêu rồi nói: “Chuyện này cũng khó nói rõ được. Hay là... hay là để em dạy chị.”

Nói rồi, Tiểu Cáp hồn nhiên tiến lại gần cô, nắm lấy hai tay cô, hoàn toàn không nhận ra mình bây giờ như thể đang ôm lấy Nhược Nhược từ sau lưng. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, một to một nhỏ, nhưng không hề khập khiễng. Cậu ta nhẹ nhàng chỉnh lại tay cho cô, bàn tay vừa nắm chặt lấy tay cô vừa nhào nặn bột mì, dịu dàng nói: “Chị để ý em dùng lực thế nào nhé!”

Nhược Nhược chẳng nghe nổi cậu ta đang nói gì nữa, chỉ biết rằng mặt cậu ta đang kề sát tai cô, hơi thở ấm áp của cậu ta phả lên má cô, người cô run lên, da cô căng ra, đầu óc choáng váng.

Hai người rốt cuộc đang làm gì? Tại sao tim cô lại đập nhanh đến vậy? Chẳng lẽ cô thích Tiểu Cáp thật rồi?

Trời ơi! Nhược Nhược, mày đang nghĩ linh tinh gì vậy? Chẳng lẽ mày quên Tiểu Cáp đang mất trí nhớ? Chẳng lẽ mày quên rằng trước khi mất trí nhớ có thể cậu ta là hoa đã có chủ?

Nghĩ tới đây, Nhược Nhược lắc đầu thật mạnh để những ý nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu.

“Chị Nhược Nhược! Chị Nhược Nhược! Chị có nghe thấy em nói gì không?”

Tiếng gọi lạnh lạnh của Tiểu Cáp kéo cô trở lại hiện thực từ một mớ bòng bong. Cô hoảng hốt cúi đầu, lắp bắp: “Tôi... tôi... xin lỗi... Vừa rồi tôi không để ý...” Sợ cậu ta giận, cô vội nói thêm: “Cậu nói tiếp đi, cậu nói tiếp đi. Lần này tôi sẽ hết sức... hết sức để ý nghe.”

“Chị Nhược Nhược, không cần hồi hộp quá, cứ thả lỏng người, ngón tay mềm mại một chút thì nhào bột mới dẻo được.”

“Được, tôi hiểu rồi.”

Nhược Nhược nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, lúc mở mắt cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhịp tim cũng dần trở lại trạng thái bình thường. Bây giờ phải cán bột thôi. Nhược Nhược nhìn những ngón tay to dài phủ trên mu bàn tay mình, hai má cô nóng lên, liền cố ý nói: “Cái này... Tiểu Cáp, để tôi tự làm thử xem.”

Tiểu Cáp thật thà chẳng hiểu gì hết, hai tay vẫn phủ lấy tay cô, cười tí động viên: “Chị Nhược Nhược cố lên! Em tin là chị làm được.”

“Tôi cũng tin tự mình làm được...” Nhược Nhược cười khan, cố ý nhấn mạnh từ “tự mình”. Thấy Tiểu Cáp vẫn không hiểu gì cả, cô đành nói thẳng: “Cậu Lâm, tay của cậu...”

Tiểu Cáp cúi xuống nhìn, bây giờ mới nhận ra tay mình đang nắm chặt lấy tay Nhược Nhược, mặt lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, em không cố ý...”

“Không sao, chúng ta mau cán bột thôi! Tôi đói lắm rồi.” Nhược Nhược cười khan, sợ cậu ta nhận ra mình cũng đang bối rối liền vội vã cúi đầu.

Nhờ Tiểu Cáp hướng dẫn, Nhược Nhược học được cách cán bột rất nhanh nhưng cũng phải mất thời gian khá lâu mọi việc mới tạm coi là ổn.

“Phù... mệt chết đi được, không ngờ nặn bột thôi mà vất vả như vậy...” Nhược Nhược vươn vai, lau mấy giọt mồ hôi trên trán.

“Lần đầu tiên thì mệt vậy thôi, dần dần sẽ quen.” Tiểu Cáp tươi cười nói, rồi chợt như nhìn thấy cái gì đó, cậu ta nói: “Chị Nhược Nhược, đứng yên nào.”

“Gi thế?” Nhược Nhược nghi ngờ mở to mắt, đứng im.

“Mặt chị dính bột mì kia, để em lau cho”, Tiểu Cáp trả lời.

Nói xong, cậu ta hơi nghiêng người qua, đưa tay vuốt má Nhược Nhược, cảm giác lạnh lạnh từ đầu ngón tay truyền tới.

Nhược Nhược đứng ngây ra, đầu óc bỗng trống rỗng.

Những ngón tay lạnh lạnh của Tiểu Cáp nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Nhược Nhược, cô thấy hơi nhột. Gương mặt điển trai của Tiểu Cáp dịu dàng hơn dưới ánh đèn vàng ấm áp. Đôi mắt cậu ta thật đẹp, long lanh, đen láy, nhìn thật hiền.

Căn phòng lặng im như tờ, chỉ nghe tiếng động phát ra từ chiếc lò nướng.

Tiểu Cáp cẩn thận lau vết bột mì dính trên má Nhược Nhược, còn cô im lặng nhìn cậu ta, cảm giác gần gũi bất chợt trào lên nơi khóe mắt.

Cuối cùng, sự yên tĩnh khiến Tiểu Cáp nhận ra điều gì đó, cảm giác mềm mại nơi đầu ngón tay khiến cậu phát hiện mình đang làm gì. Tay cậu khựng lại, ngây ra nhìn Nhược Nhược, trong đầu đột nhiên trắng xóa.

Dưới ánh đèn, hai người như trúng phải mũi tên tình ái của thần Cupid, đăm đăm nhìn nhau. Mọi thứ xung quanh như mờ đi, trong mắt hai người chỉ còn lại hình ảnh của đối phương, ngay đến hơi thở cũng như ngừng lại. Một làn hơi ấm bao trùm lên họ, mùi sữa thơm phảng phất trong không khí.

Thời gian lặng lẽ trôi. Khá lâu sau, Tiểu Cáp mới thẽ thọt lên tiếng: “Chị Nhược Nhược...”

“Tiểu Cáp...” Nhược Nhược không kiềm chế được tình cảm liền giơ tay lên định đáp lại.

Ting... ting... ting...

Tiếng phát ra từ chiếc lò nướng phá tan bầu không khí yên ắng, cả hai cùng giật mình.

Tay Nhược Nhược khựng cứng lại như thể mũi tên tình ái đã hết nhiệm màu. Cả hai đều lúng túng, ngượng ngập.

Lúc lâu sau, Nhược Nhược mới định thần lại, hạ cánh tay xuống, ngượng ngùng cúi đầu, để mái tóc dài rủ xuống che đi hai má đỏ ửng vì thẹn.

Hắng giọng hai tiếng, Nhược Nhược mới gượng gạo nói: “Trên lông mày cậu cũng có bột mì, cậu... cậu tự lau đi.”

“Được... được...” Tiểu Cáp vừa lau lông mày vừa ngô nghê mỉm cười, lùi lại hai bước. Đột nhiên cậu nghĩ ra chuyện gì đó, ù té chạy tới chỗ lò nướng, lấy bánh ra.

Khắp phòng dậy lên mùi thơm của sữa quện với hoa quả.

“Woa! Thơm quá!” Nhược Nhược hít lấy một hơi thật dài, mùi thơm của chiếc bánh khiến cô quên hết chuyện vừa xảy ra. Cô lao ngay tới chỗ Tiểu Cáp, nhìn chiếc bánh đẹp mà thèm đến chảy cả nước miếng, khen lấy khen để: “Tiểu Cáp, tay nghề nấu nướng của cậu đúng là không chê vào đâu được! Chiếc bánh ngọt này, cả hương vị lẫn hình thức đều không kém những chiếc bánh ngoài cửa hàng.”

“Cảm ơn chị Nhược Nhược đã khen em.” Tiểu Cáp bê đĩa bánh ra bàn, gạt lấy mẫu bánh đã được đánh dấu cẩn thận, bày ra đĩa đưa cho cô: “Chị Nhược Nhược, chị nếm thử đi.”

“Cảm ơn!” Nhược Nhược ngồi xuống, chẳng chút e thẹn xúc một thìa to bỏ vào miệng.

Tiểu Cáp hồi hộp nhìn cô, chờ đợi cô phát hiện ra mẫu giấy tỏ tình.

“Rồi sao nữa? Sau đó thế nào?”

Sáng hôm sau, khi đến trường, Tiểu Cáp kể lại chuyện tối qua cho Lệ Lệ nghe. Lệ Lệ cố truy hỏi đến cùng.

“Chẳng sao cả.” Tiểu Cáp nhếch môi, gục mặt xuống bàn.

“Sao lại chẳng sao cả?” Lông mày Lệ Lệ dựng cả lên vẻ ngờ vực, thấy cậu ta chẳng có phản ứng gì, cô liền đẩy một cái thật mạnh. “Nhược Nhược thấy mẫu giấy tỏ tình, thế nào cũng phải nói gì chứ?”

Tiểu Cáp ngẩng đầu, mặt ỉu xiu, bất lực lắc đầu: “Thực sự là chẳng có gì cả, bởi vì Nhược Nhược... chị ấy không thấy mẫu giấy.”

“Sao lại thế được?” Lệ Lệ tròn mắt ngạc nhiên.

“Nhược Nhược nếm thử một thìa bánh, khen được câu “ngon” rồi nhét cả miếng bánh vào miệng, mẫu giấy tỏ tình cũng chui tọt vào bụng chị ấy.” Tiểu Cáp khóc không thành tiếng, hối hận vì đã làm chiếc bánh đó quá ngon.

“Trời ạ!” Lệ Lệ vỗ trán than thở, vậy là kế hoạch lớn của cô đã tan thành mây khói. Định thần lại, cô quay sang Tiểu Cáp, tiếp tục chất vấn: “Thế sao cậu không ngăn Nhược Ngược?”

“Em chỉ biết trơ mắt nhìn thôi”, Tiểu Cáp meo meo nói.

Lệ Lệ không còn gì để nói.

Tuy cậu ta rất đẹp trai, học cũng rất khá, nếu không nói chuyện cùng, không ai nghĩ cậu ta bị mất trí. Cũng bởi cái vẻ ngoài bảnh trai đó mà cô quên mất rằng cậu ta đang bị mất trí nhớ, bây giờ cậu ta chỉ như cậu bé mười bốn tuổi. Với đầu óc thật thà đó, thực sự cô đã đánh giá quá cao khả năng ứng biến của cậu ta.

“Chị Lệ Lệ, chị sẽ tiếp tục giúp em chứ ạ?” Tiểu Cáp nhìn Lệ Lệ với ánh mắt tội nghiệp, chẳng khác gì một chú cún đáng thương.

Lệ Lệ thấy vậy cũng không đành, nhưng lực bất tòng tâm, đành quay đầu đi, than thở: “Tiểu Cáp, không phải tôi không giúp cậu, nhưng thực sự kế hoạch theo đuổi này quá khó. Cậu bị mất trí nhớ, ứng biến chậm quá... Tất nhiên, không phải tôi coi thường cậu, cậu chỉ có hiểu lầm. Ý tôi là, tạm thời cậu ứng biến không nhanh nhạy như người khác, một chút thôi. Tôi thực sự lực bất tòng tâm.”

“Chị Lệ Lệ, chị giúp em đi, được không?” Tiểu Cáp chạy tới trước mặt Lệ Lệ, cố nài nỉ: “Em thực sự rất thích chị Nhược Nhược, rất thích, rất rất thích.”

Cậu nói liên mấy câu “rất thích” cứ như sợ Lệ Lệ không hiểu.

“Tôi biết cậu thực sự thích Nhược Nhược, nhưng tôi không biết phải giúp cậu thế nào.” Lệ Lệ thở dài, lại quay đi, không nỡ nhìn về tội nghiệp của Tiểu Cáp.

Tiểu Cáp lại tới trước mặt cô, quỳ hấn xuống, lay lay vạt áo cô, năn nỉ: “Chị Lệ Lệ, chị giúp em được không? Chỉ cần được ở bên chị Nhược Nhược, dù khó đến đâu em cũng không sợ.”

Lệ Lệ cúi xuống nhìn ánh mắt cương quyết của cậu ta, rất cảm động trước tình cảm cậu ta dành cho Nhược Nhược.

Cậu ta thích Nhược Nhược đến thế, giúp cậu ta thêm một lần nữa vậy. Tuy cậu ta ngô nghê, nhưng về cơ bản vẫn khá thông minh, cố gắng một chút thì chắc chắn sẽ thành công.

Nghĩ vậy, Lệ Lệ liền đỡ cậu ta đứng dậy, nói: “Thấy cậu thích Nhược Nhược như vậy, tôi sẽ giúp cậu thêm lần nữa.”

Tiểu Cáp mừng rỡ, nắm lấy tay Lệ Lệ luôn miệng nói: “Cảm ơn chị Lệ Lệ! Cảm ơn! Cảm ơn!”

“Thôi, cậu đừng khách sáo thế. Dù sao Nhược Nhược cũng là bạn thân của tôi.”

“Chị Lệ Lệ, chị nói luôn cho em biết cách theo đuổi chị Nhược Nhược được không?”

Lệ Lệ nguyền dài, giọng đùa cợt: “Nhìn vẻ sốt sắng của cậu kìa.”

“Chị Lệ Lệ...”

“Được rồi. Được rồi. Tôi chịu thua cậu.” Lệ Lệ khoát tay, liếc quanh một lượt, không thấy Nhược Nhược, mới ghé vào tai cậu ta, thầm thì: “Nhược Nhược rất thích ăn bánh ngọt, tối nay cậu hẹn cô ấy tới chỗ này. Tuy hơi đắt một chút, nhưng không khí ở đó rất tuyệt, bánh ngọt ở đó cũng là số một. Đó là nơi lý tưởng nhất để tỏ tình. Đúng rồi, cậu đừng lo chuyện tiền nong, tôi sẽ cho cậu vay. Nhà tôi cũng không giàu có gì, nhưng mấy năm nay tôi cũng để dành được ít tiền tiêu vặt, đủ cho cậu dùng tối nay.”

“Chị Lệ Lệ, cảm ơn chị...”

Tiểu Cáp nắm chặt hai tay Lệ Lệ, mắt ươn ướt như sắp khóc, không biết bày tỏ sự biết ơn của mình thế nào.

“Thôi đừng có sụt sùi thế nữa, cả lớp đang nhìn kìa.” Lệ Lệ đẩy cậu ta ra, không quên dặn dò cẩn thận: “Đến trưa tôi sẽ đưa tiền cho cậu. Chiều tan học, cậu nhớ hẹn Nhược Nhược, thành bại đều phụ thuộc vào buổi tối hôm nay đó.”

“Vâng! Chị Lệ Lệ, em nhất định sẽ cố gắng.”

Tiết cuối cùng của buổi chiều là tiết tiếng Anh. Trên bục giảng, cô giáo say sưa giảng bài, dưới lớp hầu hết học trò đều ngồi ngay ngắn ghi chép, số ít ôm đầu gật gù, Nhược Nhược nằm trong số ít đó. Cô chống cằm nghe cô giáo thao thao bất tuyệt mà phát ngán, đành gật gù chờ chuông tan học. Nhưng theo thói quen, cô giáo tiếng Anh lại giảng thêm giờ.

“Bà già đáng ghét” (biệt danh của cô dạy tiếng Anh) tiết nào cũng giảng thêm giờ! Thêm giờ! Thêm giờ! Chẳng cho nghỉ đúng giờ lấy một lần. Muốn nghỉ lắm rồi! Muốn về nhà lắm rồi! Muốn ăn bánh ngọt lắm rồi!

Nhược Nhược ôm hận trong lòng mà không dám bộc lộ, chỉ lẩm rầm trong miệng.

Cuối cùng thì cũng tan học. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã nhuộm đỏ cả vùng chân trời.

Nhược Nhược ngáp dài, từ từ thu dọn sách vở trên bàn. Cô bạn cùng bàn Lệ Lệ lại khác hẳn ngày thường, nhanh chóng thu dọn sách vở.

“Lệ Lệ, sao hôm nay cậu vội thế, có việc gì gấp à?” Nhược Nhược tò mò nhìn bạn.

“Ừ! Tớ vội ra bắt xe buýt. Lúc này cô giáo giảng thêm lâu quá, phải ra bến xe buýt ngay, không lỡ mất chuyến thì phải đợi nửa tiếng nữa mới có xe. Nhược Nhược, tớ về trước nhé!” Lệ Lệ miệng nói, tay vẫn thoăn thoắt thu dọn sách vở.

“Ừ, đi đường cẩn thận nhé!”

“Tạm biệt.” Lệ Lệ vẫy tay chào bạn, khoác cặp lên vai, đứng dậy, đi ra cửa. Lúc đi qua chỗ ngồi của Tiểu Cáp, cô còn cố nháy mắt với cậu ta.

Tiểu Cáp lập tức hiểu ý, trả lời cô bằng ánh mắt cảm ơn chân thành.

Đợi Lệ Lệ đi khuất hẳn, Tiểu Cáp đã thu dọn xong sách vở từ lâu, lo lắng đi tới trước mặt Nhược Nhược.

“Chị Nhược Nhược...” Cậu ta khẽ cất tiếng gọi, định nói lời hẹn hò, nhưng chợt phát hiện trong lớp còn các bạn khác, đành im bặt.

Cứ đợi thêm chút nữa, cậu cũng chưa đủ dũng khí để hẹn hò với cô gái mình thích trước đám đông.

Nhược Nhược hoàn toàn không hay biết gì, cứ tưởng cậu ta đợi lâu quá không chịu được nữa, hờn dỗi nói: “Tiểu Cáp, nếu cậu vội thì cứ về trước đi.”

Tiểu Cáp ngây người một lát mới phát hiện cô đang tức giận, vội vàng giải thích: “Chị Nhược Nhược, em không có ý đó, em chỉ là... chỉ là...”

Nhược Nhược nguýt dài cậu ta: “Chỉ là cái gì?”

“Em... em...”

Tiểu Cáp muốn giải thích, nhưng vì trong lớp vẫn có người, đành tiếp tục câm nín, lảng sang chuyện khác: “Chị Nhược Nhược, để em thu dọn giúp chị.”

Đoán trước cậu sẽ nói thế, Nhược Nhược rề rà cất từng quyển vở vào cặp, chẳng thêm ngẩng đầu mà đáp: “Không cần! Có tí đồ, tôi tự làm được rồi.”

Cậu ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Nhược Nhược, yên lặng chờ cô thu xếp sách vở. Tim cậu đập thình thịch, mắt liếc Nhược Nhược để dò la thái độ của cô, mười đầu ngón tay tự nhiên run cầm cập, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

Cứ nghĩ tới những điều sắp nói với Nhược Nhược, cậu lại thấy rất hồi hộp.

Thế là Tiểu Cáp bắt đầu đấu tranh tư tưởng. Tuy Lệ Lệ nói Nhược Nhược rất thích ăn bánh ngọt, nhưng hình như hôm nay Nhược Nhược không được vui, ngộ nhỡ cô ấy cự tuyệt tình cảm của cậu thì sao, lúc ấy cậu phải làm thế nào? Nhưng Lệ Lệ đã nói, đây là lần cuối cô ấy giúp cậu, nếu lần này cậu thất bại, thì sẽ chẳng còn cơ hội ở bên Nhược Nhược nữa. Bởi vậy, cậu phải nắm chắc cơ hội này, không thể để chú thỏ để làm hỏng chuyện.

Nghĩ vậy, Tiểu Cáp quyết định không doái hoài tới những ánh mắt xung quanh nữa, lấy dũng khí nói: “Chị Nhược Nhược... tối nay chị rảnh không?”

“Làm gì? Không phải cậu làm chuyện gì đó rồi bắt tôi thu dọn bãi chiến trường đấy chứ?” Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn cậu ta, tiện tay nhét luôn chiếc cặp đầy sách vở vào tay cậu ta, cất bước đi ra cửa.

“Chị Nhược Nhược, khoan đã.” Tiểu Cáp lập tức đứng dậy, đuổi theo cô.

Ráng chiều màu đồng đỏ bao phủ lấy ngôi trường.

Hai hàng cây ngô đồng trên con đường chính của trường sum suê, tươi tốt, vươn thẳng tới tận trời xanh. Nắng chiều tráng lên tán lá một lớp ánh sáng rực rỡ.

Tiểu Cáp thơ thẩn đi theo Nhược Nhược, tâm hồn như trên tận mây xanh, hai người đi cách nhau một bước chân. Con đường xi măng dần ở lại phía sau.

Nhược Nhược đột nhiên dừng lại, Tiểu Cáp phản ứng không kịp liền đập ngay đầu vào người cô.

“Chị Nhược Nhược...”

Tiểu Cáp ầm ỨC méo mào, nhìn cô vẻ hờn trách.

Nhược Nhược quay người lại, chẳng thêm đếm xỉa đến vẻ hờn dỗi của cậu, nhìn thẳng vào ánh mắt chất đầy tâm sự đó, nói chắc chắn: “Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi thì nói đi.”

Tiểu Cáp cẩn thận quan sát thái độ của cô, hỏi dò: “Chị Nhược Nhược, chị biết rồi sao?”

“Biết cái gì?”

“Thì là... thì là chuyện em định mời chị tới... ăn bánh ngọt ấy...” Mặt cậu đỏ bừng, giọng lí nhí.

“Cậu muốn mời tôi tới... ăn bánh ngọt á?” Nhược Nhược kinh ngạc nhìn Tiểu Cáp, chợt nghĩ ra điều gì đó, liền truy hỏi: “Đồ ở đó rất đắt, cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

“Việc này... chị Nhược Nhược, chị đừng hỏi có được không?” Nhìn ánh mắt hung dữ của cô, cậu vội vàng nói: “Nhưng em đảm bảo, đây hoàn toàn không phải tiền phi pháp.”

Nhược Nhược bán tín bán nghi nhìn Tiểu Cáp hồi lâu, nghĩ một người nhát gan như cậu ta chắc cũng không có gan làm chuyện trộm cướp, đành miễn cưỡng gật đầu, nói: “Được rồi! Tôi tin cậu lần này.”

“Chị Nhược Nhược, chị nhận lời mời của em chứ?” Tiểu Cáp nhìn cô vẻ mong đợi, mắt sáng lên.

Nhược Nhược nhìn cậu ta, vừa tức vừa buồn cười, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Được, vì mấy món ăn ở chỗ đó, tôi nhận lời.”

“Tốt quá! Cảm ơn chị Nhược Nhược!”

Tiểu Cáp mừng đến phát điên, dường như nhìn thấy thắng lợi đang bày sẵn trước mặt, khuôn mặt rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Mặt trời khuất hẳn về tây, đường phố bắt đầu lên đèn. Thị trấn nhỏ trong tiết xuân như ấm áp hơn dưới ánh đèn. Trên phố, dòng người tấp nập len lỏi giữa những sắc màu.

Nhã Đằng Các nằm chính giữa thị trấn, nổi tiếng với những món ăn hảo hạng, cách bài trí sang trọng, hiện đại, chi phí đắt đỏ, chất lượng phục vụ cực tốt.

Phòng ăn được bài trí khá đẹp với những tấm bình phong tạc tạo khoảng không gian riêng giữa các bàn. Những chiếc khăn trải bàn theo phong cách của Anh trang nhã. Giữa bàn có cắm một bông hồng, hương thơm quyện trong không khí. Ngọn nến thơm ở góc bàn ấm áp tỏa sáng. Trên chiếc kệ gỗ Cẩm Lai đặt những món đồ trang trí đắt tiền. Cây đèn pha lê Swarovski lung linh càng khiến khung cảnh thêm phần lãng mạn.

Khác hẳn với thường ngày, Nhược Nhược im lặng, ngồi ngay ngắn, nhỏ nhẹ uống từng ngụm nước nhỏ. Bề ngoài cô tỏ ra điềm tĩnh, nhưng ánh mắt không sao che giấu được sự hồi hộp.

Hôm nay, Nhược Nhược thật đẹp. Chiếc áo choàng lông khoác ngoài bộ váy màu phấn hồng dài đến gối, mềm mại điểm xuyết một dải đăng ten. Đôi boots màu trắng khiến chân cô trông thon thả hơn. Mái tóc đen lác, mượt mà điệu đà buông xõa khiến khuôn mặt càng thanh tú.

.
. .

Tiểu Cáp ngồi đối diện, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc trộm cô. Hai tay cậu đan chặt vào nhau để trên đầu gối, ai cũng nhận ra cậu đang rất hồi hộp, hai bên cánh mũi lấm tấm mồ hôi.

Nhược Nhược cũng không hơn gì cậu ta, dù cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trái tim đang loạn nhịp của cô thì không biết nói dối. Lời hẹn bất ngờ của Tiểu Cáp nhen nhóm lên trong cô chút hy vọng về một điều gì đó, nhưng trái tim lại cố gắng kìm nén ý nghĩ đó, sự mâu thuẫn khiến cô vô cùng khó chịu.

Để trái tim không đi lạc hướng nữa, Nhược Nhược đặt chiếc cốc thủy tinh xuống, giả vờ bực mình nhìn cậu ta, nói: “Nếu cậu muốn nhìn tôi thì cứ nhìn cho đằng hoàng, cần gì phải lén lén lút lút thế, chẳng ra dáng con trai chút nào.”

Nghe vậy, Tiểu Cáp hơi ngẩng đầu nhưng không dám nhìn thẳng Nhược Nhược, hai má phớt hồng, ngượng ngùng nói: “Chị Nhược Nhược, tối nay chị rất đẹp! Còn đẹp hơn cả hôm em gặp chị lần đầu tiên.”

Cậu nói rất nhỏ, nhưng Nhược Nhược vẫn nghe rõ mồn một. Mặt cô cũng đỏ lên, cô nghĩ bụng, tên ngốc này từ bao giờ đã biết nói mấy câu đường mật đó nhỉ?

Để che giấu sự lúng túng, cô cúi xuống, cầm ly nước, uống một ngụm thật lớn. Ai ngờ, do đầu óc đang vẩn vơ nên cô bị sặc, ho sặc sụa đến nỗi nước mắt trào ra, khuôn mặt càng đỏ hơn.

“Chị Nhựt Nhựt! Chị Nhựt Nhựt! Chị không sao chứ?” Tiểu Cáp nhìn cô vẻ lo lắng, vội vàng rút chiếc khăn tay trong túi ra, đưa cho cô.

Nhựt Nhựt với lấy khăn, che miệng ho hồi lâu.

Tiểu Cáp lại đưa cho cô ly nước, dịu dàng nói: “Ho nhiều như thế cổ họng chắc chắn rất rát, chị uống một ngụm nước sẽ thấy dễ chịu hơn đó.”

“Cảm ơn!”

Nhựt Nhựt đón lấy ly nước, uống một ngụm nhỏ. Nước trà mát lạnh từ từ trôi xuống cổ họng cô, cảm giác đau rát quả nhiên giảm đi nhiều. Sau đó, cô nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn, đầu cúi gằm, hai má vẫn đỏ ửng, không biết vì xấu hổ hay vì trận ho.

Cả hai người đều ngượng ngùng, không ai nói câu gì. Cho đến khi phục vụ mang đồ uống và bánh ngọt tới, không khí mới bớt căng thẳng.

“Chiếc bánh ngọt này nhìn rất đẹp mắt!” Nhựt Nhựt nhìn chiếc bánh ngọt bắt mắt với bảy sắc cầu vồng mà thèm đến chảy cả nước miếng, chẳng khác gì mèo đói nhìn thấy cá.

Tiểu Cáp nhìn cô phì cười, xoay phần bánh kem qua trước mặt cô, nói: “Chị Nhựt Nhựt, chị ném thử phần bánh kem này đi.”

“Ừ!” Nhựt Nhựt lấy chiếc thìa bạc xúc một thìa bánh đưa lên miệng. Lập tức, mắt cô sáng lên, cô nói: “Ngon quá! Không hổ danh là Nhà Đẳng Các. Đúng là danh bất hư truyền. Tiểu Cáp, cậu cũng ăn thử đi, ngon lắm đấy.”

Tiểu Cáp mỉm cười, lắc đầu, vô tình buông một câu: “Thôi, chị ăn đi, trước đây em ăn nhiều rồi.”

Cánh tay đang mãi xúc bánh của Nhựt Nhựt bỗng dừng lại, cô ngẩng lên nhìn cậu ta, ngạc nhiên nói: “Trước đây? Cậu... cậu nhớ lại chuyện trước đây rồi à?”

Tiểu Cáp mơ màng chớp chớp mắt, rồi lắc đầu: “Không, chỉ là cảm giác em đã ăn loại bánh này rồi, cũng giống như lúc làm bánh thôi.”

Bấy giờ Nhựt Nhựt mới thở phào, cơ mặt dần thả lỏng.

Nhưng cô lại cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Tại sao lúc tưởng rằng Tiểu Cáp đã hồi phục trí nhớ, tim cô lại thất lại như thế? Tại sao lúc nghe cậu nói không phải, cô lại thở phào nhẹ nhõm? Tiểu Cáp hồi phục trí nhớ là chuyện tốt cơ mà. Cậu ta sẽ về với người thân của mình, cô cũng đỡ bị làm phiền. Nhưng tại sao cô lại lo lắng, tim cô lại nhói đau? Chẳng lẽ... cô đã thích cậu ta đến mức không muốn cậu ta hồi phục trí nhớ, không muốn cậu ta rời xa cô một bước?

Nhựt Nhựt giật thót mình bởi ý nghĩ đó.

Đầu cô bắt đầu tìm cách phủ định những ý nghĩ đó. Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Hai người mới quen nhau, tuy cậu ta làm bánh rất ngon, học toán rất đỉnh, tính tình cũng rất tốt, quả thực cô đã bị cậu ta hấp dẫn, nhưng cô tuyệt đối chưa thể thích cậu ta đến mức mất đi cả lý trí. Đúng! Chắc chắn không phải. Vừa rồi chỉ là cô hơi xúc động quá thôi, sau này sẽ không như vậy nữa.

Tự đặt ra một lý do để thuyết phục mình, Nhựt Nhựt mới bình tĩnh lại đôi chút, cô cầm lấy thìa xúc bánh, ăn tiếp.

Tiểu Cáp ngồi yên, tay cầm thìa nhưng không ăn. Nhìn Nhựt Nhựt ăn bánh một cách ngon lành, cậu cảm thấy thật hạnh phúc.

Cậu đã từng đọc được một câu: “Chỉ cần nhìn thấy người mình yêu ăn ngon miệng, dù bản thân không nếm thử, vẫn cảm nhận được vị ngon của đồ ăn.” Hồi đó, cậu còn chưa tin, nhưng bây giờ cậu đã hiểu ý nghĩa của câu đó. Thực sự, được nhìn thấy người mình yêu ăn uống ngon lành, còn hạnh phúc hơn cả việc mình được thưởng thức.

Hình như biết Tiểu Cáp đang nhìn mình chăm chăm, Nhược Nhược ngẩng đầu, tò mò nhìn phần bánh còn nguyên trước mặt cậu ta, hỏi: “Sao cậu không ăn? Chẳng phải cậu rất thích ăn bánh ngọt sao?”

Bị bắt quả tang, Tiểu Cáp luống cuống cúi đầu, ấp úng: “À... em ăn đây...”

“Sao tự nhiên cậu lại muốn mời tôi ăn bánh ngọt?”

Tiểu Cáp khựng lại, vừa nghĩ tới mục đích chính của cuộc hẹn hôm nay, trổng ngược cậu lại đánh thành thịch, cậu lắp bắp: “Em... em...”

Thấy cậu ta úp úp mở mở, Nhược Nhược cũng lơ mơ đoán ra điều gì đó, liền hỏi: “Nói đi! Có việc gì cần tôi giúp phải không? Cứ nói thoải mái, nể mặt món bánh hấp dẫn này, chỉ cần tôi giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

“Không phải.” Biết cô đã hiểu lầm, Tiểu Cáp vội giải thích. Cậu lo lắng đến nỗi mặt đỏ gay, hai tay run cầm cập, cổ lấy dũng khí nói: “Chị Nhược Nhược... Em... em với chị...”

Cậu lắp bắp, không khí căng thẳng lại bao trùm lấy hai người. Nhược Nhược bỗng cũng thấy hồi hộp lây.

Đúng lúc đó, giọng nói trong veo của một cô gái cắt ngang lời cậu: “Ồ kìa! Tiểu Cáp!”

Tiếp đến mùi hoa nhài nức mũi từ đâu xộc tới.

Nhược Nhược hắt xì một cái, chau mày nhìn về phía phát ra giọng nói đó.

Trước mặt cô là một cô bé rất đáng yêu, mái tóc xoăn được búi tròn thành hình một nụ hoa xinh xinh trên đỉnh đầu, tóc mái mượt mà rủ trước trán, hai ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đã rơi vào đôi mắt trong veo đó, gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú như đóa hoa lan. Cô bé vận một chiếc váy liền ôm ngực màu phấn hồng, đáng yêu vô cùng, chẳng khác nào mấy cô nàng trong truyện tranh.

“Tiểu Cáp, bạn cậu à?” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Cáp, Nhược Nhược đoán cậu ta quen cô bé đó. Thì ra cậu ta có cô bạn đáng yêu như thế.

Phải mất hai giây sau Tiểu Cáp mới nhận ra cô bé đang hỏi mình. Cậu hơi lúng túng, liếc nhìn cô bé, lấm lét như thể vừa làm việc gì đó mờ ám, rồi cúi gằm mặt, lí nhí: “Bạn ấy... bạn ấy tên là Mạc Hiểu Huệ, học cùng trường với chúng ta...”

Bạn cùng trường? Sao từ trước tới giờ cô chưa bao giờ gặp? Nhược Nhược hơi hồ nghi.

Cô nàng Mạc Hiểu Huệ này cũng thật là hồn nhiên quá mức. Cô ta chỉ liếc nhìn Nhược Nhược một cái, nhận thấy khuôn mặt bình thường kia không thể trở thành mối đe dọa của mình, bèn lịch sự gật đầu chào xã giao. Sau đó làm như thể Nhược Nhược là người vô hình, cô ta sấn tới ngồi gần Tiểu Cáp, cười tươi: “Tiểu Cáp, mình lại gặp nhau rồi!”

Tiểu Cáp liếc nhìn Nhược Nhược, thấy cô không có vẻ giận dữ mới cười nhạt, đáp lại: “Cậu cũng tới đây ăn cơm à?”

....

Ừ, hôm nay là sinh nhật anh trai tớ, ba tớ đã bao trọn cả tầng hai để tổ chức sinh nhật cho anh ấy.” Hiểu Huệ trả lời qua quýt, rồi vui vẻ đề nghị: “Tiểu Cáp, thứ Bảy tuần này mình đi khu vui chơi được không?”

Vừa nghe thấy mấy chữ “khu vui chơi”, tim Nhược Nhược bỗng nhảy lên một cái, cô ngẩng đầu nhìn, đôi mắt long lanh, cuồng nhiệt của cô bé đó trông khá quen. Nhược Nhược lập tức nhận ra hai người đó rõ ràng không phải là bạn bè bình thường.

Tiểu Cáp lo lắng liếc nhìn Nhược Nhược lần nữa, rồi lại cúi gằm, lắp bắp trả lời: “Tôi... không rảnh...”

Tiểu Cáp rất thật thà, nghĩ sao nói vậy, hoàn toàn không biết nói dối.

Mạc Hiểu Huệ biết rõ đó chỉ là cái cớ, nhưng lại vờ làm ra vẻ không hay biết gì, nói: “Hay là Chủ nhật vậy? Không thì tuần sau cũng được.”

Mạc Hiểu Huệ này đầu óc có vấn đề rồi chắc? Người ta đã nói không rảnh, lại còn lằng nhằng.

Nhược Nhược sầm mặt, món bánh ngọt cũng không còn sức hấp dẫn nữa. Cô giận dữ vứt chiếc thìa xuống bàn, chiếc thìa bạc đập vào cái đĩa sứ, phát ra tiếng “coong coong” chói tai.

Tiểu Cáp thấy thế liền rụt cổ, không dám ho he.

Mạc Hiểu Huệ sững sốt giây lát, liền hiểu ngay mọi chuyện. Cô ta tủm tỉm cười, làm như thể không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói: “Tiểu Cáp, cậu quyết định xong chưa? Nếu tuần sau cậu cũng không rảnh thì khi nào đi được cậu gọi điện cho tớ. Số điện thoại lần trước tớ cho, cậu vẫn giữ đó chứ?”

Tiểu Cáp bẻ ngón tay vẽ khó xử, chốc chốc lại liếc nhìn Nhược Nhược.

Nhược Nhược tức giận ngó lơ, mắng thầm trong bụng: Cái tên ngốc này, cứ thẳng thừng từ chối cho rồi. Hay trong lòng cậu ta thực ra rất muốn nhận lời?

Nghĩ vậy, Nhược Nhược càng tức giận. Cô thở hắt ra, đứng phắt dậy, trong bụng tức muốn ối máu, song ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm nhiên, nói: “Tôi ăn no rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi về trước.”

Nói xong, chẳng đợi Tiểu Cáp kịp nói gì, Nhược Nhược khoác cặp bỏ ra ngoài.

“Chị Nhược Nhược!”

Tiểu Cáp vội vàng đứng dậy, định đuổi theo, nhưng bị Hiểu Huệ giữ lại. Cậu cố hắt tay cô ta ra nhưng cô ta nhất quyết giữ thật chặt. Hai người giằng co một lát, Nhược Nhược đã đi xa. Tới lúc Tiểu Cáp thoát khỏi Hiểu Huệ để đuổi theo Nhược Nhược thì đã chẳng thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Kế hoạch tỏ tình của Tiểu Cáp lại một lần nữa đổ bể.

Hôm sau, Tiểu Cáp đem chuyện tối hôm trước kể lại cho Lệ Lệ, liền bị cô mắng té tát: “Bạn Tiểu Cáp thân mến của tôi à, nhờ phúc của bạn mà lần đầu tiên tôi phát hiện, té ra đào hoa quá cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.” Lệ Lệ vỗ vai cậu ta, dõ khóc dõ cười.

“Chị Lệ Lệ, đừng cười em nữa. Từ lúc ra khỏi nhà hàng chị Nhược Nhược không thèm ngó ngang tới em. Em có đồ dành thế nào cũng không được. Chị nghĩ cách giúp em được không?” Tiểu Cáp, mặt buồn rười rượi, tội nghiệp nhìn cô.

“Thật ra tôi thấy Nhược Nhược tức giận là chuyện tốt. Như thế chứng tỏ cô ấy để mắt tới cậu, cậu chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, chưa biết chừng lần sau cô ấy sẽ nhận lời làm bạn gái của cậu đấy.”

Mắt Tiểu Cáp sáng lên, giọng mừng rỡ: “Chị Lệ Lệ, chị nói thật chứ? Chị không gạt em chứ?”

“Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo!” Lệ Lệ nói chắc như đinh đóng cột. Sau đó, cô nhìn ra phía cửa lớp, nói: “Nhưng trước tiên cậu phải cắt ngay cành hoa đào kia đã, nếu để Nhược Nhược thấy cô ta tới tìm cậu một lần nữa thì người gặp hạn sẽ là cậu đấy.”

Tiểu Cáp ngây ngô chớp mắt rồi nhìn ra phía cửa lớp, bấy giờ mới hiểu ý của Lệ Lệ.

Bên ngoài cửa, đôi mắt long lanh như mặt trời tháng Ba, bộ váy liền đáng yêu và nụ cười rạng rỡ như đóa hải đường nở dưới nắng mai làm biết bao anh chàng trong lớp ngây ngất, nhưng Hiểu Huệ chỉ vẫy tay gọi Tiểu Cáp.

Nhìn thấy Hiểu Huệ, Tiểu Cáp liền nhớ lại chuyện tối qua, người bỗng run bắn. Cậu ta quay lại, lo lắng kéo tay áo Lệ Lệ, nói: “Đó chính là Mạc Hiểu Huệ mà hôm qua em và Nhược Nhược gặp trong nhà hàng. Trước đây, bạn ấy cũng tới tìm em mấy lần. Bạn ấy cho em rất nhiều sôcôla nhưng em không lấy. Bạn ấy mời em đi chơi, em cũng từ chối. Em đã bóng gió nói với bạn ấy rằng em không có tình cảm với bạn ấy, nhưng lần nào bạn ấy cũng lảng sang chuyện khác. Chị Lệ Lệ, chị nghĩ cách để bạn ấy buông tha em có được không?”

“Không ngờ cô nàng đáng yêu đó mạnh bạo thật. Nhưng từ trước tới giờ tôi quen từ chối thẳng thừng rồi. Nói bóng gió như cậu, tôi chịu, cậu tự đi mà nghĩ cách.” Lệ Lệ nhún vai, hươ hươ tay ra vẻ hết cách.

Tiểu Cáp lo lắng, quay đầu nhìn Hiểu Huệ, rồi lại lắc lắc tay Lệ Lệ, nài nỉ: “Đừng mà! Chị Lệ Lệ, chị nghĩ cách giúp em đi. Em chẳng biết nói thế nào với bạn ấy đâu.”

“Đừng có lắc tay tôi, nó sắp gãy rồi đấy.”

“Chị Lệ Lệ, chị giúp em đi!”

Lệ Lệ nhìn cậu ta một lúc, rồi cuộc vẫn bị cậu ta làm cho mủi lòng, đành nói: “Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu, cậu đừng có lắc tay tôi nữa. Trông cậu lả lướt thế, ai ngờ cũng khỏe ra phết.”

Tiểu Cáp thả tay Lệ Lệ ra, mở miệng cười nhạt.

Lệ Lệ mặc kệ cậu ta, ngẫm nghĩ khá lâu mới ngoắc ngoắc ngón trỏ. Tiểu Cáp hiểu ý, lập tức lại gần. Không biết Lệ Lệ thì thầm vào tai cậu ta điều gì mà cậu ta tròn mắt kinh ngạc: “Như thế... như thế có quá không?”

Lệ Lệ nhún vai, nói: “Tôi chỉ nghĩ ra mỗi cách đó thôi, làm hay không thì tùy cậu.”

Tiểu Cáp còn hơi dè dặt, hỏi thêm: “Nhưng... nói như thế, liệu Nhược Nhược có giận không?”

“Không sao đâu, Nhược Nhược biết làm sao được!” Lệ Lệ đẩy cậu ta, thúc giục: “Đừng do dự nữa, đi nhanh đi. Người ta đứng bên ngoài đợi cậu lâu thế rồi. Trước khi Nhược Nhược trở lại, cậu cố mà giải quyết cho xong chuyện này, tác phong cho mau lẹ một chút. Nếu để Nhược Nhược nhìn thấy rồi hiểu lầm thì tôi không giúp được cậu nữa đâu.”

“Nhưng...”

“Cậu tự đi hay là để tôi giúp cậu một “chân” đây? Tôi sẽ đạp cậu bắn ra ngoài đó luôn.”

“Em tự đi.”

Bị Lệ Lệ uy hiếp, Tiểu Cáp miễn cưỡng đi ra.

Thấy cậu đi ra, bao nhiêu buồn bã trên nét mặt của Mạc Hiểu Huệ bỗng chốc biến mất. Cô ta cười tươi, ngọt ngào gọi tên cậu: “Tiểu Cáp!”

Tiểu Cáp gương gao cười đáp lại: “Thật xin lỗi, để cậu đợi lâu quá!”

“Không sao đâu. Tiểu Cáp, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vậy sao? Tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Tiểu Cáp nhìn ra phía xa, rồi chỉ vào một bồn hoa, nói: “Chúng ta qua đó ngồi nói chuyện đi, ở đó rất yên tĩnh.”

Khuôn viên trường De La, đâu đâu cũng rợp bóng cây xanh, chỉ một bồn hoa thôi đã có không biết bao nhiêu loại, từ cách trang trí cho tới màu sắc, đủ thấy sự công phu của nhà trường.

Tháng Ba ngày xuân, muôn hoa khoe sắc.

Tiểu Cáp đứng trước bồn hoa, đầu hơi cúi, ánh nắng tình nghịch đùa giỡn trên tóc cậu.

Mạc Hiểu Huệ đứng trước mặt cậu, hai tay đan vào nhau, để phía trước, đầu ngẩng cao, vừa hồn nhiên vừa e thẹn, nhìn cậu nói: “Tiểu Cáp, mừng Năm tháng sau là sinh nhật tớ, ba tớ nói sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho tớ, cậu có thể làm bạn nhảy với tớ không?”

“Chuyện này... tớ e là...” Tiểu Cáp lo lắng quá nên hai tay cứ nắm chặt, chưa kịp nói ra câu từ chối đã bị Mạc Hiểu Huệ chặn họng.

“Tiểu Cáp, cậu tốt bụng như vậy, cậu sẽ không từ chối tớ đúng không?” Hiểu Huệ nhìn cậu, ánh mắt mong đợi và hồi hộp, hàng mi chớp chớp tỏ cáo trái tim đang đập loạn xạ.

“Tớ...”

Thấy vẻ mong đợi của Hiểu Huệ, Tiểu Cáp thật không đành lòng nói tiếp, nhưng cậu hiểu rõ, chuyện tình cảm không nên mềm lòng, nếu không sẽ làm hại đối phương.

Nghĩ vậy, cậu lấy hết can đảm, nói thật lòng: “Hiểu Huệ à, rất xin lỗi nhưng tớ không thể nhận lời mời của cậu được.”

“Tại sao?” Mạc Hiểu Huệ thất vọng, buồn bã hỏi.

“Tớ đã thích người khác rồi, thực sự rất xin lỗi cậu.”

“Tớ không tin!” Mạc Hiểu Huệ lùi lại, mắt đỏ au.

“Hiểu Huệ, tớ đã là người của Nhược Nhược rồi.” Thấy Mạc Hiểu Huệ có vẻ không tin, cậu đành dùng độc thủ, làm theo lời Lệ Lệ, công khai chuyện động trời này.

Mạc Hiểu Huệ lặng đi, sắc mặt trắng bệch, rồi tức tức quay người chạy về phía lớp học.

Tuy cậu không muốn nói những lời tàn nhẫn đó với một cô gái, nhưng Lệ Lệ nói đúng, đã không thích thì phải nói rõ với người ta, nhân lúc đối phương vẫn chưa quá sa đà, để họ dứt khoát từ bỏ, như vậy mới là tốt cho họ, nhất thời mềm lòng sẽ khiến vết thương trong lòng họ càng sâu sắc, khó mà chữa lành. Lúc ấy có hối hận cũng đã muộn.

Bây giờ, cậu chỉ mong vết thương trong lòng Mạc Hiểu Huệ sớm lành và cô sẽ tìm được hạnh phúc thực sự của mình.

Trong lúc Tiểu Cáp đang thầm chúc phúc cho Mạc Hiểu Huệ, thì Nhược Nhược ủ rũ đi về lớp. Cô vừa từ chỗ thầy chủ nhiệm về, trên tay ôm một chồng bài kiểm tra cao ngất ngưỡng.

Ba mươi phút trước, thầy chủ nhiệm gọi cô vào văn phòng, nói chuyện hai mươi phút, mà chủ đề không gì khác ngoài vấn đề học lệch của cô.

Ngoài môn toán, các môn khác Nhược Nhược đều học rất tốt, liên tục đứng trong top ba mươi toàn khối.

De La là trường điểm của tỉnh. Một học sinh liên tục lọt vào top ba mươi toàn khối không phải là chuyện tầm thường. Nhưng nếu muốn thi vào một trường đại học có danh tiếng trong nước thì điểm số này vẫn chưa thuyết phục. Cô phải nâng cao điểm số của môn toán. Tuy thời gian gần đây có Tiểu Cáp giúp đỡ, môn toán của cô cũng tiến bộ lên nhiều, nhưng so với các môn khác thì vẫn một trời một vực.

Thầy chủ nhiệm đã phân tích một hồi về tính nghiêm trọng của việc học lệch cho cô nghe.

Thật ra, Nhược Nhược hiểu rất rõ, nhưng điều cô mong chờ là biện pháp cụ thể giúp cô nâng cao thành tích môn toán thì thầy chỉ nói đại khái, chẳng có tác dụng gì với cô.

Đến khi cô suyết ngủ gật, thì thầy chủ nhiệm cũng nói xong.

Lúc chuẩn bị về lớp, thầy chủ nhiệm còn đưa cho cô một chồng bài kiểm tra, nhờ cô giao cho lớp bên cạnh.

Chồng bài kiểm tra rất nặng, cô đi cẩn thận từng bước một, chỉ sợ va phải người ta. Vất vả lắm mới về được tới đây hành lang khu lớp học, cô dừng lại định bỏ chồng bài kiểm tra xuống nghỉ chút xíu thì chẳng may bị ngay một nữ sinh đi ngược chiều va trúng. Chồng bài kiểm tra rơi khắp mặt đất.

“Ôi! Bài kiểm tra!” Nhược Nhược la lên, quên mất cả chuyện nghỉ ngơi, vội vàng cúi xuống thu nhặt.

Cô bạn đâm phải cô ngẩn ra một giây, luôn miệng xin lỗi, vội vàng cúi xuống giúp cô thu dọn đồng bài kiểm tra. Bỗng cô bạn đó ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi: “Đây là bài kiểm tra của lớp 12A3 bọn tớ mà. Sao bạn lại giữ bài kiểm tra của bọn tớ?”

“Tớ là Lâm Nhược Nhược học lớp 12A2, thầy chủ nhiệm lớp tớ nhờ tớ giao bài kiểm tra này cho lớp bạn. Nếu bạn học lớp 12A3 thì chồng kiểm tra này bạn giữ luôn rồi trả cho lớp giùm tớ.”

Nói xong, Nhược Nhược ngẩng đầu định đưa chồng bài kiểm tra cho cô bạn đó, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô ta, cô liền dừng lại.

Cô bạn trước mặt Nhược Nhược chính là cô bạn búi tóc hình nụ hoa tối qua cô gặp trong nhà hàng. Thế giới này đúng là nhỏ bé, Nhược Nhược than thầm.

Mạc Hiểu Huệ cũng nhận ra Nhược Nhược, cô ta tròn mắt, ngạc nhiên kêu lên: “Là cậu?”

Giọng cô ta hơi lạc đi, hình như mới khóc, không ngọt ngào như tối qua, nên vừa rồi Nhược Nhược hoàn toàn không nhận ra.

Khoan đã! Khóc sao?

Nghĩ vậy, Nhược Nhược bèn quan sát hai mắt của Hiểu Huệ. Quả nhiên mắt cô ta đỏ au, đúng là vừa khóc thật. Nhược Nhược thấy tò mò, liền hỏi: “Cậu vừa khóc à?”

“Đúng! Có chuyện gì sao? Không ngờ cậu chính là Lâm Nhược Nhược”, Mạc Hiểu Huệ khinh bỉ nói.

“Ý gì vậy?” Nhược Nhược nheo mắt, trong lòng dự cảm có chuyện chẳng lành.

Hiểu Huệ nhìn cô đầy oán hờn, trách móc, dường như trước mặt cô bây giờ không phải một cô nữ sinh trung học mà là tên tội phạm nguy hiểm không chừa tội ác nào. Mạc Hiểu Huệ nhìn Nhược Nhược hồi lâu, cơn tức giận làm mặt cô ta đỏ gay. Sau đó cô ta run run chỉ vào Nhược Nhược mà nhấc mồm thậm tệ: “Tiểu Cáp thật thà như vậy mà cậu cũng dụ dỗ, cậu không phải là con gái.”

Cô không phải con gái, chẳng lẽ lại là yêu nữ?

Nhược Nhược hết sức băn khoăn về câu nói đó, nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để tranh cãi, cô muốn làm rõ một chuyện trước.

Cô lạnh lùng hỏi: “Cậu nói tôi dụ dỗ Lâm Tiểu Cáp, vậy là có ý gì? Cậu nói rõ ràng được không?”

Mạc Hiểu Huệ phẫn uất trừng mắt nhìn Nhược Nhược, nói: “Cậu đừng có giả bộ nữa đi, Tiểu Cáp đã nói hết rồi. Cậu ấy nói... cậu ấy nói...”

“Cậu ta nói gì?” Nhược Nhược tò mò hỏi dồn.

Nhược Nhược thực sự muốn biết Tiểu Cáp đã nói chuyện động trời gì mà khiến Mạc Hiểu Huệ ra nông nổi thế này.

Mạc Hiểu Huệ quay đầu đi, cay đắng nói: “Cậu ấy nói đã là người của Lâm Nhược Nhược rồi.”

Cái gì?

Tiểu Cáp là người của cô?

Sao cô lại không biết gì hết?

Nhược Nhược tròn mắt vì kinh ngạc, rồi chợt nghĩ ra chuyện gì đó, đứng phắt dậy, hăm hăm đi về phía lớp học.

Không cần nói cũng biết đây là trò quỷ của Tiểu Cáp.

Được lắm, tên khốn này, mới hai ngày không bị ăn mắng mà cậu ta đã dám giỡn mặt cô, để xem lát nữa cô xử lý cậu ta thế nào.

Về tới lớp học, Nhược Nhược bất chấp việc bị cả lớp nhìn, lòi cổ Tiểu Cáp ra khỏi lớp, tới một góc vắng định bức cung. Nhưng cô còn chưa kịp tra hỏi, Tiểu Cáp đã khai tất cả.

“Chị Nhược Nhược, chị đừng giận, em thừa nhận, mấy câu đó đều là em nói”, Tiểu Cáp nói liến thoắng như sợ nếu nói chậm một chút sẽ không đủ dũng khí để nói.

Nhược Nhược vòng tay trước ngực, liếc xéo cậu ta, lạnh lùng nói: “Cậu biết tôi định hỏi cậu chuyện gì sao?”

Tiểu Cáp gật đầu, nói tiếp: “Em biết, em biết, nói mấy câu đó với Mạc Hiểu Huệ, không phải là em muốn giấu chị, chị đừng giận được không?”

“Muốn tôi không giận cũng được, nhưng cậu phải nói cho tôi biết, tại sao cậu lại nói như thế?”

“Em... chuyện này...” Tiểu Cáp đắn đo hồi lâu, rồi nhìn cô, hỏi: “Chị Nhược Nhược, em không trả lời câu hỏi này được không?”

“Tất nhiên...”

Tiểu Cáp vui mừng.

Nhược Nhược lại liếc xéo cậu ta, rồi nói: “Tất nhiên là không được.”

“Chị Nhược Nhược...”

“Có gọi là Nhược Nhược đại thánh cũng không được. Nói mau, không tôi cho cậu biết tay.” Nhược Nhược giờ quả đắm lên đe dọa.

Tiểu Cáp mếu máo, mắt rơm rớm, nhìn cô hồi lâu, cảm thấy không còn cách nào khác, đành lí nhí: “Là... là chị Lệ Lệ dạy em nói thế.”

“Lệ Lệ?” Nhựt Nhựt tròn mắt, nghi ngờ. “Tại sao Lệ Lệ lại dạy cậu nói thế?”

“Vì Mạc Hiểu Huệ cứ quẩn lấy em, em đành nhờ chị Lệ Lệ nghĩ cách giúp, sau đó chị ấy...”

“Sau đó Lệ Lệ bảo cậu lấy tôi ra làm bia đỡ đạn?” Nhựt Nhựt tức giận hỏi.

Tiểu Cáp thấy tình hình không ổn, vội vàng giải thích: “Chị Nhựt Nhựt, chuyện không phải như thế đâu, chị đừng trách chị Lệ Lệ, chị ấy làm thế là vì...”

“Cậu gọi Lệ Lệ ra đây cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.” Nhựt Nhựt muốn làm rõ tại sao Lệ Lệ lại thông đồng với Tiểu Cáp bày ra trò quỷ này.

“Chị Nhựt Nhựt...” Tiểu Cáp định phân bua, nhưng cứ thấy ánh mắt dữ dần của cô, cậu đã co rúm người lại, cun cút vào lớp tìm Lệ Lệ.

Lệ Lệ ra ngoài, vẻ mặt vẫn thản nhiên, Tiểu Cáp đã nói hết mọi chuyện với cô.

“Nhựt Nhựt, Tiểu Cáp bị cậu dọa cho sợ quá rồi đấy”, Lệ Lệ cướp lời.

Nhựt Nhựt trừng mắt liếc xéo một cái, rồi đến gần cô bạn thân, giận dữ nói: “Là tớ bị hai người làm cho tức chết mới đúng. Cậu rồi việc nên bày trò dạy Tiểu Cáp nói lung tung, đúng không? Chẳng lẽ cậu không sợ tớ bị đám fan hâm mộ của cậu ta xử lý à?”

Lệ Lệ hoài nghi nhìn Nhựt Nhựt, hỏi: “Tiểu Cáp không nói gì với cậu sao?”

“Nói cái gì?”

“Thì nói với cậu rằng cậu ta thích cậu. Lần trước cậu ta nói với tớ, cậu ta rất thích cậu, còn nhờ tớ nghĩ cách để cậu nhận ra tình cảm của cậu ta. Thế là tớ dạy cậu ta giấu mảnh giấy tỏ tình vào trong bánh kem, ai ngờ cậu lại ngấu nghiến mất cả miếng bánh lẫn mảnh giấy. Cậu ta lại nài nỉ tớ nghĩ cách, tớ nghĩ cách tề nhị không ăn thua, nên bảo cậu ta trực tiếp hẹn cậu tới Nhà Đăng Các. Cậu ta vốn định đợi cậu ăn bánh xong rồi thổ lộ, ai ngờ Mạc Hiểu Huệ xuất hiện. Lúc này cậu tới chỗ thầy chủ nhiệm, Mạc Hiểu Huệ tới tìm, Tiểu Cáp sợ cậu trông thấy cậu ta nói chuyện với Hiểu Huệ sẽ không vui, nên lại tới nhờ vả tớ. Bởi vậy tớ mới bảo cậu ta từ nay về sau hễ cô gái nào bày tỏ thì cứ nói cậu ta đã là người của cậu, như vậy đám con gái đó sẽ thấy khó mà lui. Nhưng mà cậu ta làm những việc đó đều vì muốn theo đuổi cậu thôi, hiểu không?”

Nhựt Nhựt kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô bạn, không dám tin đó là sự thật: “Cậu nói gì cơ? Cậu nói... Lâm Tiểu Cáp làm những chuyện đó đều vì thích tớ?”

“Còn không phải sao! Vì chuyện của hai người, tớ đã phải tốn không biết bao nhiêu neron thần kinh. Nhựt Nhựt, tuy cậu không nói ra, nhưng tớ biết cậu cũng thích Tiểu Cáp, tớ cũng hiểu những lo lắng và mâu thuẫn trong lòng cậu. Nhưng chuyện tình cảm nên để thuận theo tự nhiên, đừng nên suy nghĩ quá nhiều mà để tuột mất hạnh phúc. Cậu là bạn thân của tớ, tớ mong cậu được hạnh phúc, cho nên tớ mới giúp Tiểu Cáp theo đuổi cậu.” Lệ Lệ vỗ vai Nhựt Nhựt, chúc phúc cô bạn thân bằng ánh mắt.

“Nhưng Lệ Lệ, làm sao Tiểu Cáp thích tớ được? Cậu ta đẹp trai như vậy, có bao nhiêu người thích cậu ta...”

Nhựt Nhựt vẫn không sao tin nổi, chuyện này quá bất ngờ, cô nhất thời chưa thể tiếp nhận.

“Nhựt Nhựt, thích một người không phức tạp như vậy, nếu không đâu còn phải là tình yêu thực sự nữa.”

Tình yêu thực sự là như vậy sao? Thích một người là thực sự có thể bất chấp tất cả sao?

Nghe những lời Lệ Lệ nói, ý chí của Nhựt Nhựt bắt đầu lung lay. Tâm trạng cô rối bời, cô liền hỏi: “Vậy bây giờ tớ phải làm gì?”

“Chuyện này đối với cậu đúng là quá bất ngờ, tớ nghĩ cần có thời gian. Tối nay cậu về nhà suy nghĩ cho kỹ. Phải nghĩ cho thoáng một chút, biết không?”

Nhựt Nhựt chần chừ một lúc rồi gật đầu.

Đúng là cô cần thời gian để nghĩ cho thật kỹ. Cho dù câu trả lời có thể nào, cô cũng cần cho bản thân và Tiểu Cáp một sự giải thích rõ ràng.

6. Chương 6

Bóng tối dần buông xuống, từng ngọn đèn đường bắt đầu sáng, không gian yên tĩnh của phố đêm dần thể chỗ cho sự ồn ào lúc ban ngày.

Khoảng sân nhỏ nhà Nhược Nhược yên lặng ngủ yên trong màn đêm, ánh đèn vàng hắt ra từ khe hở của ô cửa sổ sưởi ấm lòng người.

Nhược Nhược ngồi bó gối trên sân thượng, mắt nhìn xa xăm.

Đêm nay, trời trong hơn mọi ngày, nền trời xanh thẫm không gợn một mây. Hôm nay không có trăng, mấy ngôi sao thưa thớt trên bầu trời tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt.

Gió đêm mát lạnh thổi qua, khe luôn qua tóc Nhược Nhược, chứ không thổi tan được những phiền muộn trong lòng cô.

Chưa bao giờ Nhược Nhược dám nghĩ Tiểu Cáp sẽ thích một cô gái bình thường như cô. Ngoại hình của cô bình thường, tính tình cũng chẳng lấy gì làm dịu dàng, thành tích học tập cũng chẳng phải quá nổi trội, con gái như cô ra ngoài đường sẽ tìm được hàng tá. Trước đây yêu Hoàng Lạc Thiên, đối với cô đã là cả một kỳ tích. Vậy mà bây giờ có một người còn hơn Hoàng Lạc Thiên bội phần nói thích cô, lại còn làm bao nhiêu chuyện để theo đuổi cô. Chuyện này quả thật quá khó tin, cũng thật quá cảm động.

Nhưng cô hiểu rõ khoảng cách giữa cô và Tiểu Cáp. Tuy cậu ta mất trí nhớ, ý thức có kém hơn người khác một chút, nhưng cậu ta rất đẹp trai, lại biết làm bánh. Còn cô, đến chiến trứng cũng chấy. Cậu ta tốt bụng, dịu dàng, không như cô hơi tí là nổi đóa. Ưu điểm duy nhất của cô có lẽ là thành tích học tập, nhưng so với thành tích của Tiểu Cáp thì vẫn kém xa.

Đám con gái trong lớp thích Tiểu Cáp đều xinh đẹp hơn cô, tại sao cậu ta lại thích cô cơ chứ? Thực sự là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén chẳng? Nhưng tình yêu như vậy liệu có bền lâu? Cậu ta có dám chắc chắn tình cảm cậu ta dành cho cô là thật lòng, chứ không phải chỉ là cảm kích cô đã đưa cậu ta về nhà? Đến lúc cậu ta hồi phục trí nhớ, đến lúc người nhà cậu ta tới đón cậu trở về, liệu cậu ta có còn nhớ đã từng thích cô không?

Nhược Nhược bộn bề trong mớ suy nghĩ bòng bong, ánh mắt ánh lên vẻ buồn bã.

Đúng lúc đó, cửa trên sân thượng “lạch cạch” mở ra, bóng một người in dài trên sân, từng bước tiến lại gần cô.

Nhược Nhược quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt điển trai quen thuộc, hai má cô lập tức nóng rực như có lửa đốt.

“Cậu... sao cậu lên đây?” Nhược Nhược ngập ngừng hỏi, lòng bàn tay túa mồ hôi.

Thà không biết Tiểu Cáp thích mình, thì đứng trước mặt cậu ta, cô còn thấy tự nhiên. Bây giờ đã biết rồi, vừa nhìn thấy cậu ta, trái tim cô lại loạn nhịp, cảm giác ngượng ngịu vô cùng.

“Em sang phòng tìm chị, nhưng không thấy. Bác gái nói chắc chị lên sân thượng nên em mới lên tìm.”

Tiểu Cáp nói xong, ngừng lại một lát, rồi ngồi xuống cạnh cô.

Gió thổi bay áo cậu, vạt áo nhẹ nhàng chạm lên chân cô. Cô có cảm giác gì đó rất kỳ lạ, buồn buồn, mềm mại giống như...

Khoan đã! Cô đang làm gì vậy? Bây giờ là lúc để cô suy nghĩ lung tung sao? Cô đúng là điên mất rồi! Nhược Nhược tự trách bản thân.

Để che giấu sự bối rối, cô giả bộ bình tĩnh, hỏi:

“Cậu tìm tôi có việc gì?”

Tiểu Cáp im lặng hai giây, rồi từ tốn hỏi: “Chị Nhựt Nhựt, chị biết hết rồi phải không?”

Cậu ta tìm cô vì chuyện này sao? Trái tim Nhựt Nhựt càng đập nhanh hơn. Cô nên trả lời thế nào đây? Nói là cô đã biết? Nhưng cô vẫn chưa nghĩ thông suốt mọi chuyện, nếu cậu ta muốn cô đưa ra quyết định, cô biết phải làm sao? Còn nếu nói không biết, lại thành ra nói dối?

Hơn nữa, với tính khí của cô, hôm nay nếu không phải Lệ Lệ nói cho cô biết sự thật, cô sẽ dễ dàng bỏ qua cho cậu ta vậy sao? Cô không thể nói cô hoàn toàn không biết chuyện gì của hai người, sợ dĩ cô không tính sổ với hai người chỉ vì thời tiết hôm nay rất đẹp. Tiểu Cáp cũng đâu phải tên ngốc, làm sao cậu ta tin là như thế chứ.

Cô đang phân vân không biết trả lời ra sao thì Tiểu Cáp lại lên tiếng: “Chị Nhựt Nhựt, chắc chắn chị biết em thích chị đúng không? Em đoán, chị Lệ Lệ đã nói tất cả với chị rồi.”

Cậu ta đã nói thẳng ra như vậy, cô làm sao mà giả ngây giả ngô được nữa.

Thôi! Chuyện gì thì cũng phải đi đến hồi kết, né tránh cũng không phải là cách hay. Đã vậy, chi bằng giải quyết sớm ngày nào tốt ngày ấy. Ít ra mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa rồi, đêm nay cô mới có thể kê cao gối mà ngủ được.

Nhựt Nhựt thở dài, thẳng thắn thừa nhận: “Đúng. Tôi biết cả rồi.”

Tiểu Cáp nín thở hỏi tiếp: “Vậy... chị Nhựt Nhựt, chị... Câu trả lời của chị là gì?”

Nhựt Nhựt ôm chặt hai gối, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Lâu sau, giọng nói của cô theo gió lùa vào tai Tiểu Cáp: “Tiểu Cáp, tại sao cậu lại thích tôi?”

Đúng thế. Tại sao lại thích cô chứ?

Tiểu Cáp quay sang nhìn Nhựt Nhựt, đầu cô hơi ngẩng lên, ánh sáng vàng nhạt chiếu lên cằm cô, nét mặt bình tĩnh nhưng trong đôi mắt vương vấn chút buồn.

Thực ra Nhựt Nhựt cũng khá duyên nhưng không thể gọi là xinh đẹp. Cô đối với mọi người cũng rất hòa nhã, chỉ riêng với cậu là hung hăng, dữ dằn. Cô chẳng biết nấu ăn, cũng không biết giặt giũ, lại còn học lệch...

Cô có nhiều nhược điểm như vậy, thế mà cậu lại thích cô. Vì sao chứ?

Vì sự tâm lý, quan tâm ẩn sâu dưới vẻ ngoài ghê gớm của cô đã làm cậu xao xuyến, hay vì sự lương thiện hiếm hoi mới có cơ hội thể hiện của cô, hay chẳng lẽ cậu nhìn ra được sự dịu dàng, nữ tính ngủ quên trong ánh mắt cô?

Tiểu Cáp cũng không biết nữa. Chỉ biết là mỗi khi được ở bên cô, dù không làm gì, cậu vẫn thấy rất vui. Tuy lúc nào cô cũng hung dữ với cậu, ngang ngược ra lệnh cho cậu không được phép nhận quà của đám con gái, còn hay nhân lúc ba cô không để ý, bỏ hết bát đĩa cho cậu rửa, nhưng cậu không vì thế mà tỏ ra khó chịu.

Chỉ cần được ở bên cô, cho dù thế nào đi nữa, cậu vẫn thấy vui. Chỉ vậy là đủ.

“Cậu chắc chắn tình cảm cậu dành cho tôi là tình yêu thực sự chứ không phải là cảm kích vì tôi đã giúp cậu chứ?” Nhựt Nhựt nói ra nghi vấn trong lòng.

Lần này Tiểu Cáp không chút đắn đo gật đầu ngay, giọng khẳng định: “Đúng thế, em chắc chắn. Em... em rất thích chị.”

“Thích tới mức nào?”

“Chỉ cần được ở bên chị, em chẳng cần gì hết”, Tiểu Cáp đinh ninh trả lời.

“Kể cả ba mẹ cậu sao?” Nhựt Nhựt quay lại nhìn cậu, ánh mắt cô sâu thẳm như chiếc hồ không thấy đáy, xoáy sâu vào trái tim Tiểu Cáp.

Tiểu Cáp ngẩn ra nhìn cô. Nhược Nhược quay đi, cười nhạt, nét buồn trong ánh mắt cô dần hiện rõ, cô thất vọng nói: “Không thể, đúng không?”

Tiểu Cáp thắc mắc nhìn cô, nói: “Nhưng ba mẹ em thì liên quan gì tới chuyện em thích chị?”

“Tiểu Cáp, cậu không hiểu đâu. Bây giờ cậu bị mất trí nhớ, sau này hồi phục, cậu phải trở về bên ba mẹ cậu, cậu phải trở về với gia đình thực sự của cậu. Lúc đó cậu không còn là Lâm Tiểu Cáp nữa, cậu sẽ có cuộc sống riêng, có bạn bè thân thiết của cậu, thậm chí... còn có người yêu cậu nữa...”

“Không đâu”, Tiểu Cáp ngắt lời, nói chắc nịch. “Người em thích chỉ có chị thôi.”

“Cậu dám chắc không?” Cô nhìn cậu chằm chằm, hỏi dồn. “Cậu dám chắc trước khi mất trí nhớ cậu không có bạn gái không? Cậu dám chắc ba mẹ cậu sẽ chấp nhận tôi không? Cậu dám chắc hồi phục trí nhớ rồi cậu sẽ vẫn thích tôi không?”

Tiểu Cáp bị cô hỏi dồn dập đến nỗi không nói được gì.

Nhược Nhược cũng đoán trước phản ứng của cậu ta sẽ như vậy, cô thở dài, nói: “Tiểu Cáp, bây giờ cậu đã hiểu những lo lắng của tôi rồi chứ? Không phải tôi ghét cậu, chỉ là lúc này chúng ta không nên ở bên nhau.”

Tiểu Cáp còn định phản đối, nhưng thấy sự kiên quyết của Nhược Nhược, cậu đành im lặng.

Tối đó, hai người đều trần trọc rất lâu, không sao chớp mắt được.

Trong lòng cả hai đều hiểu rất rõ, chuyện này có vẻ đã xong xuôi, nhưng có điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Trước đây, hai người thường cùng nhau lên lớp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau làm bài tập. Nhưng sau khi Tiểu Cáp bày tỏ tình cảm rồi, Nhược Nhược thường tìm đủ mọi lý do tránh mặt cậu ta. Cô thường kiếm cớ tránh đi học cùng cậu ta, lúc tan học thì kéo Lệ Lệ đi miết, bài tập về nhà cũng thường lên thư viện làm xong rồi mới về.

Tiểu Cáp nhiều lần muốn nói chuyện riêng với cô nhưng không sao tìm được cơ hội. Bởi vậy cậu rất buồn phiền.

Trưa hôm đó, chuông tan học vừa vang lên, Nhược Nhược như thường lệ kéo Lệ Lệ xuống căng tin. Tiểu Cáp thấy vậy, vội vàng đuổi theo, gọi: “Chị Nhược Nhược, em có chuyện muốn nói với chị.”

Nhược Nhược dừng chân, chần chừ một giây mới quay đầu lại, cười nhạt rồi chối khéo: “Để lúc khác đi. Bây giờ tôi bận rồi.”

Tiểu Cáp không lấy làm ngạc nhiên với câu trả lời đó. Mấy hôm nay, cậu không ngừng tìm cơ hội giải thích với cô, còn cô không ngừng kiếm cớ từ chối. Lần nào cũng vậy. Lần nào cô cũng nói để lúc khác, nhưng cậu biết chẳng bao giờ có cái gọi là “lúc khác”. Tuy cậu mất trí nhớ, nhưng cậu đâu có ngốc, nụ cười của cô khiến cậu có cảm giác xa cách vô cùng.

Cậu rất hối hận, nếu cậu biết trước mọi chuyện sẽ ra nông nỗi này, cậu sẽ không tỏ tình với cô nữa. Như vậy, tuy không thể yêu nhau, nhưng ít nhất mỗi ngày cậu đều có thể nói chuyện với cô, còn hơn bây giờ.

Nếu có thể quay ngược thời gian thì tốt biết mấy! Tiểu Cáp buồn bã cúi đầu. Nhìn dáng vẻ cậu ta như thế, Nhược Nhược cũng đau xót vô cùng. Nhưng cô không thể mềm lòng, nếu không những cố gắng mấy ngày vừa rồi coi như đổ xuống sông xuống biển.

Cô biết hai người không thể đến với nhau, cô nhất định phải kiềm chế tình cảm và để cho cậu ta từ bỏ ý định, đó là cách duy nhất khiến sau này hai người không phải đau khổ.

Nghĩ vậy, Nhược Nhược thở dài, quay người định bỏ đi nhưng Lệ Lệ bên cạnh đã kịp kéo cô lại.

Lệ Lệ không thèm ngó ngang Nhược Nhược đang lừ mắt cảnh cáo, quay sang Tiểu Cáp mỉm cười đề nghị: “Tiểu Cáp, chúng tôi định xuống căng tin ăn trưa, hay là cậu...”

“Lệ Lệ!” Nhược Nhược thấp giọng, đương nhiên Tiểu Cáp nhận ra cô không hoan nghênh cậu.

Lệ Lệ vẫn vờ như chẳng nghe thấy gì, tiếp tục nói: “Chúng tôi định đi ăn trưa. Tiểu Cáp, hay cậu cùng đi cho vui?”

Tiểu Cáp liếc nhìn Nhược Nhược, ngần ngừ hỏi: “Em... Như thế có tiện không?”

“Tất nhiên! Nhược Nhược sẽ không để bụng chút chuyện nhỏ ấy đâu. Nhược Nhược, tớ nói có đúng không?”
Lệ Lệ tăng cờ sắc mặt xám xịt của cô bạn, cười tít mắt.

Tiểu Cáp nhìn Nhược Nhược vẻ chờ đợi, hai tay nắm chặt, hồi hộp chờ đợi cô đồng ý.

Sự mong chờ của cả hai người khiến Nhược Nhược nhất thời không biết nói gì.

Đối với đề nghị của Lệ Lệ, nếu cô nói “không”, chứng tỏ không muốn ăn trưa với Tiểu Cáp, nếu nói “được”, cô sẽ phải ăn cùng với cậu ta. Nhưng với tình hình hiện tại của hai người, cô thấy tốt nhất không nên ngồi ăn cùng nhau. Vậy cô phải trả lời sao đây?

Nói “không”, không được, nói “được” cũng chẳng xong. Thật khó xử!

Lệ Lệ rõ ràng muốn làm khó cô mà.

Nhược Nhược càng nghĩ càng tức, nhưng trước mặt hai người có tức thế nào cũng không nên thể hiện ra.

Cuối cùng, cô đành thở dài, gật đầu: “Tôi thế nào cũng được, hai người tự quyết định đi.”

Nghe thấy thế, Tiểu Cáp mừng quýnh, hai mắt sáng lên, nhẹ nhàng nói: “Chị Nhược Nhược, cảm ơn chị!”

Lệ Lệ cũng rất vui, kéo Nhược Nhược, vừa đi vừa nói: “Vậy chúng ta đi mau thôi! Nếu đến muộn, bao nhiêu món ngon sẽ bị người khác ăn hết đấy.”

“Khoan đã!” Nhược Nhược bỗng gọi giật lại. Thấy hai người ngạc nhiên nhìn mình chằm chằm, cô liền cười nhạt giải thích: “Bụng tôi tự nhiên hơi khó chịu, hai người cứ đi đi. Tôi đến phòng y tế xem thế nào.”

Tiểu Cáp trong lòng áy ngại, ánh mắt buồn rười rượi. Lệ Lệ nhìn Tiểu Cáp, rồi lại quay sang Nhược Nhược. Cô biết rõ đau bụng chỉ là cái cớ, không muốn ăn cơm cùng Tiểu Cáp mới là sự thật. Cô hiểu rõ Nhược Nhược đang né tránh điều gì, cũng hiểu rõ Nhược Nhược lo lắng điều gì. Chơi với Nhược Nhược lâu như vậy rồi, trong lòng cô ấy nghĩ gì sao cô lại không hiểu.

Nhưng Tiểu Cáp thực sự rất đáng thương, cô không đành lòng. Hơn nữa, trước đây là cô khích Tiểu Cáp tỏ tình với Nhược Nhược, bây giờ mà cô khoanh tay làm ngơ thì thật thiếu nghĩa khí.

Nghĩ vậy, Lệ Lệ cười khì bá vai Nhược Nhược, nhẹ nhàng nói: “Bụng cậu khó chịu là vì đói thôi mà. Đi nào, ăn cơm xong là khỏi ngay.”

Là vậy sao? Tiểu Cáp mừng rỡ nhìn Nhược Nhược chờ đợi.

Nhược Nhược bị ánh mắt cậu ta làm cho mất cả tự nhiên, câu từ chối vì thế mà càng khó nói, đành cắn răng gật đầu.

Căng tin của trường được bố trí ở tầng một và tầng hai của khu ký túc xá. Tổng diện tích hơn tám trăm mét vuông, kê được hơn ba trăm chiếc bàn, đủ phục vụ hơn bảy trăm người cùng ăn một lúc.

Mỗi khi tới giờ ăn, căng tin lại đông nghẹt người. Lúc này đã quá giờ cao điểm, tuy vẫn khá đông nhưng ít nhất cũng không phải chen chúc.

Ba người họ ngồi quanh một chiếc bàn kê sát tường, người nào người nấy bưng suất cơm của mình ăn ngon lành.

Tuy mối quan hệ giữa Tiểu Cáp và Nhược Nhược hiện tại có hơi căng thẳng, nhưng nhờ Lệ Lệ ngồi cạnh pha trò, tếu táo nên bữa ăn cũng tạm gọi là ngon miệng.

Đúng lúc ba người đang ăn uống vui vẻ, sự xuất hiện của hai người khách không mời mà tới đã phá vỡ bầu không khí.

“Kia! Nhược Nhược đấy à?” Một giọng nói lãnh lút vang lên.

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Nhược Nhược cứng đờ cả người. Lệ Lệ và Tiểu Cáp cũng ngừng đầu nhìn người vừa nói.

Đứng cạnh bàn ăn của ba người không ai khác chính là hoa khôi Mạc Uyển Như và bạn trai cũ của Nhược Nhược, Hoàng Lạc Thiên.

Mạc Uyển Như vẫn yêu kiều như một đóa hoa. Mái tóc xoăn được cặp lại thành chiếc đuôi dài ở sau lưng. Chiếc áo cánh hơi ôm lấy eo khiến cô ta càng thêm điệu đà, màu đỏ tôn lên làn da trắng, mịn màng của cô ta.

Đứng bên cạnh cô ta, Hoàng Lạc Thiên vẫn mang dáng vẻ thư sinh, nho nhã như ngày nào, vận chiếc áo len trắng và quần bò đen. Hai người đi cạnh nhau thực sự chẳng ăn ý chút nào.

Thật ra, nhà trường nghiêm cấm học sinh yêu đương. Ai vi phạm sẽ bị kiểm điểm. Nhưng Mạc Uyển Như hoàn toàn không đếm xỉa tới quy định này, trước bàn dân thiên hạ cứ tự nhiên khoác tay Hoàng Lạc Thiên, như sợ người khác không biết quan hệ của hai người vậy, thậm chí cô ta còn dựa đầu vào vai Hoàng Lạc Thiên khiêu khích Nhược Nhược.

Không giống Mạc Uyển Như, Hoàng Lạc Thiên tỏ ra khá lúng túng, nhìn Nhược Nhược có chút áy náy, rõ ràng anh ta bị Mạc Uyển Như điều khiển.

Mạc Uyển Như, có phải cô ta bị bệnh không vậy? Cướp bạn trai của người ta rồi, lại còn cố ý khoe mẽ trước mặt người ta, cô ta không sợ sét đánh sao?

Lệ Lệ rửa thầm trong bụng, nhìn hai người hần học, rồi lo lắng quay sang Nhược Nhược. Cô chỉ sợ Nhược Nhược sẽ vì hai kẻ không biết xấu hổ này mà mất kiểm chế.

Tiểu Cáp không hay biết gì về chuyện giữa Hoàng Lạc Thiên và Nhược Nhược. Cậu tò mò ngẩng đầu nhìn hai kẻ tới kiểm chuyện, rồi lại nhìn Nhược Nhược. Tuy cậu không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng từ khi hai người đó tới, không khí bỗng trở nên nặng nề.

Nhược Nhược hơi ngẩng lên liếc xéo Mạc Uyển Như, chăm chăm nhìn hai cánh tay họ quấn chặt lấy nhau.

Mạc Uyển Như hiểu được ánh mắt của Nhược Nhược, càng ôm chặt lấy cánh tay Hoàng Lạc Thiên, vẻ sung sướng, đắc ý.

Lệ Lệ cũng nhận ra điều này, im lặng chờ xem phản ứng của cô bạn.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Nhược Nhược chỉ nhìn cánh tay hai người đó chưa đầy một giây liền quay đi. Làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, cô cúi xuống, cầm thìa gấp miếng thịt bỏ vào miệng thản nhiên nhai ngon lành.

Thái độ của Nhược Nhược khiến Mạc Uyển Như hoàn toàn bất ngờ. Cô ta ngẩn ra một lát, rồi nén giận không nổi bèn cố ý mỉa mai: “Nhược Nhược cùng các bạn ăn trưa đấy à? Thật là trùng hợp! Tổ và Thiên Thiên cũng tới đây ăn cơm. Ban đầu bọn tớ định tới Nhã Đăng Các ăn cơm, nhưng Thiên Thiên nói, hôm nay trời hơi lạnh, sợ tớ đi xa sẽ bị lạnh cho nên quyết định tới căng tin trong trường ăn.”

Mạc Uyển Như ôm chặt lấy cánh tay Hoàng Lạc Thiên, hạnh phúc nhìn người yêu. Lúc bốn mắt chạm nhau, Mạc Uyển Như cố ý để Nhược Nhược nhìn thấy, mỉm cười ngọt ngào với Hoàng Lạc Thiên.

Nhược Nhược vẫn làm như không thấy, tiếp tục ăn. Lệ Lệ thấy gai mắt không nhịn nổi bèn cao giọng mỉa mai: “Có mà không có tiền thì có.”

Nghe vậy, mặt Mạc Uyển Như lập tức biến sắc, nụ cười tắt ngấm.

Cô ta quay sang nhìn Lệ Lệ, thấy cũng hơi quen mặt. Nhìn kỹ từ trên xuống dưới, cuối cùng Mạc Uyển Như cũng nhận ra đó chính là cô bạn lần trước đã gặp ở lối vào chính của trường. Khi đó Nhược Nhược đang bị cô dồn đến chân tường, chính cô bạn này đã giải vây cho Nhược Nhược.

Mạc Uyển Như đoán chừng cô nàng Lệ Lệ này ắt hẳn là bạn thân của Nhược Nhược.

Thật không ngờ Nhược Nhược ngoại hình tầm thường như vậy mà lại có cô bạn xinh đẹp đến thế. Kể ra cô ta cũng thật may mắn. Nhưng không sao, hôm nay cô quyết phải làm tới cùng, dù là Thượng Đế cũng không cứu nổi Lâm Nhược Nhược.

Mạc Uyển Như cười lạnh, bỏ ngay nụ cười ngọt ngào ngạo ngạo, nhìn Nhược Nhược lạnh lùng nói: “Nhược Nhược, sao bạn không nói gì thế? Không phải vẫn chưa hết đau buồn vì thất tình đấy chứ?”

Câu nói của Mạc Uyển Như tựa như một chất hóa học nhúng vào các dung dịch khác nhau, sẽ tạo ra những phản ứng hóa học khác nhau.

Hoàng Lạc Thiên chờ người như sự nhớ ra chuyện gì đó, ánh mắt hơi bối rối.

Lệ Lệ tức đến độ hai má đỏ ửng.

Tiểu Cáp chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, nghe vậy thì giật mình ngạc nhiên, lập tức quay sang nhìn Nhược Nhược.

Căng tin dần dần trở nên im ắng, mọi người cố đóng tai nghe tiếp câu chuyện.

Khác với phản ứng khá mạnh mẽ của mọi người xung quanh, là người trong cuộc nhưng Nhược Nhược lại tỏ ra khá bình tĩnh. Cánh tay đang gấp thức ăn của cô chỉ dừng lại giữa khoảng không một giây, nét mặt không hề thay đổi.

Cô tự hỏi chính mình. Tại sao cô lại không nói gì? Chẳng lẽ thực sự như Mạc Uyển Như nói, cô vẫn chưa hết đau buồn vì thất tình? Nếu thực sự là như vậy thì tại sao lúc nhìn Mạc Uyển Như hạnh phúc ôm lấy Hoàng Lạc Thiên cô lại không thấy đau khổ? Chẳng lẽ vì cô không muốn Tiểu Cáp hiểu lầm?

Bởi vì không muốn Tiểu Cáp hiểu lầm sao? Bởi vì... Tiểu Cáp?

Nghĩ tới đây, Nhược Nhược hốt hoảng, cúi gằm mặt, im lặng.

Mạc Uyển Như cho rằng Nhược Nhược bị cô nói trúng tim đen cho nên mới đau lòng không nói nên lời, liền cười vẻ đắc ý.

Lệ Lệ thấy bạn bị bắt nạt quá đáng, liền đứng phắt dậy, định phản kích nào ngờ bị Nhược Nhược ngăn lại.

Trước mặt mọi người, Nhược Nhược từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt đắc ý của Mạc Uyển Như, cười nhạt nói: “Mạc Uyển Như, nếu bạn lo tôi cướp lại Hoàng Lạc Thiên từ tay bạn, thì bạn có thể yên tâm. Từ trước tới nay tôi không thích cổ ẩm ăn xôi, cũng không thích lãng phí thời gian và những gì không thuộc về mình.”

Bình tĩnh nói hết câu, Nhược Nhược thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Thì ra từ bỏ một thứ gì đó không đến nỗi khó khăn như cô từng nghĩ.

Mạc Uyển Như không thể ngờ Nhược Nhược có thể nói ra câu đó, cô ta sững sờ nhìn Nhược Nhược, sắc mặt hết đỏ lại chuyển sang trắng bệch, ghen hòng hồi lâu.

Thấy Mạc Uyển Như cứng họng, Lệ Lệ đắc ý cười nói: “Mạc Uyển Như à, bạn nghe rõ rồi chứ? Nhược Nhược nhà tôi không giống như bạn, không phải cô gái nào cũng thích đi cướp bạn trai của người khác. Đến kẻ ngốc còn biết nói đạo đức, biết cướp bạn trai của người khác là thất đức. Mạc Uyển Như à, nếu nói về đạo đức thì bạn không bằng một tên ngốc.”

“Cô nói cái gì?”

Mạc Uyển Như tức quá, xông lên định nắm cổ áo Lệ Lệ, nhưng Hoàng Lạc Thiên đã kịp ngăn lại.

“Tiểu Như, thức ăn ở đây không ngon bằng Nhà Đẳng Các đâu, chúng mình tới đó ăn đi. Anh sẽ bảo bác Triệu lái xe tới đón, được chứ?”

“Hoàng Lạc Thiên, anh rút ra cho tôi.”

Mạc Uyển Như đẩy anh ta ra, lồng lộn mắng nhiếc: “Những người đàn ông khác trong trường hợp này sẽ trút giận thay cho bạn gái, còn anh? Ngoài việc đứng trơ ra đó, anh còn làm được tích sự gì? Anh đứng là đồ phế thải!”

Nghe Hoàng Lạc Thiên bị Mạc Uyển Như mắng là đồ phế thải, Nhược Nhược ngạc nhiên nhìn anh ta, hai má anh ta đỏ ửng, anh ta lúng túng cười trừ. Nhược Nhược thực sự không dám tin vào mắt mình.

Người con trai trước mặt cô chính là Hoàng Lạc Thiên kiêu ngạo ngày nào sao?

Trước đây, anh ta kém học sinh đứng đầu trong bài kiểm tra định kỳ đúng một điểm mà thức liền một tháng trời cho tới bài kiểm tra sau điểm anh ta cao hơn người đứng thứ hai hai mươi điểm mới thấy hả lòng. Vậy mà bây giờ, bị bạn gái mắng là đồ phế thải trước mặt bao nhiêu người, anh ta chỉ biết cắn răng cười trừ.

Chỉ mới có một tháng mà anh thay đổi như vậy sao?

“Các người đang làm gì vậy? Trước mặt tôi mà dám liếc mắt đưa tình với nhau sao? Các người coi tôi chết rồi hả?” Mạc Uyển Như hầm hầm chắn giữa hai người, đẩy Nhược Nhược thật mạnh.

Nhược Nhược không đề phòng, loạng choạng mấy bước. Cũng may Tiểu Cáp nhanh nhẹn giơ tay đỡ nên cô mới không ngã.

Lệ Lệ lo lắng hỏi: “Nhược Nhược, cậu không sao chứ?” Nhược Nhược vỗ nhẹ vai cô, mỉm cười trấn an.

Lệ Lệ quan sát kỹ để chắc chắn Nhược Nhược không sao mới tức giận quay sang Mạc Uyển Như, quát: “Này! Cô điên rồi à? Nhược Nhược nhà tôi làm gì cô, tại sao lại đẩy cô ấy?”

“Cô mới là đồ điên!” Mạc Uyển Như nắm chặt hai tay, quát vào mặt Lệ Lệ: “Nếu cô ta không liếc mắt đưa tình với bạn trai tôi, việc gì tôi phải đẩy cô ta?”

Nói tới đây, Mạc Uyển Như liếc nhìn Nhược Nhược, mỉa mai: “Lâm Nhược Nhược, thật không ngờ cô nói dối mà không biết xấu hổ. Vừa rồi còn nói gì mà không thích cố đâm ăn xôi, cuối cùng thì sao? Nói còn chưa ráo bọt mép đã đứng trước mặt tôi mà dụ dỗ bạn trai tôi. Rõ ràng cô không thể quên nổi Thiên Thiên nhà tôi.”

Nhược Nhược cau mày định cãi lại, nhưng Lệ Lệ đã nhanh hơn. Cô đứng chắn trước mặt Nhược Nhược, liếc xéo Mạc Uyển Như, nói: “Mạc Uyển Như, cô tưởng ai cũng không biết xấu hổ như cô chắc?”

“Chị Lệ Lệ nói đúng, Nhược Nhược không phải người như thế.”

Tiểu Cáp cũng chắn trước mặt Nhược Nhược, nói lớn.

Mạc Uyển Như cười lạnh, chỉ vào mặt Nhược Nhược nói: “Nếu cô ta không phải hạng người đó, thì tại sao trước mặt bao nhiêu người lại liếc mắt đưa tình với Thiên Thiên nhà tôi? Nếu cô ta không phải hạng người đó, thì tại sao không thể quên được Thiên Thiên?”

“Cô nói Nhược Nhược nhà tôi không quên được Hoàng Lạc Thiên? Ha ha ha...”

Lệ Lệ gườm gườm cười lớn.

Sau đó cô nhìn sang Hoàng Lạc Thiên, mỉa mai: “Cô tưởng rằng trên thế giới chỉ có mỗi Hoàng Lạc Thiên là con trai chắc? Nhược Nhược nhà tôi xinh đẹp thế này, cần gì phải nhớ nhung loại người có mối nối cũ như Hoàng Lạc Thiên.”

Nói xong, Lệ Lệ chỉ vào Tiểu Cáp, đắc ý nói: “Nhìn cho kỹ đi, cậu ta chính là người yêu mới của Nhược Nhược, Lâm Tiểu Cáp!”

Cái gì?

Tiểu Cáp là người yêu mới của Nhược Nhược?

Nhược Nhược nghe thấy Lệ Lệ thốt ra câu động trời đó, sững sờ, đứng ngây ra nhìn cô bạn chí cốt.

Cô biết Lệ Lệ nói như vậy là vì muốn trút giận giúp cô, nhưng đùa như vậy là hơi quá rồi.

Tiểu Cáp nghe vậy, nếu mà hiểu lầm thì phiền to! Nghĩ vậy, Nhược Nhược vội vã xông lên trước lườm Lệ Lệ, ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

Đáng tiếc Lệ Lệ chẳng thèm đoái hoài gì.

Lệ Lệ vỗ vai anh chàng Tiểu Cáp cũng đang thần thờ vì bất ngờ, tiếp tục khoe khoang với Mạc Uyển Như: “Thế nào? Bạn trai mới của Nhược Nhược nhà tôi đẹp trai hơn Thiên Thiên nhà cô chứ? Xét về ngoại hình, chắc chắn ai cũng phải công nhận Tiểu Cáp đẹp trai hơn Hoàng Lạc Thiên nhiều. Xét về thành tích học tập cũng hơn hẳn. Xét về con người, từ khi Tiểu Cáp chuyển tới trường De La học, chẳng có nam sinh nào

dám tự xưng là “hot boy”. Cô thấy đấy, Nhược Nhược nhà tôi đã có một người tốt như Tiểu Cáp rồi, cần gì phải lưu luyến tên Hoàng Lạc Thiên có mối nối cũ cơ chứ.”

“Cô!” Mạc Uyển Như tức nổ đom đóm mắt, hai tay càng nắm chặt, xông lên một bước.

Hoàng Lạc Thiên vội vã cản cô ta lại, dịu dàng dỗ dành: “Tiểu Như, bỏ đi, chúng ta không chấp bọn họ. Đi thôi!”

Mạc Uyển Như nén giận. Cô tức đến tím tái mặt mày, trống ngực đập thình thịch. Liếc nhìn bộ mặt làm hòa của Hoàng Lạc Thiên, cô càng giận dữ.

Cuối cùng, cô vùng khỏi cánh tay anh ta, quay lại hần học nhìn Nhược Nhược một cái rồi bỏ đi.

Hoàng Lạc Thiên mỉm cười với ba người tỏ ý xin lỗi, rồi cuống quýt đuổi theo Mạc Uyển Như.

Nhược Nhược nhìn theo Hoàng Lạc Thiên, lắc đầu than thở: “Từ sau khi yêu Mạc Uyển Như, anh ta đã thay đổi quá nhiều.”

Thấy Hoàng Lạc Thiên lóc cóc đuổi theo Mạc Uyển Như, Lệ Lệ cũng lấy làm tiếc nuối: “Đường đường là một anh chàng tuấn tú, thế mà chỉ vì một cô gái lại tự biến mình trở thành như vậy. Đúng là đáng tiếc.”

“Anh ta vốn rất kiêu ngạo, lại chỉ vì một cô gái mà thay đổi đến mức như vậy, tôi nghĩ, chắc anh ta phải yêu Mạc Uyển Như nhiều lắm.”

Nhược Nhược nhìn ra cửa chính của căng tin, bóng dáng Hoàng Lạc Thiên và Mạc Uyển Như đã khuất hẳn.

“Hai người đang nói về đôi lúc này hả? Anh chàng đó là bạn trai cũ của Nhược Nhược sao?” Tiểu Cáp hỏi, đứng ló lấp phía sau Nhược Nhược, hào hứng nói. “Nhược Nhược, bạn trai mới của chị là em đúng không?”

Nhược Nhược không biết nói sao, chầm chậm quay đi, tình cờ chạm phải ánh mắt ngây ngô đang tràn trề hy vọng của Tiểu Cáp.

Đáng đời! Sao tự dưng lại quên mất phiền phức lớn vẫn còn đợi cô ở phía sau?

Nhược Nhược vỗ trán vẻ lo lắng, nhìn Lệ Lệ cầu cứu.

Lệ Lệ nhìn cô bạn đang khẩn thiết cầu cứu, lại quay sang anh chàng Tiểu Cáp đang hồi hộp đợi chờ. Sau một hồi cân nhắc lợi hại, cô cười khan với bạn, từ từ lùi lại phía sau, nói: “Nhược Nhược, chuyện này... Tổ bạn chút việc, cậu với Tiểu Cáp cứ từ từ mà ăn. Bye bye!”

Nói đoạn, Lệ Lệ phóng ra cửa lớn như tên bắn. “Này! Triệu Lệ Lệ!” Nhược Nhược tức giận nhìn theo bóng cô bạn, muốn co giò đuổi theo nhưng bị Tiểu Cáp lôi lại.

“Chị Nhược Nhược, chị đừng đi vội, em còn rất nhiều chuyện muốn hỏi chị.”

Nhược Nhược quay lại nhìn cậu ta, miệng méo xệch, khóc không thành tiếng. Lệ Lệ cũng thật là... Nói đi là đi ngay, bỏ lại bãi chiến trường, bảo cô phải thu dọn sao đây?

So với Nhược Nhược, Mạc Uyển Như còn thâm hơn nhiều.

Sau khi bị Lệ Lệ nói cho một trận té tát trong căng tin, Mạc Uyển Như ôm uất giận, chạy một mạch từ căng tin tới chòi nghỉ vắng người ở quả núi sau trường học, tới lúc thở không ra hơi nữa cô mới chịu dừng lại.

Hoàng Lạc Thiên lo lắng vô cùng, một mạch đuổi theo cô cho tới khi thấy cô dừng lại.

“Anh chạy theo tôi làm gì?” Mạc Uyển Như thở dốc, ánh mắt sắc lạnh lườm anh, hậm hực trách móc: “Hay anh thấy tôi mất mặt như thế vẫn còn chưa đủ nên chạy theo để cười nhạo tôi?”

“Tiểu Như, sao em lại nghĩ thế? Anh yêu em nhiều thế nào, em phải biết chứ?” Hoàng Lạc Thiên ôm lấy vai Mạc Uyển Như, đắm đuối nhìn cô, dịu dàng vỗ về: “Em đừng tức giận nữa, nếu em không thích anh với Nhược Nhược nói chuyện thì lần sau anh sẽ không nói nữa.”

Mạc Uyển Như liếc xéo anh ta, rồi vùng vằng đẩy anh ta ra: “Cút đi! Anh chẳng hiểu gì hết.”

“Tiểu Như, em đừng như vậy.”

Hoàng Lạc Thiên kiên nhẫn, lại ôm lấy vai cô ta, nhưng một lần nữa lại bị cô ta hất ra.

“Anh rút đi! Đồ phế thải như anh, tôi ghét anh! Anh hoàn toàn không hiểu tôi muốn gì.”

Mạc Uyển Như gào vào mặt Hoàng Lạc Thiên như phát điên.

Hoàng Lạc Thiên không thể chịu đựng thêm được nữa, bao nhiêu uất giận kìm nén bấy lâu phút chốc phát tiết: “Đúng thế! Tôi không hiểu! Tôi không hiểu nổi tại sao lại thích cô đến vậy. Tôi không hiểu tại sao tôi lại có thể vì cô mà sẵn sàng vứt bỏ cả sĩ diện, sự tự tin của mình. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại vì cô mà biến thành con người như bây giờ.”

“Anh không vừa lòng chứ gì?” Mạc Uyển Như tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Lạc Thiên, rồi nghiêng răng ken két, hằn học nói: “Được lắm! Nếu anh không chịu đựng được, vậy chúng ta chia tay.”

Hoàng Lạc Thiên nghe như sét đánh ngang tai, đứng ngây người, hồi lâu mới khẽ thốt lên: “Em nói là... chia tay?”

“Đúng thế!” Mạc Uyển Như ngẩng cao đầu, không vương vấn nói: “Tôi đã chán ngấy anh rồi. Chúng ta chia tay thôi.”

“Tiểu Như, đừng như thế. Anh thực sự rất yêu em.”

Hoàng Lạc Thiên hoảng loạn, cuống cuồng nắm lấy tay Mạc Uyển Như, van nài: “Nếu vì lúc này anh nóng giận, cho anh xin lỗi. Nhưng em đừng nói chia tay được không?”

Mạc Uyển Như tuyệt tình rút tay ra: “Rút đi! Tôi không yêu anh. Trước đây tôi đến với anh, chẳng qua là vì tôi muốn cho Lâm Nhược Nhược nếm thử cảm giác bị đá là thế nào. Bây giờ anh không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, chúng ta chấm dứt tại đây.”

Hoàng Lạc Thiên đờ đẫn nhìn Mạc Uyển Như, giọng nói cũng run lập bập: “Tiểu Như, em nói vậy... là thế nào?”

“Thôi được! Nghĩ tới chút tình cảm trong thời gian qua, dù sao chúng ta cũng chia tay rồi, tôi sẽ nói rõ cho anh nghe. Ba năm trước, anh trai tôi tỏ tình với Nhược Nhược nhưng cô ta lại chẳng biết điều mà cự tuyệt anh ấy, hại anh ấy mất mặt trước bạn bè. Cho nên tôi mới cướp anh từ tay Nhược Nhược, không phải vì tôi yêu anh, chỉ là lợi dụng anh để trả thù Nhược Nhược thôi. Tôi muốn cho cô ta nếm thử mùi vị bị bỏ rơi là thế nào. Nhưng bây giờ cô ta không còn yêu anh, tôi không thể lợi dụng anh để trả thù nữa. Cho nên anh đã hết giá trị lợi dụng.”

“Mạc Uyển Như! Tại sao cô lại độc ác như vậy?” Hoàng Lạc Thiên đau đớn, tay nắm chặt lại.

Anh hoàn toàn không ngờ rằng người mà anh yêu thương tha thiết lại độc ác đến như vậy. Càng không ngờ người anh yêu lại chưa bao giờ yêu anh.

Sự thật này quả thật là một cú sốc lớn đối với anh, còn nặng nề hơn cả việc anh mất đi lòng tự trọng và sĩ diện. Anh thực sự rất thích Mạc Uyển Như. Không, phải nói là yêu mới đúng.

Bởi quá yêu nên quá đau đớn.

Có lẽ phải mất một thời gian dài vết thương trong lòng anh mới dần lành lại.

Mạc Uyển Như lạnh lùng trước vẻ đau khổ, tuyệt vọng của anh, nói: “Hoàng Lạc Thiên, không phải tôi cố ý muốn làm anh tổn thương, muốn trách thì phải trách số anh đen đủi, ai bảo anh quen Lâm Nhược Nhược, lại còn là bạn trai của cô ta nữa. Từ bé tới giờ, ngoài Lâm Nhược Nhược, chưa kẻ nào dám đối đầu với tôi. Kẻ nào dám chống đối tôi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.”

“Cho nên, vừa rồi thấy Nhược Nhược và mấy người vào căng tin, cô mới cố tình tới gây sự?” Hoàng Lạc Thiên nhìn Mạc Uyển Như đầy oán hận.

Mạc Uyển Như vẫn bình thản nhìn thẳng vào anh, khiêu khích vặn lại: “Đúng là tôi cố ý đấy. Sao nào?”

Đúng vậy! Làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Sợ lạnh không tới Nhà Đăng Các chỉ là cái cớ, cô tới căng tin chẳng qua là để gây sự với Nhược Nhược.

Nhưng Mạc Uyển Như không ngờ rằng, cô chưa kịp làm Nhược Nhược mất mặt thì đã bị mấy người họ cho một trận bẽ bàng, cục tức này cô nuốt không trôi.

“Tình yêu không thể miễn cưỡng, Nhược Nhược cự tuyệt ai là quyền của cô ấy. Tiểu Như, cô làm vậy là sai rồi.”

“Tôi không cần biết điều đó. Tôi chỉ biết cô ta cự tuyệt anh trai tôi là sai. Tôi tuyệt đối không tha cho cô ta.”

Mạc Uyển Như trợn mắt. “Món nợ hôm nay, tôi sẽ tìm cơ hội bắt cô ta trả gấp đôi.”

“Ai nói xấu sau lưng tôi vậy không biết?” Nhược Nhược hất xì liền hai cái.

“Chị Nhược Nhược, chị bị cảm à?” Tiểu Cáp ngồi đối diện cô, ân cần hỏi han.

Nhược Nhược lơ đãng nhìn cậu ta, cười khó coi hơn cả mèo, nói: “Không đâu, chúng ta nói tiếp đi. Chuyện vừa rồi Lệ Lệ nói, cậu chớ có để ý. Lệ Lệ muốn chọc tức Mạc Uyển Như nên mới nói vậy...”

Từ lúc Lệ Lệ buông ra câu bất chấp hậu quả đó, Nhược Nhược và Tiểu Cáp đã ngồi ở đây rất lâu chỉ để nói về chuyện này.

Mọi người đã về hết, nhìn quanh chỉ còn lại hai người và nhân viên phục vụ.

Dù Nhược Nhược có nói thế nào, Tiểu Cáp vẫn khẳng khái bảo vệ ý của mình.

“Không!” Tiểu Cáp cắt ngang lời Nhược Nhược, cố chấp nói: “Em biết câu nói đó là thật. Em biết chị thích em, chỉ vì chị xấu hổ không muốn tự nói ra nên mới nhờ Lệ Lệ nói hộ.”

Sao cậu ta ngang bướng thế nhỉ? Cô đã giải thích nửa ngày trời mà cậu ta vẫn không chịu hiểu. Nhược Nhược vò đầu bứt tai, mũi lại ngứa ngứa liền hắt xì.

“Chị Nhược Nhược, chắc chắn chị bị ốm rồi, để em đi mua thuốc cho chị, chị ngồi đây đợi em một lát nhé!”

Nhìn phần cơm đã nguội ngắt trên bàn, những dây bàn ăn không còn lấy một bóng người, cô lao công thì đang cầm cây lau nhà đứng từ xa nhìn hai người, Nhược Nhược liền lắc đầu nói với Tiểu Cáp: “Không cần đâu, tôi không bị ốm. Chúng ta nói chuyện chính đi. Về vấn đề bạn trai mới của tôi...”

Trong hoàn cảnh thế này, làm sao cô dám ngồi một mình ở đây mà đợi Tiểu Cáp đi mua thuốc.

Phải nói rõ ràng với Tiểu Cáp trước rồi còn mau chóng rời khỏi đây.

Nếu hai người còn tiếp tục cản trở mấy cô lao công lau dọn căng tin, nói không chừng họ sẽ đập cả cây lau nhà vào đầu cô mất.

Hôm đó, Nhược Nhược nói với Tiểu Cáp rất nhiều, uống tới năm, sáu cốc nước, dùng mọi kỹ năng thuyết phục mới miễn cưỡng khiến Tiểu Cáp bướng bỉnh tin rằng, câu nói của Lệ Lệ chỉ là để chọc tức Mạc Uyển Như chứ hoàn toàn không có ý gì khác.

Nhưng nhờ có chuyện này mà mối quan hệ của hai người không còn căng thẳng nữa.

Tuy họ không thân thiết như trước khi Tiểu Cáp tỏ tình, nhưng cũng đỡ hơn nhiều. Ít nhất Nhược Nhược không suốt ngày tránh mặt Tiểu Cáp nữa.

Nhược Nhược ngỡ rằng mọi chuyện tới đây là kết thúc. Không ngờ kịch hay vẫn đợi cô ở phía trước.

7. Chương 7

Hôm sau trời nắng. Sau mấy hôm mưa rả rích, cuối cùng những đám mây đen dày tan đi phân nửa, gió thổi khá mạnh, mặt trời lười biếng trốn sau mây đen mấy ngày trời đã chịu lộ đầu rót ánh nắng ấm áp xuống mặt đất. Nắng dịu dàng vương vất trên ngọn cây ngô đồng. Chim chóc hót véo von đầu cành.

Tâm trạng của Nhược Nhược rất thoải mái, hôm qua cô đã giải quyết rõ ràng mọi chuyện với Tiểu Cáp. Hôm nay, hai người lại cùng nhau đến lớp. Không cần nát óc nghĩ cách trốn tránh, cảm giác này thật tuyệt! Đáng tiếc, cuộc vui vốn nhanh tàn. Mới bước chân tới cửa lớp 12A2, Nhược Nhược lập tức thấy có gì đó khang khác. Tiểu Cáp đi bên cạnh cô cũng lùi lại hai bước, ghé sát vào cô, hỏi nhỏ: “Chị Nhược Nhược, chị có cảm thấy ánh mắt của cả lớp hôm nay hơi lạ không?”

Được Tiểu Cáp nhắc nhở, Nhược Nhược liền quan sát bốn phía.

Cô phát hiện, lớp học đang rất ồn ào, nhưng hai người vừa bước chân vào lập tức trở nên im ắng. Nhiều bạn nhân lúc hai người không để ý, liền liếc trộm, khi bị phát hiện thì vội quay đi, giả vờ nói chuyện với bạn bên cạnh. Một vài bạn nữ còn nhìn Nhược Nhược với ánh mắt hằn học, phát hiện Nhược Nhược nhìn thấy mình chẳng những không tránh đi mà còn hất cằm, tỏ ý khinh thường.

Thấy tình hình như vậy, Nhược Nhược trán túa mồ hôi. Cô chắc chắn, trừ phi cô bị mắc bệnh đăng trí của người già, còn không cô nhớ rõ mình đâu có đắc tội với ai. Tại sao chỉ sau một đêm cả lớp đã thay đổi thái độ với cô như vậy? Chẳng lẽ trong lúc mộng du cô đã làm chuyện gì xấu xa?

Nhược Nhược nhìn cô bạn thân, thấy Lệ Lệ đang dùng tay ra hiệu cho cô “mau tới đây”. Có chuyện gì thế nhỉ?

Nhược Nhược cau mày suy nghĩ, nhắc chân định đi tới chỗ ngồi của mình.

“Khoan đã!” Tiểu Cáp vội vàng kéo cô lại, ghé vào tai cô khẽ nhắc: “Chị Nhược Nhược, cẩn thận có mìn.”

Nhược Nhược giật mình, mắng: “Nói linh tinh gì thế? Trong lớp học lấy đâu ra mìn. Cậu xem nhiều phim hình sự quá rồi đấy.”

Tiểu Cáp, mặt ỉu xiu cúi đầu, lẩm bẩm: “Gì chứ! Tình hình ở đây giống hệt như mấy căn phòng gài dây cạm bẫy trong phim mà.”

“Cậu còn đứng đó lẩm bẩm gì thế, đi nhanh lên.”

Nhược Nhược thúc giục, Tiểu Cáp chẳng dám ho he gì nữa, xốc lại cặp sách trên vai, đi vào lớp.

Tiểu Cáp theo Nhược Nhược tới chỗ Lệ Lệ, tò mò muốn biết chuyện gì khiến Lệ Lệ thường ngày bình tĩnh là thế hôm nay lại trở nên sốt sắng đến vậy.

“Nhược Nhược, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Hai người đi gần tới nơi, Lệ Lệ đã sốt sắng chụp lấy tay Nhược Nhược, nói: “Chuyện hôm qua chúng ta cãi nhau với Mạc Uyển Như, thầy tổng phụ trách biết rồi.”

Nhược Nhược tá hỏa, lập tức hiểu ra vấn đề: “Cậu nói là Mạc Uyển Như và Hoàng Lạc Thiên, tớ và Tiểu Cáp...”

“Đúng thế! Đúng thế!” Lệ Lệ gật đầu lia lịa. “Cậu cũng biết, nhà trường nghiêm cấm học sinh yêu đương. Lúc này thầy tổng phụ trách đến nói hai người tới lớp thì lên văn phòng gặp thầy ngay.”

“Trời ơi! Sao lại đen đủi thế không biết!” Nhược Nhược ôm đầu kêu trời.

Thảo nào chỉ sau một đêm mà thái độ của cả lớp với cô thay đổi đến vậy. Thảo nào đám con gái trong lớp lại nhìn cô như thế. Ai cũng tưởng cô và Tiểu Cáp yêu nhau, đám con gái cho là cô cướp mất bạch mã hoàng tử của họ, thử hỏi sao họ không lờm cô cho được.

“Chị Nhược Nhược, chị đừng sợ, em sẽ đi cùng chị.”

Tên đầu sỏ gây họa vẫn ngây ngô nhìn cô, đồng dạng nhận hết trách nhiệm về mình.

Nhược Nhược buồn bã liếc nhìn cậu ta, đáp: “Tiểu Cáp, thật cảm ơn cậu quá!”

Tiểu Cáp có ngốc đến mấy cũng hiểu mấy câu đó của Nhược Nhược chẳng phải khen ngợi gì cậu, cậu liền im lặng, không dám hé răng nói gì nữa.

Nhược Nhược chẳng thèm để ý tới cậu ta, tiếp tục bàn với Lệ Lệ cách giải quyết: “Lệ Lệ, cậu nói lát nữa gặp thầy tổng phụ trách tớ phải giải thích thế nào đây? Hay là...”

Nói tới đây Nhược Nhược ngừng lại, nhìn quanh, những cái cổ đang cố ngھn lên nghe lén lập tức rụt cả lại. Nhược Nhược hạ giọng: “Hay là tớ nói với thầy tổng phụ trách, tớ và Tiểu Cáp không yêu đương gì hết. Cậu bảo liệu thầy có tin không?”

Trường De La từ trước tới nay có tiếng kỷ luật rất nghiêm những học sinh mắc vào chuyện yêu đương, vụ này lại đình đám đến như vậy, sợ khó mà qua được. Cô phải nghĩ ra cách gì đó, nếu không thanh danh của cô còn đâu nữa.

Lệ Lệ ngẫm nghĩ một lát rồi phân tích: “Tuy cậu và Tiểu Cáp không phải một đôi thực sự, nhưng hôm qua ở căng tin chúng ta và Mạc Uyển Như to tiếng như vậy, chỉ sợ bây giờ cả trường đều tin rằng cậu với Tiểu Cáp là một đôi rồi. Cậu nói thật với thầy tổng phụ trách nhưng chỉ sợ thầy cho là cậu sợ tội nên nói dối, hơn nữa...”

Lệ Lệ dừng lại, ghé lại gần cô, nịnh nọt nói: “Nhược Nhược, nếu cậu nói toẹt mọi chuyện ra, Mạc Uyển Như sẽ cười nhạo chúng ta, cậu đừng có nói chuyện hai người là một đôi giả được không?”

Nhược Nhược nghe vậy liền giãy nảy: “Đến nước này rồi, cậu còn sĩ diện được à?”

“Nhược Nhược yêu quý...”

Lệ Lệ nhìn cô vẻ khẩn thiết, hai tay nắm tay áo cô lắc qua lắc lại.

Nhược Nhược đầu óc quay cuồng, day day hai bên thái dương, nói: “Được rồi, được rồi! Tớ biết rồi, tớ không nói, cùng lắm chịu một trận mắg nên thân là xong.”

“Tốt quá, cảm ơn cậu, Nhược Nhược!” Lệ Lệ ôm chầm lấy Nhược Nhược. Sau đó, cô cười tươi roi rói nhìn Tiểu Cáp, hỏi: “VẬY... cậu cũng không nói chứ, Tiểu Cáp thân mến?”

Tiểu Cáp nhìn Nhược Nhược, không chần chừ nói: “Chỉ cần chị Nhược Nhược không nói thì em cũng không nói, em sẽ nghe lời chị Nhược Nhược.”

“Tốt quá!” Lệ Lệ yên tâm, thở phào. Rồi chợt nghĩ ra điều gì đó, cô đỡ lấy hai chiếc sắp sách trên vai Tiểu Cáp, đẩy hai người, giục: “Hai người mau tới văn phòng của thầy đi, đừng để thầy đợi lâu quá.”

Đứng trước cửa văn phòng thầy tổng phụ trách, Nhược Nhược nhìn tấm biển sắt nhỏ màu bạc treo bên trái cửa phòng, trên đó đề ba chữ “Phòng kỷ luật”. Dòng chữ đen sì như cảnh báo cô phía trước là một trận bão táp.

Học tại trường De La gần ba năm trời, Nhược Nhược luôn là trò ngoan được thầy yêu bạn mến, chưa bao giờ cô nghĩ có ngày mình phải lên đây. Tốt nghiệp tới nơi rồi, không ngờ lại để xảy ra chuyện như thế. Càng không ngờ rằng, lần đầu tiên tới phòng kỷ luật lại là vì chuyện mất mặt này.

Nhược Nhược rầu rĩ thở dài, quay sang nhìn Tiểu Cáp, cậu ta vẫn cứ ngẩng ngẩng ngó ngó nhìn cô, không hay biết đại họa sắp ập xuống đầu. Kể ra cậu ta cũng đen đủi, đang yên lành lại bị kéo vào cuộc chiến tranh giữa cô với Mạc Uyển Như, bây giờ còn phải chịu kỷ luật cùng cô. Nhưng mọi chuyện đã tới nước này, cũng chẳng còn đường rút, không muốn đổi mặt cũng không được.

Tiểu Cáp như đọc được suy nghĩ trong đầu Nhược Nhược, cậu không nói gì hết, chỉ nhẹ nhẹ kéo tay áo cô, dịu dàng nhìn cô, nói: “Chị Nhược Nhược, chúng ta vào thôi.”

Nhược Nhược gạt đầu, giơ tay lên gõ cửa, nói: “Thưa thầy, em là Lâm Nhược Nhược.”

Lập tức, từ trong văn phòng vọng ra một giọng nói nghiêm khắc: “Vào đi!”

Nhược Nhược hít một hơi thật sâu, mở cửa. Trong văn phòng, thầy tổng phụ trách béo lùn đang ngồi ngay ngắn trước bàn đối diện cửa chính.

Đôi mắt sắc lạnh pha chút gian xảo quét một lượt trên người hai cô cậu học trò đã ở trong đó từ bao giờ. Rõ ràng, trước khi Nhược Nhược và Tiểu Cáp tới, thầy đã nói chuyện với hai người đó.

Nhìn từ phía sau lưng, cậu học trò này khá cao to, nho nhả, lịch sự, ăn mặc rất hợp mốt, chắc hẳn không đến nỗi xấu. Cô gái đứng bên cạnh cậu ta lại rất mảnh khảnh, mái tóc màu hạt dẻ, xoăn dài quá lưng.

Không biết thầy tổng phụ trách đã nói những gì mà cậu nam sinh cúi gằm mặt, còn cô nữ sinh kia vẫn ngẩng cao đầu, tỏ vẻ thách thức không chịu khuất phục.

Nhược Nhược nhìn kỹ lại, hóa ra chính là Hoàng Lạc Thiên và Mạc Uyển Như. Hai người họ có mặt ở đây, chắc chắn cũng vì vụ “đại náo căng tin” hôm qua.

Sau vụ “đại náo căng tin”, cô định cách mặt Mạc Uyển Như luôn, tránh cãi lộn, phiền phức, thật không ngờ hôm nay lại phải gặp cô ta ở đây. Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nhược Nhược than thầm, cùng Tiểu Cáp kẻ trước người sau bước vào, tiến đến trước bàn thầy tổng phụ trách.

Hoàng Lạc Thiên nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn hai người, thoát đầu có vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ một thoáng anh ta hiểu ngay mọi chuyện, lại cúi gằm xuống. Mạc Uyển Như cũng quay sang nhìn, phát hiện hai người mới tới chính là oan gia của mình thì chỉ hận không thể nhảy tới mà xé xác họ.

Sau khi Nhược Nhược đi vào, thấy thái độ của bốn người như vậy, thầy tổng phụ trách nhìn Mạc Uyển Như với ánh mắt khó hiểu rồi nhìn sang Nhược Nhược và Tiểu Cáp. Thầy không nói gì, chỉ im lặng tựa lưng vào ghế, hai tay vòng trước ngực, nhìn hai người, đến khi Nhược Nhược nổi hết cả da gà, thầy mới chậm rãi nói: “Hai cô cậu có biết vì sao bị tôi gọi lên đây không?”

Nhược Nhược sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, theo phản xạ quay sang nhìn Tiểu Cáp, đôi mắt trong veo mở to nhìn thầy giáo, đáng vẻ vàng lời, ngoan ngoãn.

“Hôm qua ở căng tin cô cậu cãi nhau với Mạc Uyển Như to như thế, chắc hôm nay vẫn chưa quên chứ?” Thầy tổng phụ trách nửa cười nửa không nhìn hai người, rồi không quên liếc nhìn Mạc Uyển Như một cái.

Mạc Uyển Như cũng liếc trả lại ông thầy, rồi quay ngoắt mặt đi, vô cùng kênh kiệu.

Nhược Nhược há hốc miệng vì kinh ngạc. Cô thầm nghĩ bụng Mạc Uyển Như to gan thật, chẳng coi thầy tổng phụ trách ra gì. Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện ấy, phải tính xem làm sao mà trả lời cho vừa ý thầy trước đã.

“Sao không nói gì cả thế?” Thầy tổng phụ trách lại quét mắt nhìn Nhược Nhược và Tiểu Cáp, rồi to tiếng quát nạt: “Hay cô cậu cho rằng làm thế là đúng?”

Tiểu Cáp thấy Nhược Nhược chau mày, lại ngoan ngoãn cúi đầu, nói nhỏ: “Thưa thầy, xin thầy đừng phạt chị Nhược Nhược, tất cả là lỗi của em.”

“Không!” Nhược Nhược lắc đầu nói: “Thưa thầy, em cũng có lỗi.”

Cô không thể để Tiểu Cáp một mình nhận hết trách nhiệm, nói cho cùng, cậu ta chẳng có lỗi gì cả. Nếu không phải vì ngày trước cô từ chối anh trai của Mạc Uyển Như thì đâu đến nỗi như ngày hôm nay.

Thầy chủ nhiệm ngồi thẳng dậy, chấp hai tay đặt lên bàn, hỏi tiếp: “Cô cậu có biết mình sai chỗ nào không?”

Nhược Nhược cắn môi, do dự một lúc, mới ừ ừ nói: “Chúng em không nên yêu sớm ạ!”

Tiểu Cáp cũng lí nhí nói theo: “Chúng em nên tập trung học hành.”

Thầy tổng phụ trách gật đầu hài lòng, bước tới đứng chắn giữa hai người, đặt tay lên vai cả hai, ôn tồn nói: “Thầy không muốn trách phạt các em, nhưng các em tuổi còn quá nhỏ, thầy lo nếu không có người lớn dạy dỗ, các em sẽ vì một phút đại khờ mà đi sai hướng. Thầy đã hỏi qua thầy cô bộ môn của các em, họ đều nhận xét các em rất tốt. Chỉ mấy tháng nữa là tới kỳ thi đại học rồi, các em đều là những học sinh xuất sắc, với nền tảng của các em hiện nay, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, nhất định sẽ đỗ vào một trường danh tiếng...”

Tiếp đó, thầy tổng phụ trách dành hẳn hai mươi phút chỉ để giảng giải cho hai người nghe tác hại của việc yêu sớm. Nhược Nhược và Tiểu Cáp cúi gằm như những học sinh ngoan ngoãn tiếp thu lời thầy dạy.

Chỉ khổ cho Hoàng Lạc Thiên và Mạc Uyển Như cứ phải đứng trơ như tượng ở đó. Hoàng Lạc Thiên trước sau cúi gằm mặt nhìn chiếc giày thể thao, không hiểu đang nghĩ gì nữa. Mạc Uyển Như trước còn đứng yên,

sau đường như không nhằn nại được nữa, hết nghịch tặc lại nhìn ngang ngó dọc, thậm chí cô ta còn “lộp cộp” chà gót giày xuống nền nhà.

Hai mươi phút nữa lại trôi qua, thầy tổng phụ trách vẫn thao thao bất tuyệt.

Mạc Uyển Như đã hết chịu nổi, bèn ngắt lời: “Thưa thầy!”

Thầy tổng phụ trách ngừng lại, quay sang phía cô ta, hơi bực mình hỏi: “Mạc Uyển Như, em có việc gì sao?”

“Thưa thầy, em đứng đây mỗi đến rã rời chân rồi, có thể về được chưa ạ?” Mạc Uyển Như vừa nói, vừa gấp người, ôm lấy đôi chân đã tê cứng.

Thầy tổng phụ trách cau mày, từ chối ngay lời đề nghị của cô ta: “Không được! Em cứ đứng nguyên đó, đến bao giờ nhận ra lỗi sai của mình thì thôi.”

Mạc Uyển Như vênh cằm, gắt lên: “Em chẳng làm gì sai hết. Em và Hoàng Lạc Thiên chia tay rồi, không còn là một đôi nữa.”

Mạc Uyển Như và Hoàng Lạc Thiên chia tay rồi sao?

Nhược Nhược kinh ngạc ngẩng lên nhìn Hoàng Lạc Thiên. Hoàng Lạc Thiên lại như thể chẳng nghe thấy gì, không mấy may thay đổi tư thế, chỉ có hai cánh tay buông thõng hai bên đùi nắm lại thật chặt, khớp ngón tay trắng bệch.

Anh ta rất yêu Mạc Uyển Như, vậy tại sao hai người họ lại chia tay? Chẳng lẽ Mạc Uyển Như không thích Hoàng Lạc Thiên nữa? Nhưng mới hôm qua thôi cô ta còn âu yếm ôm lấy Hoàng Lạc Thiên, hai người đắm thắm thế cơ mà, sao nói chia tay là chia tay ngay được?

“Cứ cho là hai người đã chia tay nhưng yêu sớm vẫn là sai.”

Tiếng thầy tổng phụ trách kéo Nhược Nhược ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn loạn, cô ngẩng lên vừa hay thấy thầy chỉ vào tường, lạnh lùng ra lệnh cho Mạc Uyển Như: “Em đứng úp mặt vào tường, suy nghĩ lại về những hành động của mình.”

Đội Mạc Uyển Như ngoan ngoãn làm theo mệnh lệnh, thầy tổng phụ trách mới quay lại phía Nhược Nhược và Tiểu Cáp: “Bố mẹ hai em biết chuyện hai em yêu sớm không?”

Nhược Nhược và Tiểu Cáp cùng lắc đầu.

“Các em đã biết nhận lỗi, thầy sẽ không nói chuyện này với bố mẹ các em, cũng không truy cứu nữa, nhưng thầy hy vọng các em nên sớm kết thúc chuyện tình cảm nhăng nhít này. Chỉ còn mấy tháng nữa là tới kỳ thi đại học, thầy không muốn những chuyện vớ vẩn đó sẽ làm ảnh hưởng đến việc học tập của các em.”

Nhược Nhược nghe mà chẳng cảm thấy dễ chịu gì, nhưng để sớm thoát khỏi nơi này, cô đành ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Vâng, thưa thầy. Em hiểu rồi ạ!”

“Vậy còn em, Lâm Tiểu Cáp?” Thầy quay sang Tiểu Cáp này giờ vẫn im lặng.

Tiểu Cáp cúi đầu, trầm tư một lát, rồi lại nhìn Nhược Nhược, khẽ gật đầu.

Lúc này bị Mạc Uyển Như ngắt lời, thầy tổng phụ trách cũng không còn hứng mà thuyết giảng đạo lý nữa, chỉ nói qua loa với hai người vài câu rồi bảo: “Các em về đi. Học hành cho chăm chỉ, đừng để thầy cô thất vọng.”

“Vâng, cảm ơn thầy đã chỉ bảo.”

Hai người lần lượt cảm ơn thầy rồi rời khỏi phòng kỷ luật.

Thầy tổng phụ trách quay sang nói với Hoàng Lạc Thiên: “Em cũng về được rồi. Về nhà nên suy nghĩ lại. Chuyện tâm để thi đại học trước đã, biết chưa?”

“Vâng, thưa thầy.”

Hoàng Lạc Thiên gật đầu, quay người đi ra. Mới đi được hai bước, anh ta quay đầu nhìn Mạc Uyển Như, lòng bộn bề rời khỏi phòng kỷ luật.

Bên ngoài, nắng chói chang.

Hoàng Lạc Thiên đưa tay lên trán che ánh nắng chói mắt.

“Có rất nhiều thứ không phải chỉ cần dùng tay là có thể che được, ví dụ như chuyện tình cảm.”

Nhược Nhược đứng cạnh một bồn hoa bước tới, nắng vàng cũng theo bước chân cô.

Hoàng Lạc Thiên bỏ tay xuống, nheo mắt nhìn Nhược Nhược và ánh nắng cùng bước tới: “Nhược Nhược, em vẫn chưa đi sao?”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Nhược Nhược đứng trước mặt anh ta, hơi ngẩng đầu nhìn. “Anh và Mạc Uyển Như chia tay rồi?”

Hoàng Lạc Thiên cúi đầu, cổ họng khê động đây, nuốt cục tức ứ trong cổ, hồi lâu mới gật đầu, khê đáp: “Đúng!”

“Tại sao vậy?” Nhược Nhược nhìn anh ta chằm chằm, không bỏ sót bất cứ một thay đổi nào trên mặt anh ta. “Chẳng lẽ vì chuyện hôm qua tôi và cô ta cãi lộn? Nếu là tại tôi, tôi có thể xin lỗi cô ta.”

Hoàng Lạc Thiên chưa xót mỉm cười, lắc đầu nhìn Nhược Nhược, thấy ân hận nói: “Không, Nhược Nhược, em không cần xin lỗi, người phải xin lỗi là anh và Tiểu Như. Tiểu Như nóng tính, hôm qua anh nên kéo cô ấy đi. Đã gây phiền phức cho em và bạn trai của em rồi, anh thật xin lỗi.”

“Vậy sau này anh và Mạc Uyển Như...”

Hoàng Lạc Thiên quay lại nhìn văn phòng kỷ luật cách đó không xa, cơn gió ẩm áp mang theo cả tiếng gất gỏng của Mạc Uyển Như truyền ra ngoài.

Mắt anh thoáng buồn, anh quay đầu lại, thở dài, cay đắng nói: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cứ để tự nhiên đi.”

Nói tới đó, anh ngừng lại mấy giây, lướt qua vai Nhược Nhược nhìn anh chàng Tiểu Cáp đang đứng cách xa nhìn hai người, cười nhạt, nói: “Anh thấy cậu Lâm Tiểu Cáp đó rất thích em, em nên biết trân trọng.”

Nhược Nhược quay về phía Tiểu Cáp. Thấy Nhược Nhược nhìn mình, Tiểu Cáp lập tức nở nụ cười ngây ngô. Cô cũng cười nhạt, quay đầu lại chẳng buồn giải thích với Hoàng Lạc Thiên về quan hệ giữa hai người, chỉ khê gật đầu, nói: “Tôi biết.”

Hai người đứng im, lặng lẽ nhìn nhau. Bao nhiêu kỷ niệm phút chốc hiện lên trong đầu họ, hai người không ai bảo ai cùng im lặng.

Lâu sau, Hoàng Lạc Thiên nuốt khan, khó nhọc mở miệng: “Nhược Nhược, chuyện đó... thật xin lỗi em.”

Tuy Hoàng Lạc Thiên không nói rõ “chuyện đó” là chuyện gì, nhưng Nhược Nhược hiểu rất rõ, anh ta xin lỗi cô vì trước đây đã vì Mạc Uyển Như mà bỏ rơi cô. Chuyện đó đã từng đè nặng trong lòng cô, cô đã vì chuyện đó mà đau lòng, buồn bã, cho tới khi gặp được Tiểu Cáp. Cô nên cảm ơn Tiểu Cáp, nếu quãng thời gian qua không có Tiểu Cáp ở bên, cô không thể vượt qua nỗi đau dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới đó, Nhược Nhược đang buồn bã liền nhoẻn miệng cười, bình thản nói với Hoàng Lạc Thiên: “Không sao, mọi chuyện đã qua rồi.”

Thấy Nhược Nhược độ lượng tha thứ, Hoàng Lạc Thiên mỉm cười: “Nhược Nhược, cảm ơn em. Vậy... anh đi trước đây.”

Nhược Nhược gật đầu, vẫy tay chào: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hoàng Lạc Thiên cũng vẫy tay chào, rồi trở về lớp. Mới đi được hai bước, anh nhớ ra chuyện gì đó, liền dừng lại. Do dự một hồi, anh mới quay lại nói với cô: “Nhược Nhược, em phải đề phòng Mạc Uyển Như, mấy hôm nay tâm trạng cô ấy không ổn định, anh sợ cô ấy sẽ gây chuyện xấu cho em.”

Nhược Nhược kinh ngạc, chẳng kịp suy nghĩ, liền nói: “Cảm ơn, tôi sẽ chú ý.”

Cô vẫy vẫy tay, miệng cười tươi. Nắng vàng trải dài trên tóc cô, từng sợi ánh lên rạng rỡ, lúc này trông cô đẹp và trong sáng như một thiên thần khiến Tiểu Cáp từ xa nhìn đến thần thờ.

Hoàng Lạc Thiên nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ôm theo một mớ bông bong bỏ đi.

Nhược Nhược trông theo cho tới khi bóng anh khuất hẳn, cô hít một hơi dài. Không ngờ vừa quay đầu lại, cô giật thót vì một bộ mặt hờn dỗi không biết ở sau lưng cô từ lúc nào, liền lùi hai bước.

“Cậu làm trò gì thế? Định dọa chết tôi chắc?” Nhược Nhược giận dữ nhìn Tiểu Cáp, đẩy mạnh cậu một cái.

Tiểu Cáp vò đầu, hờn dỗi nhìn cô, nói: “Chị Nhược Nhược, chị thích anh chàng đó à?”

“Trước đây có thích, nhưng bây giờ không thích nữa...”

Nhược Nhược chợt nghĩ ra điều gì đó, liền chống nạnh sấn tới trước mặt Tiểu Cáp: “Tại sao tôi lại phải nói với cậu chứ? Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

Tiểu Cáp nhìn theo hướng Hoàng Lạc Thiên vừa đi, vẻ đầy ngưỡng mộ nói: “Em thấy chị đối với anh chàng đó rất tốt. Lúc nói chuyện với anh ta chị rất dịu dàng, không hề tức giận, còn cười rất tươi với anh ta, như là thiên thần vậy.”

“Thói quen thôi.”

Nhược Nhược mỉm cười, nhìn theo hướng Hoàng Lạc Thiên vừa đi, nhớ lại chuyện cũ: “Anh ta là bạn trai cũ của tôi, tính cách nhẹ nhàng, nho nhã, thích những cô gái dịu dàng, nữ tính. Trước đây, khi tôi và anh ta yêu nhau, tôi thường giả vờ làm một cô gái thô thể, nhẹ nhàng. Bây giờ đã chia tay nhưng quen mất rồi, trước mặt anh ta vẫn cười như vậy.”

Tiểu Cáp nhìn cô, tủi thân nói: “Nhưng chị chưa bao giờ đối với em như thế.”

“Có gì quan trọng không?”

Tiểu Cáp gật đầu, nói: “Quan trọng! Rất rất quan trọng!”

Nhược Nhược thấy vẻ trẻ con của cậu ta mà tức cười, liền nẩy ra ý đùa cậu ta.

Cô cố tình hỏi: “Cậu biết tại sao tôi không cười với cậu không?”

Tiểu Cáp hai mắt tròn xoe, ngây ngô nhìn cô, lắc đầu.

Nhược Nhược chìa tay véo má cậu ta một cái, cười khì khì, nói: “Vì nhìn mặt cậu đã biết dễ bắt nạt rồi.”

Biết mình bị đùa cợt, Tiểu Cáp ầm ức, phản bác: “Chị Nhược Nhược!”

“Thôi được rồi, đừng có trẻ con nữa, về thôi. Còn la cà ở đây thì tan học mất.”

“Vâng!” Tiểu Cáp không dám ho he gì nữa, cun cút theo cô trở về lớp.

Nhược Nhược hoàn toàn không để tâm đến lời cảnh báo của Hoàng Lạc Thiên. Cô không ngờ phiền phức lại đến nhanh như vậy.

Tối hôm đó, ăn tối xong, ông bà Lâm ngồi ghế xem ti vi, Nhược Nhược và Tiểu Cáp ở trong phòng làm bài tập toán. Đúng lúc hai người đang vui đầu nghiên cứu một bài toán khó, chiếc điện thoại ở góc bàn đổ chuông. Tiếng nhạc chuông cùng với tiếng rung ù ù phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Nhược Nhược bỏ cuốn sách xuống, nhắc điện thoại lên, bấm nút nghe. Sau đó, chợt nghĩ ra điều gì đó, cô nhìn Tiểu Cáp đang chăm chú làm toán, nhỏ giọng nói: “A lô! Tôi là Lâm Nhược Nhược.”

Miệng nói mà mắt cô vẫn dán chặt vào quyển vở bài tập toán, bài toán hàm số bậc ba này làm cô đau hết cả đầu. Thực ra cô có thể nhờ Tiểu Cáp giúp nhưng Tiểu Cáp nói rằng, khi gặp một bài toán khó, tốt nhất phải để cô tự động não trước, khi nào không thể giải nổi mới hỏi người khác, có vậy mới nhớ lâu được. Cô đành tự lực cánh sinh, ngồi vắt óc hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa nghĩ ra cách làm.

“Tôi, Mạc Uyển Như đây.”

Trong điện thoại vọng ra một giọng nói trầm khàn không hề giống chất giọng cao ngạo, hay mỉa mai thường ngày của Mạc Uyển Như, nhưng nghe kỹ vẫn nhận ra đúng là giọng nói của cô ta.

Nhược Nhược im bật mấy giây, hơi bất ngờ, hỏi: “Cậu tìm tôi có việc gì?” Nhược Nhược thắc mắc vì sao Mạc Uyển Như lại có số điện thoại của cô, nhưng nghĩ tới mối quan hệ giữa cô ta và Hoàng Lạc Thiên thì việc cô ta có được số điện thoại của cô đâu có khó. Cô tự hỏi sao bỗng nhiên Mạc Uyển Như lại gọi điện cho cô, quan hệ của hai người như thế, Mạc Uyển Như gọi cho cô ắt hẳn có việc gấp.

Đầu bên kia, Mạc Uyển Như im lặng một lát rồi từ từ nói tiếp: “Cậu có muốn biết vì sao tôi và Hoàng Lạc Thiên chia tay không?”

Nhược Nhược càng kinh ngạc, không ngờ Mạc Uyển Như lại nói với cô như vậy. Bình tĩnh lại, Nhược Nhược liền từ chối: “Tôi không muốn biết, chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi.”

Có vẻ Mạc Uyển Như cũng hoàn toàn bất ngờ vì câu trả lời của Nhược Nhược. Cô ta im lặng khá lâu, rồi cười mỉa mai: “Không liên quan đến cậu? Là Hoàng Lạc Thiên nói sao?”

Cô ta nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ mọi chuyện lại không đơn giản như vậy? Nhược Nhược bỗng có dự cảm không tốt.

Nhược Nhược cau mày, e dè hỏi: “Rốt cuộc cậu định nói gì? Nếu không có chuyện gì, thì tôi cúp máy đây.”

Mạc Uyển Như như hiểu rõ Nhược Nhược đang nghĩ gì, cười khục khục mấy tiếng, chậm rãi nói tiếp: “Làm gì mà vội cúp máy vậy? Sợ rồi à?”

“Mạc Uyển Như!” Nhược Nhược tức giận, gắt lên cảnh cáo.

Nói xong, phát hiện Tiểu Cáp đang lo lắng nhìn cô, cô mới nhận ra vừa rồi mình hơi mất bình tĩnh. Cô giờ tay ra hiệu cho cậu ta cứ tiếp tục làm bài, rồi bỏ bút xuống, ra chỗ cửa sổ nghe điện.

Mạc Uyển Như lại tiếp tục: “Nếu cậu muốn biết vì sao tôi và Hoàng Lạc Thiên chia tay, thì lập tức tới công viên Tư Nhân, tôi đứng ở gốc cây thứ ba bên hồ Trăng đợi cậu. Không đến, sau này đừng có hối hận. Tôi nói xong rồi, cậu cứ nghĩ cho kỹ đi. Tạm biệt!”

“Khoan đã! Mạc Uyển Như! Mạc Uyển Như!” Nhược Nhược hét gọi liên hồi trong điện thoại, nhưng đầu bên kia chỉ vọng lại mấy tiếng tút tút.

“Chị Nhược Nhược, là Mạc Uyển Như à?” Tiểu Cáp lo lắng hỏi.

“Ừ!” Nhược Nhược gạt đầu, phân vân mấy giây, rồi quyết định vớ lấy chiếc túi ở đầu giường. “Tiểu Cáp, tôi đi ra ngoài một chút, cậu thấy mệt thì cứ về phòng nghỉ trước nhé.”

“Chị Nhược Nhược, chị định đi gặp Mạc Uyển Như sao?”

“Ừ!” Nhược Nhược vừa dọn đồ, vừa dặn dò: “Tôi đi đây, ra khỏi phòng thì đóng cửa giúp tôi.”

“Chị Nhược Nhược!” Nhìn cô chuẩn bị bỏ đi, Tiểu Cáp vội gọi lại.

“Sao thế?” Nhược Nhược đứng ở cửa phòng, nhìn cậu ta hỏi.

Tiểu Cáp ngẫm nghĩ một lát, ấp úng nói: “Chị Nhược Nhược, bây giờ... muộn lắm rồi, chị... chị đừng đi có được không?”

“Tiểu Cáp, tôi có việc gấp.”

Nhược Nhược nhìn cậu ta về e ngại.

“Vây... vậy cho em đi cùng được không?”

Nhược Nhược nhún vai, khoát khoát tay: “Cậu biết là không được mà.”

“Nhưng em rất lo cho chị.”

Tiểu Cáp chau mày, lo lắng nói. “Hoàng Lạc Thiên nói dạo này Mạc Uyển Như tâm trạng không ổn định, em sợ cô ta sẽ làm khó dễ chị.”

“Đừng lo, Mạc Uyển Như tuy chưa ngoa, nhưng cô ta chỉ là con gái, chẳng làm hại tôi được đâu. Được rồi, tôi phải đi đây, tạm biệt!” Nói rồi, cô đóng sầm cửa lại, cắt đứt ánh mắt lo âu của Tiểu Cấp.

Công viên Tư Nhân cách nhà Nhược Nhược không xa, bình thường đi chậm cũng chỉ khoảng hai mươi phút là tới, tối nay cô sốt ruột nên đi rất nhanh, hơn mười phút đã tới nơi.

Buổi tối ở công viên Tư Nhân rất yên ắng, chỉ có mấy đôi tình nhân đang ngồi ở ghế đá tâm sự. Gió đêm lạnh từng cơn thổi tới, cành lá đung đưa xào xạc. Ngọn đèn cao áp hơi tối, tiếng côn trùng lách rách trong bụi cây.

Tới hồ Trăng chỉ có một con đường nhỏ rải những viên đá cuội to nhỏ không đều, hai bên đường là những ngọn đèn cao áp tỏa ánh sáng vàng vọt, yếu ớt xuống nền đá cuội trơn nhẵn. Mặt hồ Trăng phẳng lặng như chiếc gương khổng lồ, lung linh, bàng bạc dưới ánh đèn đêm.

Nhược Nhược men theo con đường đá cuội, đi về phía hồ Trăng. Quả nhiên Mạc Uyển Như đang đứng đợi dưới gốc cây thứ ba bên hồ, cô ta ngẩng đầu nhìn trời, có vẻ đã đợi khá lâu rồi.

Nhược Nhược tiến nhanh về phía cô ta, tiếng dép lẹp lẹp vang lên trên mặt đường đá cuội.

Mạc Uyển Như từ từ quay người lại, vòng tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Nhược Nhược đang tiến lại mỗi lúc một gần, miệng cong lên mỉa mai: “Xem ra cậu vẫn để ý đến Hoàng Lạc Thiên.”

Nhược Nhược coi như không nhìn thấy nụ cười ấy, lạnh lùng đứng trước mặt cô ta, nói: “Tôi tới rồi, cậu có thể nói nguyên nhân chia tay Hoàng Lạc Thiên được rồi chứ?”

Mạc Uyển Như không trả lời, nhìn cô như thẩm phán nhìn bị cáo, đến mức cô cảm thấy rờn rợn, rồi chậm rãi lên tiếng: “Cậu vẫn thích Hoàng Lạc Thiên sao?”

“Chuyện tôi và Hoàng Lạc Thiên không liên quan đến cậu, tôi không có nghĩa vụ phải trình bày với cậu.”

“Cậu không muốn nói cũng không sao, tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Mạc Uyển Như nhún vai vẻ bất cần. “Vậy tại sao cậu lại tò mò lý do tôi và Hoàng Lạc Thiên chia tay?”

“Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cậu định giở trò gì.”

“Ý cậu là sao?”

“Hôm qua cậu và Hoàng Lạc Thiên còn âu yếm là thế, hôm nay nói chia tay là chia tay, tôi muốn biết lý do.”

Mạc Uyển Như chớp chớp mắt, nụ cười mỉa mai dần tắt. Cô ta đi tới ven hồ, tựa lưng vào gốc liễu rồi ngồi xuống, lặng lẽ nhìn mặt hồ.

Hôm nay trời không có trăng sao, chỉ có những đám mây xám. Mặt hồ yên ả, ánh đèn vàng nhạt chiếu xuống mặt nước như thể cả trời sao đã ùa cả xuống đây. Gió thổi nhẹ, một chiếc lá liễu mảnh mai lìa cành rơi xuống mặt hồ, mặt hồ phẳng lặng lẫn lẫn gợn sóng.

“Thực ra từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thích Hoàng Lạc Thiên, tôi đến với anh ta là vì cậu, chia tay với anh ta cũng là vì cậu.”

Mạc Uyển Như bất ngờ lên tiếng, giọng nói âm trầm lạc giữa đêm vắng. Nhược Nhược hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ một thoáng liền hiểu ngay: “Vì chuyện của anh trai cậu?”

“Đúng!” Mạc Uyển Như chống cằm lên đầu gối, mái tóc dài rủ xuống che cả mặt nên không thể nhận ra thái độ của cô ta. “Cậu bỏ rơi anh trai tôi, tôi cũng phải khiến cậu nếm thử mùi vị bị người ta bỏ rơi, cho nên tôi mới cướp Hoàng Lạc Thiên từ tay cậu.”

“Tôi không hề bỏ rơi anh trai cậu”, Nhược Nhược phản đối. “Khi anh trai cậu ngổ lờ với tôi, tôi cảm thấy tính cách chúng tôi không hợp nên đã thẳng thắn từ chối. Tôi chưa từng yêu anh ta thì làm sao nói là bỏ rơi được.”

“Chuyện đó đối với tôi như nhau cả thôi. Vẫn là cậu làm tổn thương anh trai tôi. Nếu như cậu không từ chối, anh ấy sẽ không bị bạn bè cười nhạo.”

“Vì chuyện đó tôi cũng thấy rất áy náy, nhưng cậu không thể vì thế mà làm xáo trộn cuộc sống của tôi.”

Nhược Nhược cau mày, tiến tới cạnh Mạc Uyển Như, cúi xuống nhìn cô ta.

Mạc Uyển Như nhếch mép, nói như thể chuyện đó là đương nhiên: “Tại sao lại không chứ? Cậu khiến anh trai tôi bị người ta cười nhạo, tôi cũng sẽ khiến cậu phải như thế.”

Nói tới đây, cô ta dừng lại, cười lạnh lùng. “Nhưng tôi không ngờ cậu lại vượt qua được nỗi đau thất tình nhanh đến vậy, càng không ngờ cậu lại tìm được một anh chàng còn hơn cả Hoàng Lạc Thiên.”

Nhược Nhược hiểu Mạc Uyển Như đang nhắc tới Tiểu Cáp, không ngờ cô ta vì chuyện này mà chia tay với Hoàng Lạc Thiên. Cô muốn giải thích với Mạc Uyển Như, định nói với cô ta rằng cô và Tiểu Cáp không phải yêu nhau thực sự, nhưng Mạc Uyển Như hoàn toàn không cho cô cơ hội.

Không để cho Nhược Nhược kịp lên tiếng, Mạc Uyển Như nói tiếp: “Nếu cậu đã không thích Hoàng Lạc Thiên nữa, thì anh ta không còn giá trị lợi dụng, tôi không rảnh để lãng phí thời gian với anh ta. Bởi vậy, hôm qua vừa ra khỏi căng tin, tôi đã chia tay anh ta.”

Nhược Nhược tròn mắt ngạc nhiên, hỏi: “Cậu nói hết những chuyện này với anh ta rồi?”

Mạc Uyển Như đứng dậy, điềm nhiên phủi quần áo, không ngại ngần thừa nhận: “Đúng thế, tôi nói với anh ta cả rồi.”

“Cậu thật tàn nhẫn!” Nhược Nhược run run chỉ vào Mạc Uyển Như. “Hoàng Lạc Thiên yêu cậu như vậy, tại sao cậu có thể đối xử với anh ta như thế?”

“Trong từ điển của tôi chỉ có thích hay không thích, chứ không có có thể hay không thể.”

Mạc Uyển Như kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đắc ý nói: “Chỉ cần tôi thích, thậm chí tôi có thể bảo ba tôi mua hẳn trường De La cho tôi! Thật ra mà nói, Hoàng Lạc Thiên có kết cục ngày hôm nay, hoàn toàn phải trách cậu. Nếu không phải cậu làm tổn thương anh trai tôi trước, tôi cũng sẽ không làm tổn thương anh ta, tất cả đều do cậu mà ra. Tôi khuyên cậu nên nhận lời làm bạn gái của anh trai tôi, bằng không tôi không dám bảo đảm những gì xảy ra với Hoàng Lạc Thiên sẽ không tái diễn với anh chàng bạn trai mới của cậu đâu.”

“Mạc Uyển Như, cậu thật quá đáng!” Nhược Nhược giận dữ quát lên, do quá kích động cô sấn lại gần Mạc Uyển Như.

Chỗ Mạc Uyển Như đang đứng rất gần hồ, trận mưa lúc tối làm mặt đất rất trơn, Nhược Nhược không cẩn thận nên trượt chân, người loạng choạng suýt ngã xuống hồ.

Mạc Uyển Như hoàn toàn bất ngờ, nhất thời không biết phản ứng ra sao, chỉ đứng ngây ra nhìn.

Bỗng vang lên tiếng gọi thất thanh. “Chị Nhược Nhược!”

Liên sau đó, Tiểu Cáp không biết từ đâu lao ra, nhanh như cắt ôm chầm lấy Nhược Nhược.

Đúng lúc Nhược Nhược gần rớt xuống hồ, Tiểu Cáp kịp thời kéo cô lại, nhưng cậu ta lại quá hoảng loạn nên trượt chân, rơi “bùm” xuống nước.

Nhược Nhược còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ biết đứng ngây ra. Đến khi Tiểu Cáp vùng vẫy trên mặt nước, bắt lực la hét: “Cứu!”, cô mới nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu Cáp!” Nhược Nhược hoảng loạn nhìn mặt hồ, la hét, hồn phách như tiêu tan hết.

Tiểu Cáp vẫn vùng vẫy, tiếng kêu cứu ú ớ vọng lên: “Chị Nhược Nhược... cứu... cứu em... em... không biết bơi...”

Nhược Nhược cuống cuống không biết nên làm sao, tim như sắp rơi ra khỏi lồng ngực.

Phải làm sao? Phải làm sao? Cô phải làm sao bây giờ? Nhảy xuống hồ sao? Nhưng cô cũng không biết bơi. Chẳng những không cứu được Tiểu Cáp mà cả hai cùng gặp nguy hiểm. Hay đi tìm người cầu cứu? Nhưng muộn thế này rồi, bốn phía lặng như tờ, tìm ai được đây? Làm thế nào bây giờ? Rốt cuộc cô phải làm thế nào? Còn chần chờ thì Tiểu Cáp sẽ nguy mất.

Nhược Nhược hoảng đến độ chỉ muốn khóc thét lên.

Không! Những lúc thế này không được hoảng loạn. Nhược Nhược nhắm mắt lại, tự nhủ: Lâm Nhược Nhược, mày phải bình tĩnh! Mày phải bình tĩnh lại! Không được hoảng loạn! Hoảng loạn sẽ không giải quyết được gì. Bây giờ chỉ có mày mới cứu được Tiểu Cáp, mày nhất định phải bình tĩnh, phải bình tĩnh mới nghĩ ra cách cứu Tiểu Cáp.

Cố gắng kìm nén giọt nước mắt chực trào ra, Nhược Nhược cố bình tĩnh lại.

Cô lấy điện thoại gọi số máy khẩn cấp 120, hai tay run bần bật, điện thoại mấy lần suýt tuột rơi mất. Sau đó cô lay thật mạnh Mạc Uyển Như đang đứng chôn chân, cô hiểu rõ hiện tại người có thể giúp cô và Tiểu Cáp chỉ có Mạc Uyển Như.

Bị Nhược Nhược lay mạnh, Mạc Uyển Như mới giật mình tỉnh lại. Cô ta hoảng sợ nhìn Tiểu Cáp đang ngoi ngóp trên mặt hồ, mặt mày trắng bệch, miệng run run, cuống quýt kêu lên: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Xảy ra án mạng rồi.”

“Mạc Uyển Như, cậu không được hoảng loạn. Cậu mau đi tìm người giúp đi! Mau lên!”

“Được... được...” Mạc Uyển Như sợ hãi gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Ở hồ Trăng chỉ còn lại Nhược Nhược và Tiểu Cáp, cô cố kìm nén nỗi sợ hãi, lớn tiếng động viên: “Tiểu Cáp, cậu cố gắng lên, Mạc Uyển Như đi tìm người giúp rồi.”

“Chị Nhược Nhược...”

Tiếng vùng vẫy của Tiểu Cáp càng lúc càng yếu, đến cả tiếng kêu cũng nhỏ dần.

Nhược Nhược có dự cảm rất xấu, cô cố hét lớn: “Tiểu Cáp! Lâm Tiểu Cáp! Cậu nhất định phải cố lên! Lâm Tiểu Cáp!”

Tiểu Cáp không thốt ra tiếng nữa, chỉ “hừ hừ” mấy tiếng đáp lại, rồi dần chìm xuống.

“Lâm Tiểu Cáp! Lâm Tiểu Cáp!” Nhược Nhược quá đỗi sợ hãi, gào thét gọi cậu ta, nhưng không nghe tiếng đáp lại. Cậu ta dần biến mất trên mặt hồ.

Nhược Nhược không đắn đo gì nữa, quăng chiếc túi trên vai, lao xuống hồ.

Nước hồ lạnh buốt, tháng Tư ở phương nam thời tiết bắt đầu ấm dần lên nhưng nhiệt độ ban đêm xuống rất nhanh, chênh lệch rất lớn so với ban ngày. Ban đêm mà ngâm dưới hồ chẳng khác nào chui vào một tảng băng lớn. Lúc lao xuống nước, Nhược Nhược cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt xông lên đầu, nhưng cô chẳng để ý được nhiều nữa. Trong đầu chỉ văng vẳng tiếng: Cứu người! Cứu người! Cứu người!

Nhược Nhược không biết bơi, cô chỉ hoa chân múa tay theo bản năng, bơi về phía Tiểu Cáp.

“Lâm Tiểu Cáp! Lâm Tiểu Cáp! Cậu nghe thấy tôi nói không?” Cô cứ theo hướng Tiểu Cáp mà gọi thất thanh, chân ra sức đạp.

Cánh tay cô soãi thật rộng, ra sức bơi. Được một quãng ngắn, Nhược Nhược thấy chân tay nặng nề, hít thở cũng khó khăn. Cô phải há hốc miệng, hóp lấy không khí, hơi lạnh cô thở ra nhanh chóng tan vào gió.

Làm sao đây? Cứ thế này chẳng những cô không cứu được Tiểu Cáp mà đến mạng mình cô cũng không giữ nổi.

Nhược Nhược sợ đến run bần bật, đôi môi tím bầm như sắp đóng băng. Nhưng cô tự nhắc mình không được bỏ cuộc, bây giờ chỉ có cô mới cứu được Tiểu Cáp, nếu cô bỏ cuộc, cậu ta sẽ chết. Cô không thể để cậu ta chết.

Nhược Nhược hít một hơi dài, dồn chút sức lực còn lại, bơi đến chỗ Tiểu Cáp.

“Lâm Tiểu Cáp... Lâm Tiểu Cáp... Cậu nghe thấy tôi nói không? Lâm Tiểu Cáp...”

Cô vừa bơi vừa hét gọi tên cậu ta, không cẩn thận uống liền hai ngụm nước.

Nước hồ lạnh ngắt khiến cô ho sặc sụa. Cô quên mất mình đang ở dưới nước, liền ngừng đạp, tay ôm lấy lồng ngực đau rất. Người cô cứ thế chìm xuống.

Nhược Nhược hoảng quá, cổ vùng vẫy cho người nổi lên, nhưng không thể. Chẳng mấy chốc, chân tay cô cứng đờ, cảm giác nặng nề như đeo đá. Rồi cử động của cô chậm dần, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp. Muốn giãy giụa, muốn cố bơi, nhưng chân tay tê đến mức không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa. Thế là cô cũng chung số phận với Tiểu Cáp, dần dần chìm xuống đáy hồ.

Trước khi mê man, cô còn mơ màng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía xa xa.

8. Chương 8

Nhược Nhược nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung.

Có phải cô chết rồi không? Nếu đã chết rồi, tại sao cô vẫn có cảm giác đau? Chẳng phải người ta thường nói chết rồi sẽ không còn thấy đau nữa sao?

Nhược Nhược nén đau, cố mở mắt, ánh nắng chói mắt chiếu thẳng vào làm cô lập tức nhắm mắt lại. Mất một lúc lâu, không thấy mắt chói nữa cô mới mở mắt lần nữa.

Nhược Nhược thấy mình đang ở trong một căn phòng trắng xóa, phảng phất mùi thuốc sát trùng. Thì ra cô đang nằm trong bệnh viện.

Cửa sổ phòng bệnh mở toang, nắng nhẹ lùa vào sưởi ấm căn phòng.

Ông bà Lâm đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cô, nói chuyện với nhau.

“Mẹ nó à, Nhược Nhược đã hôn mê ba ngày rồi, bác sĩ nói nếu nó vẫn không tỉnh lại như vậy, e rằng sẽ phiền đấy. Mẹ nó à, bà nói liệu Nhược Nhược có...”

Ông Lâm gạt nước mắt nói, giọng nói thều thào, lo lắng.

“Không đâu, ông đừng nghĩ vậy. Nhược Nhược ngoan ngoãn như thế, ông trời sẽ không đối xử tệ với nó đâu...”

Bà Lâm lựa lời khuyên nhủ chồng, nhưng nói tới đây, bà cũng không kìm được nước mắt. Thì ra cô vẫn chưa chết, thì ra cô vẫn có thể gặp lại ba mẹ, vẫn có thể hạnh phúc ở bên họ. Nhược Nhược tự nhủ, chợt thấy sống mũi cay cay, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Lúc chìm xuống nước, cô rất sợ mình sẽ chết. Cô còn chưa báo đáp được công ơn sinh thành, dưỡng dục của ba mẹ, cô vẫn chưa nói với Tiểu Cáp rằng cô thích cậu, cô vẫn còn rất nhiều việc chưa làm, cô không muốn chết. Cũng may, ông trời nghe thấy lời cô cầu xin nên không cướp đi mạng sống của cô.

Cuộc sống thật đẹp biết mấy!

Nhược Nhược khẽ mỉm cười, đưa tay lên lau khô nước mắt, rồi mới hướng về chỗ ba mẹ, khẽ gọi: “Ba, mẹ!”

Ông Lâm lặng người, vài giây sau mới quay ngoắt lại, vội vàng tới bên giường bệnh, nắm lấy tay con gái, nói: “Nhược Nhược, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi! Tốt quá!”

“Ba, mẹ, con xin lỗi đã để ba mẹ lo lắng.”

Nhược Nhược khóc thút thít, cô rơi vào hôn mê quá lâu nên cổ họng khô rát, giọng nói khàn khàn.

“Không sao, không sao! Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Ông Lâm mừng rỡ nhìn con gái, không kìm chế được hai mắt lại đỏ lên.

“Tốt rồi, Nhược Nhược, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.”

Bà Lâm bấy giờ mới định thần lại, mừng rỡ reo lên. Bà vội rót một cốc nước, đến bên giường bệnh, dịu dàng ngồi dậy, đặt cốc nước lên miệng cô: “uống chút nước cho ấm người đã”, rồi quay sang nói với chồng: “Ba nó à, ông mau đi gọi bác sĩ đi.”

“Được... được.”

Ông Lâm vội đáp rồi chạy đi. Nhựt Nhựt chưa kịp uống hết cốc nước, ông đã quay lại cùng bác sĩ và y tá.

Sau một hồi khám kỹ lưỡng, ông bác sĩ với cặp kính dày cộp nói với ông Lâm: “Bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm, cần ở lại bệnh viện vài ngày để theo dõi. Gia đình cần chú ý đến chế độ nghỉ ngơi và ăn uống của bệnh nhân. Hai ngày đầu, tốt nhất không nên cho bệnh nhân ăn những đồ nhiều mỡ.”

Ông Lâm gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng! Tôi nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Ông bác sĩ khẽ gật đầu, thu dọn đồ rồi cùng cô y tá ra ngoài.

Bà Lâm dịu dàng nói: “Nhựt Nhựt, con nghỉ ngơi đi, ba mẹ về nhà nấu bữa trưa cho con.”

Nhựt Nhựt vội ngăn lại, nói: “Mẹ, không cần đâu, bệnh viện sẽ chuẩn bị cơm trưa mà.”

“Ngốc à! Cơm của bệnh viện làm sao ngon bằng cơm mẹ nấu. Mau nghỉ đi, đừng có nghĩ linh tinh, biết chưa?” Bà Lâm âu yếm vuốt tóc con gái, rồi nói với chồng: “Ba nó à, chúng ta về thôi.”

“Ừ! Nhựt Nhựt, con nghỉ đi nhé! Ba sẽ tới trường xin phép cho con nghỉ học.”

Ông Lâm cũng xoa xoa đầu con gái, dặn đi dặn lại cô phải nghỉ ngơi, lưu luyến không nỡ rời.

“Khoan đã!” Hai ông bà sắp rời khỏi phòng bệnh thì Nhựt Nhựt gọi giật lại, cô ngồi hần dẩy.

Ông bà Lâm nghe thấy tiếng con gái liền dừng chân, quay lại nhìn cô.

“Nhựt Nhựt, con còn chuyện gì nữa sao?” Bà Lâm quan tâm hỏi.

Ông Lâm liền nói xen vào: “Chắc muốn ba mang vào cho ít truyện tranh đúng không? Được rồi. Con thích truyện phiêu lưu hay truyện tình cảm? Ba sẽ nhờ Lệ Lệ mua giúp.”

“Không phải ạ, con... con chỉ muốn biết Tiểu Cáp hiện giờ đang ở đâu, cậu ấy thế nào rồi ạ? Cậu ấy tỉnh rồi chứ?”

Nghe vậy, ông Lâm im bật, rồi lặng lẽ đi ra ngoài. “Mẹ ơi, ba sao thế ạ?” Nhựt Nhựt thấy khó hiểu nhìn theo hướng ba vừa đi, không hề để ý mẹ cũng đang có điều khó nói. Đến khi bóng ông Lâm đã khuất hẳn, còn bà Lâm vẫn chưa biết trả lời ra sao, Nhựt Nhựt mới cảm thấy có gì đó khác thường. Cô quay đầu sang phía mẹ, phát hiện bà vẫn đứng thất thần. Nhựt Nhựt lo lắng gọi: “Mẹ... mẹ ơi!”

Bây giờ bà Lâm mới giật mình: “Hả? À... Nhựt Nhựt, con nói gì cơ?”

Nhựt Nhựt chỉ về phía cửa, hỏi: “Mẹ, ba sao thế? Sao chẳng nói tiếng nào đã bỏ đi vậy ạ?”

“À, không... không có gì đâu.”

Bà Lâm hươ hươ tay, lảng tránh ánh mắt của Nhựt Nhựt, lúng túng nói: “Chắc ông ấy nhớ ra có chuyện gì quan trọng phải làm nên đi trước. Còn... Nhựt Nhựt, Tiểu Cáp... cậu ấy...”

“Tiểu Cáp, cậu ấy thế nào rồi ạ?” Nhựt Nhựt hoảng hốt nhìn mẹ, hỏi.

“Cậu ấy... cậu ấy không sao cả...”

Nhựt Nhựt thở phào. Chỉ cần Tiểu Cáp không sao là tốt rồi.

“Vậy... Nhựt Nhựt, mẹ về đây, con nhớ phải nghỉ đi nhé!”

“Vâng ạ! Mẹ đi cẩn thận.”

Bà Lâm lúng túng gật đầu, ôm theo một mớ hỗn độn trong lòng không sao nói rõ, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Nhựt Nhựt nhìn theo mẹ cho tới khi bóng bà khuất hẳn mới bùi ngùi nhắm mắt lại.

Vừa rồi, cô thấy ánh mắt ba mẹ có vẻ mệt mỏi, cô tự nhủ, mấy hôm nay chắc ba mẹ vì chuyện của mình mà chẳng được nghỉ ngơi. Từ trước tới giờ, ba mẹ luôn quan tâm, bảo vệ, lo lắng cho mình chẳng hề than vãn nửa câu. Mình nhất định phải cố gắng học hành để sau này đền đáp công ơn của ba mẹ.

Buổi trưa, bà Lâm trở lại bệnh viện, tay xách cặp lồng.

“Nhược Nhược, mau dậy ăn trưa thôi, mẹ nấu cháo gà cho con này. Con mới tỉnh lại, phải ăn đủ chất. Đợi con ra viện, mẹ sẽ nấu món lẩu thịt lợn mà con thích ăn nhất.”

Bà Lâm đặt chiếc cặp lồng lên bàn, định đỡ Nhược Nhược ngồi dậy.

“Không cần đâu ạ! Con tự ngồi dậy được mà, con không yếu ớt như thế đâu.”

Nhược Nhược chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy. Sau khi ngủ được một giấc, cô thấy khỏe hơn nhiều. Cô thầm nghĩ, chỉ vài hôm nữa, mình có thể xuất viện được rồi.

“Con bé này, cái gì cũng thích tự mình làm.”

Bà Lâm lắc đầu, mở nắp cặp lồng, mùi thịt gà thơm nức mũi.

“Thơm quá!” Nhược Nhược héch mũi, hít một hơi thật sâu, chìa tay đón lấy bát cháo, ăn lấy ăn để.

Bà Lâm ngồi cạnh giường, âu yếm nhìn con, nói: “Ăn từ từ thôi con. Cẩn thận không nghẹn.”

“Vâng!” Nhược Nhược gạt đầu, đột nhiên cô nhận ra ba không tới, liền hỏi mẹ: “Mẹ ơi! Sao không thấy ba con đâu?”

“Mẹ bảo ba ở nhà nghỉ ngơi, mấy hôm nay vì chuyện của con mà ông ấy bận tới mất nên mệt lắm rồi. Nhược Nhược, con phải khỏe nhanh lên, đừng để mẹ và ba lo lắng nữa, biết không?”

Nhược Nhược vâng lời gạt đầu, nói: “Mẹ ơi, mẹ cũng về nghỉ đi. Mấy hôm nay chắc mẹ cũng rất mệt, mắt mẹ thâm quầng, sắp thành mắt gấu trúc rồi đó.”

“Con bé này, lại còn đùa mẹ nữa.”

Bà Lâm nhìn con trêu mếu, cười hiền từ. “Mẹ làm sao yên tâm để con ở đây một mình.”

“Mẹ! Con lớn rồi, con tự biết chăm sóc mình mà...”

Nhược Nhược còn chưa nói hết câu thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Bà Lâm vừa hỏi vừa đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Lệ Lệ liền thò đầu vào.

“Lệ Lệ đấy à? Mau vào đi”, bà Lâm cười nói. “Cảm ơn cô!” Lệ Lệ lễ phép cảm ơn bà Lâm rồi xách theo một giỏ hoa quả đi vào trong phòng.

Vừa thấy cô bạn chí cốt, Nhược Nhược đặt ngay bát cháo trên tay xuống, mừng rỡ reo lên: “Triệu Lệ Lệ, con ranh, giờ mới chịu tới, tớ còn tưởng cậu quên tớ rồi! Cậu không biết chứ, không có cậu suốt ngày lâu bầu bên tai, tớ sắp chán đến muốn chết rồi.”

“Từ lúc tỉnh lại đến giờ Nhược Nhược cứ nhắc cháu suốt thôi”, bà Lâm thu dọn cặp lồng, cười nói.

Nhược Nhược nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, mẹ đi về ạ?”

“Ừ!” Bà Lâm xách chiếc cặp lồng, chuẩn bị ra về.

“Các con nói chuyện, mẹ ở lại làm gì. Ở nhà còn mấy chiếc áo len đang cần đan gấp, mẹ về đây. Nhược Nhược, con cần gì thì gọi điện cho mẹ, biết chưa?”

“Vâng! Con chào mẹ!”

“Cháu chào cô!”

“Ừ!” Bà Lâm mỉm cười hiền từ, lúc ra ngoài không quên đóng cửa phòng lại.

Mẹ vừa đi khỏi, Nhựt Nhựt vui như vừa trúng số độc đắc, ngồi dậy hỏi: “Lệ Lệ, sao cậu có thời gian tới đây? Hôm nay nhà trường cho nghỉ học à?”

“Hôm nay là thứ Bảy. Cậu nằm viện ba ngày trời rồi, biết không?” Lệ Lệ đặt giỏ hoa quả lên chiếc bàn nhỏ ngay đầu giường, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Hả? Ba ngày rồi sao?” Nhựt Nhựt há hốc miệng vẻ ngạc nhiên.

“Vâng ạ!” Lệ Lệ làm bộ tức giận, rồi nói tiếp: “Sau khi được đưa vào bệnh viện, cậu liền rơi vào hôn mê, bác sĩ nói nếu cậu vẫn không tỉnh lại thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Cậu có biết cậu làm tớ lo lắng thế nào không?”

“Được rồi! Tớ biết tớ sai rồi. Lệ Lệ xinh đẹp, tốt bụng đừng giận tớ nữa.”

Nhựt Nhựt kéo tay áo cô bạn, nũng nịu cười khi.

“Đừng có mà lẻo mép! Vụ này đợi cậu xuất viện rồi tớ sẽ tính sổ sau.”

Lệ Lệ khua khua quả dấm trước mặt Nhựt Nhựt đe dọa, rồi hỏi tiếp: “Hôm đó tại sao cậu lại rơi xuống nước? Sau khi hai người xảy ra chuyện, Mạc Uyển Như sợ hãi quá nên kể hết rồi. Cô ta nói cô ta gọi điện hẹn cậu ra ngoài, nhưng không có ý định làm hại cậu, chỉ muốn nói chuyện về ông anh cô ta. Không ngờ cậu lại kích động quá, và Tiểu Cáp vì cứu cậu mà ngã xuống hồ. Cô ta nói, lúc cô ta đi chỉ có Tiểu Cáp ngã xuống nước, nhưng khi cô ta gọi người tới nơi thì cả hai đã chìm ngấm. Nhựt Nhựt, chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Tớ nghĩ chắc Mạc Uyển Như nói dối, chắc chắn cô ta nhân lúc cậu không đề phòng đã đẩy cậu xuống. Nếu không đang yên đang lành, sao tự nhiên cậu lại rớt xuống hồ được?”

“Lệ Lệ, cậu tưởng tượng quá rồi đấy. Đúng là Mạc Uyển Như vô tội, tự tớ nhảy xuống hồ. Hôm đó, Mạc Uyển Như vừa đi, Tiểu Cáp cũng chìm ngấm. Tớ sợ quá, chẳng kịp suy nghĩ gì liền nhảy xuống.”

“Trời ạ! Cậu điên chắc? Cậu có biết bơi đâu, nhảy xuống hồ làm gì?” Lệ Lệ tròn mắt, không dám tin vào tai mình. “Cậu có biết là nếu đoàn cứu hộ tới muộn một chút nữa thôi, thì cậu đã chết đuối rồi không?”

“Được rồi, tớ biết tớ sai rồi, lần sau tớ cứ thấy hồ là tránh thật xa, được chưa?” Nhựt Nhựt lập tức nhận lỗi, cô không muốn hết nghe mẹ phàn nàn lại tới Lệ Lệ lăm nhăm. “Đúng rồi, cậu biết Tiểu Cáp nằm ở phòng nào không? Tớ muốn đi thăm cậu ta.”

Lệ Lệ giật mình, lúng túng nói: “Chuyện này... Nhựt Nhựt, cậu mới tỉnh lại, còn yếu lắm, đợi cậu khỏe hơn chút rồi hãy đi thăm cậu ấy.”

“Không cần đâu.”

Nhựt Nhựt khoát khoát tay, phấn chấn nói: “Tớ ngủ cả buổi sáng, giờ có đi đâu vật cũng được ấy chứ. Bọn mình đi thăm Tiểu Cáp đi. Dù sao hôm đó cũng là cậu ta cứu tớ, tớ cũng nên đến thăm cậu ta chứ.”

“Không! Không! Không cần vội... Chúng ta...”

Trời ơi! Nói thế nào bây giờ? Lệ Lệ lo lắng nhìn quanh, chợt thấy giỏ hoa quả liền mừng thầm, vội lấy nói: “Chúng ta ăn hoa quả trước đã! Cô bán hoa quả nói, chỗ quả này mới hái sáng nay, rất tươi ngon, chúng ta ăn thử xem.”

“Được đấy! Tiểu Cáp cũng rất thích ăn hoa quả, chúng ta mang hoa quả sang bên đó cùng ăn.”

Nhựt Nhựt cười toe toét đỡ lấy giỏ hoa quả.

Trời ơi! Vậy cũng không được!

Lệ Lệ mếu đến nơi, đầu óc rối tung. Cô còn đang luống cuống không biết làm sao, Nhựt Nhựt đã xuống giường, xỏ dép, toan đi ra ngoài.

“Nhựt Nhựt, khoan đã!” Lệ Lệ gọi giật lại. “Cậu... cậu đừng đi vội...”

“Lệ Lệ, hôm nay cậu sao thế?” Nhựt Nhựt chau mày, nghi ngờ nhìn cô bạn. “Có phải cậu giấu tớ chuyện gì không?”

“Sao... sao lại thế được?... Tớ... tớ làm gì... có chuyện gì giấu cậu đâu...”

Lệ Lệ không nhìn cô, ấp úng nói.

Nhược Nhược rất hiểu Lệ Lệ, chắc chắn cô ấy đang có chuyện khó nói. Nhược Nhược liền hạ giọng hoa quả xuống, nghi ngờ hỏi: “Nói cho tớ biết, có phải Tiểu Cáp xảy ra chuyện rồi không?”

“Làm gì có chuyện đó. Làm sao Tiểu Cáp có chuyện gì được. Một cô gái yếu ớt như cậu còn không sao, con trai sức vóc như cậu ta có thể có chuyện gì? Không sao đâu, không sao đâu!” Lệ Lệ cười khan, tuôn một tràng.

“Lệ Lệ, đừng gạt tớ.”

Nhược Nhược nghiêm nghị nhìn Lệ Lệ, nói: “Cậu cũng biết tớ ghét nhất là nói dối tớ mà.”

“Tớ... tớ...”

Lệ Lệ ấp úng, không biết phải giải thích ra sao.

“Nói cho tớ biết, có phải Tiểu Cáp gặp chuyện gì rồi không?” Nhược Nhược sốt ruột, cuống quýt hỏi.

Lệ Lệ cắn môi, không nói nửa lời.

Nhược Nhược hỏi tiếp: “Cậu ấy bị thương à?” Lệ Lệ lắc đầu.

Nhược Nhược, mặt tái nhợt, môi run run, hồi lâu mới nói nên lời: “Cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại?”

Lệ Lệ cắn môi, trầm tư hồi lâu rồi nói: “Để tớ đưa cậu đi thăm cậu ấy vậy.”

Nhược Nhược có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, Tiểu Cáp không hề bị thương, càng không hôn mê bất tỉnh.

Nhược Nhược, trong lòng như có lửa đốt, đi nhanh tới phòng bệnh của Tiểu Cáp. Vừa qua cửa đã thấy Tiểu Cáp ngồi dựa lưng vào gối, nói gì đó với bác sĩ. Cậu ta trông bình thường như những người bình thường.

Bấy giờ Nhược Nhược mới thấy yên tâm. Chỉ cần cậu ta không sao là tốt rồi.

Nhược Nhược thở phào, gắng lấy lại bình tĩnh rồi mới tiến vào phòng.

Lệ Lệ đứng ngoài cửa, buồn bã nhìn theo Nhược Nhược.

“Lâm Tiểu Cáp!” Nhược Nhược tới cạnh giường bệnh, cất tiếng gọi.

Anh chàng ngồi trên giường ngừng câu chuyện với bác sĩ, quay đầu lại nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: “Xin lỗi, cô gọi tôi à?”

“Tiểu Cáp, cậu thấy trong người thế nào? Có thấy khó chịu chỗ nào không?” Nhược Nhược quan tâm hỏi, mắt đỏ dần lên, giọng nói thút thít chực khóc. “Hôm đó... cậu lại tới hồ làm gì? Mẹ tôi nói, tôi đi trước cậu cũng theo ngay sau, nói không yên tâm về tôi, phải vậy không?”

Tiểu Cáp không nói gì, chăm chăm nhìn Nhược Nhược vài giây, rồi lạnh nhạt nói: “Có phải cô đã cứu tôi không?”

“Tiểu Cáp, cậu đang nói gì thế? Cậu quên rồi sao? Hôm đó...”

Nhược Nhược đột nhiên im bặt, cảm thấy có gì đó khác thường.

Cô có cảm giác người trước mặt cô dường như không giống Tiểu Cáp.

Tiểu Cáp không bao giờ nói với cô bằng giọng lạnh nhạt như vậy, lúc nào cậu ta cũng dịu dàng gọi cô một điều chị Nhược Nhược, hai điều chị Nhược Nhược, ấm áp và nhẹ nhàng khiến cô lâng lâng như trên mây. Tiểu Cáp cũng không bao giờ nhìn cô thờ ơ như vậy, cậu ta đối với ai cũng thân thiện, cởi mở, nụ cười như mặt trăng tháng Ba. Ánh mắt của Tiểu Cáp càng không sắc lẹm như thế, cậu ta vốn nhút nhát, thỏ thẻ, ánh mắt lúc nào cũng dịu dàng, trìu mến. Nhưng người trước mặt cô lúc này thật lạnh lùng, xa cách, cậu ta không phải là Tiểu Cáp.

“Cậu là ai?” Nhược Nhược nhìn cậu ta trân trân, hỏi.

“Tôi là Trần Ân Hạo”, chàng trai trả lời. “Không thể nào!” Nhược Nhược hoảng hốt, lắc đầu quầy quầy, lùi lại. “Cậu rõ ràng là Lâm Tiểu Cáp.”

“Nhược Nhược, cậu bình tĩnh đã.”

Lệ Lệ này giờ đứng ngoài cửa quan sát liền vội vã chạy vào, ôm lấy bạn an ủi: “Anh ta đúng là Trần Ân Hạo.”

Nhược Nhược quay sang nhìn Lệ Lệ, đôi môi trắng bệch mấp máy: “Cậu nói vậy... là sao?”

Ông bác sĩ này giờ yên lặng đứng cạnh giường bệnh lên tiếng: “Căn cứ theo bệnh án, bệnh nhân đã từng bị mắc chứng mất trí nhớ tạm thời, người bị mắc chứng này sẽ quên hết ký ức trước kia và thay đổi cả tính tình, chủ yếu là mất đi ký ức, nhưng những ký ức đó thực ra vẫn còn nguyên vẹn. Khi bệnh nhân bị chìm xuống nước, não chịu áp lực mạnh của nước và một số kích thích khác khiến cho bệnh nhân khôi phục lại trí nhớ.”

Nhược Nhược chớp mắt, ngơ ngàng hỏi Lệ Lệ: “Bác sĩ nói thế là sao?”

Lệ Lệ nhìn Trần Ân Hạo, ánh mắt ẩn chứa nhiều cảm xúc, nói: “Tức là Tiểu Cáp đã hồi phục trí nhớ rồi, nhưng lại quên mất quãng thời gian sống cùng với chúng ta.”

“Sao lại thế? Không thể như thế được. Không thể nào...”

Nhược Nhược khẽ kêu lên, hơi gục đầu xuống, mắt nhoe đi, rồi đột nhiên cô ngẩng đầu, mắt ngấn nước, cầm tay Trần Ân Hạo, nói trong nước mắt: “Không thể nào! Lâm Tiểu Cáp, chắc chắn cậu đang đùa tôi! Lâm Tiểu Cáp, cậu nói đi, cậu đang đùa tôi, đúng không Lâm Tiểu Cáp?”

Trần Ân Hạo im lặng nhìn từng hành động của Nhược Nhược, mày chau lại.

Lệ Lệ nhìn bạn, lòng đau như cắt. Cô ôm Nhược Nhược thật chặt, xót xa nói: “Nhược Nhược, Nhược Nhược! Cậu đừng như thế! Cậu bình tĩnh lại đi! Anh ta không còn là Lâm Tiểu Cáp nữa.”

“Không! Không!” Nhược Nhược giãy giụa, nước mắt như thấm ướt cả giọng nói. “Cậu ấy không thể đối xử với tớ như thế được! Tớ không dễ gì mới đủ dũng khí để quyết định ở bên cậu ấy, vậy mà cậu ấy đã quên tớ... Như vậy không công bằng! Cậu ấy làm sao có thể như vậy.”

Ông bác sĩ thấy vậy cũng thấy ái ngại, bèn nói với Lệ Lệ: “Bệnh nhân đang rất kích động, hãy dìu cô ấy về phòng nghỉ.”

Lệ Lệ tức giận nhìn bác sĩ, rồi quay sang Nhược Nhược mà đau lòng, lựa lời dỗ dành: “Nhược Nhược, chúng ta về thôi! Ở đây không có chỗ cho chúng ta, chúng ta về thôi.”

“Không! Tớ không muốn!” Nhược Nhược ra sức lắc đầu, cố chấp nói: “Tớ muốn đi cùng Tiểu Cáp.”

“Nhược Nhược, nghe lời tớ nào, chúng ta về thôi.”

Lệ Lệ ôm Nhược Nhược thật chặt, vừa dỗ dành vừa kéo Nhược Nhược ra khỏi phòng Trần Ân Hạo.

Trần Ân Hạo lặng lẽ nhìn theo bóng hai cô gái, bỗng thấy tim mình quặn đau.

Tại sao cô gái đó khóc mà anh lại thấy đau lòng? Anh điên mất rồi! Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Lát sau, anh mở mắt ra, lấy mảnh giấy trên bàn đưa cho bác sĩ, lạnh nhạt nói: “Đây là địa chỉ và số điện thoại nhà tôi, phiền bác sĩ liên lạc với người nhà giúp tôi.”

Ông bác sĩ gật đầu, nhét mảnh giấy vào túi áo blouse trắng, nói: “Được, tôi hiểu rồi, cậu nghỉ ngơi đi, tôi sẽ liên lạc giúp cậu ngay.”

Trong phòng bệnh, Nhược Nhược tựa lưng vào gối, hai tay ôm đùi, chống cằm lên đầu gối, ánh mắt vô hồn nhìn vào chiếc giường đơn phủ một màu trắng toát, hồn phách không biết lạc đi đâu mất.

Từ hôm qua, sau khi từ phòng của Trần Ân Hạo trở về, cô cứ như người mất hồn. Ngoài lúc ăn uống, cô chỉ ngồi nguyên một tư thế như vậy trên giường, dù cho ai khuyên bảo thế nào, cô cũng không có phản ứng gì. Bây giờ cô chẳng khác gì một con búp bê vô hồn.

Ông bà Lâm nghe Lệ Lệ kể lại, cũng chẳng nghĩ ra cách gì. Trên đời không ai tránh khỏi số phận, ông trời đã để cho Tiểu Cáp khôi phục trí nhớ, quên đi bọn họ, bọn họ cũng đành chấp nhận. Hai ông bà chỉ biết thay phiên nhau chăm sóc con gái, an ủi, khuyên nhủ cô, mong cô sớm vượt qua.

Bà Lâm ở lại chăm sóc con gái. Cả đêm không ngủ khiến mắt bà thâm quầng, nhưng nhìn con gái âu sầu, thất thần, đúng là bà không sao chớp mắt được.

“Nhược Nhược, con thích ăn đồ nướng, hay chúng ta đi dã ngoại nhé? Lệ Lệ nói, cuối tuần cả nhà Lệ Lệ sẽ đi du xuân, muốn mời nhà ta đi cùng, con thấy mình nên đi đâu nào?” Bà Lâm thẽ thọt, giọng nói hơi lạc đi.

Bà đã nói suốt hơn một giờ đồng hồ, tìm đủ mọi chuyện để dỗ dành, nhưng Nhược Nhược trước sau vẫn im như thóc. Lần này cũng không phải ngoại lệ. Bà Lâm vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục nói: “Thật ra mẹ thấy tới công viên Lăng Sơn ngắm hoa đào được đấy chứ, đang mùa hoa đào nở, những cánh hoa phớt hồng đúng đưa trong gió, rất đẹp...”

Giọng nói của bà nhỏ dần, rồi im bặt. Bà im lặng nhìn con gái, hồi lâu mới nói: “Nhược Nhược, nói cho mẹ biết, con thật lòng thích Tiểu Cáp đúng không?”

Nhược Nhược rút cuộc cũng chịu chớp mắt, đôi mắt vô hồn dần sáng lên.

Cô thích Tiểu Cáp sao?

Đúng vậy, cô thích Tiểu Cáp.

Nhưng vậy thì đã sao? Tiểu Cáp đã biến mất rồi, chỉ còn lại một Trần Ân Hạo hoàn toàn xa lạ.

Cô và Trần Ân Hạo có thể sao?

“Nhược Nhược, cậu biết Trần Ân Hạo là ai không?” Cô nhớ lại những lời Lệ Lệ nói hôm qua.

“Không, tớ chỉ quen Lâm Tiểu Cáp, không quen Trần Ân Hạo”, Nhược Nhược ghen ngào nói. “Nhược Nhược, đừng như vậy nữa, chúng ta phải đối mặt với sự thật.”

Lệ Lệ nhìn cô với ánh mắt xót xa, vỗ vai an ủi cô, rồi nói tiếp: “Cậu không biết Trần Ân Hạo, nhưng chắc chắn nghe tới cái tên Trần Lăng Phong rồi chứ?”

“Trần Lăng Phong?” Nhược Nhược nín khóc, mở to đôi mắt long lanh nhìn Lệ Lệ, ngạc nhiên hỏi: “Cậu muốn nói tới chủ tịch tập đoàn Trần Thị với hàng chuỗi siêu thị và nhà hàng trong và ngoài nước Trần Lăng Phong?”

Lệ Lệ gật đầu: “Đúng vậy, chính là ông ta. Trần Ân Hạo là con trai duy nhất của ông ta, cũng là người thừa kế tập đoàn Trần Thị.”

“Sao lại như thế được?”

“Nhược Nhược, đó là sự thật. Quên anh ta đi. Cơ hội cho hai người ở bên nhau thật quá mong manh.”

Đúng vậy! Lệ Lệ nói đúng. Cô chỉ là con gái một gia đình bình thường, còn anh ta là công tử quyền quý. Hai người có thể đến với nhau sao?

Nhược Nhược tự cười nhạo mình. Nhìn nụ cười đó, bà Lâm thở dài nảo nuốt, khẽ nói: “Nhược Nhược, nếu con thích Tiểu Cáp thì hãy theo đuổi cậu ấy. Ba mẹ không cấm con, con đã lớn rồi, có một số việc, chỉ có con mới quyết định được.”

“Không!” Nhược Nhược ngẩng lên, khẽ lắc đầu. “Mẹ, con và anh ta không thể, khoảng cách giữa chúng con quá lớn.”

“Nhược Nhược, tình cảm chân thật không có khoảng cách. Nếu đã không thể quên thì nên thử một lần. Cho dù thành công hay không, nhưng ta đã thử rồi, sau này sẽ không còn gì phải hối hận. Cũng giống trước đây Tiểu Cáp theo đuổi con, cậu ấy biết rõ con sẽ không nhận lời nhưng vẫn bày tỏ tình cảm với con. Tuy bị con từ chối, nhưng ít nhất cậu ấy đã thử rồi, về sau mỗi khi nghĩ lại cậu ấy sẽ không còn gì phải hối hận nữa.”

“Mẹ, mẹ biết chuyện đó à?” Nhược Nhược ngạc nhiên nhìn mẹ, cô thật không dám tin mẹ biết chuyện đó rồi mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi đây nói chuyện với cô.

Bà Lâm cười hiền từ, âu yếm vuốt tóc con, nói: “Bọn trẻ các con mấy chuyện đó đều viết cả trên mặt, sao mẹ lại không biết được?”

“Mẹ không phản đối sao?”

“Con đã lớn rồi, có suy nghĩ của riêng mình, chỉ cần con không làm chuyện trái với lương tâm và pháp luật, mẹ đều ủng hộ.”

“Cảm ơn mẹ, nhưng... con không đủ dũng khí.”

Nhược Nhược buồn bã cúi đầu.

“Nhược Nhược, con lo sợ chuyện gì?” Bà Lâm dịu dàng nhìn con gái, ánh mắt như tiếp thêm dũng khí cho cô.

Nhược Nhược như có thêm can đảm, trút bỏ hết tâm sự trong lòng: “Con sợ người ta sẽ nói, lúc Tiểu Cáp tay trắng con chẳng thêm để mất tới anh ấy, bây giờ anh ấy có tiền rồi, con lại bám chặt không chịu buông tha. Con sợ Tiểu Cáp cũng sẽ cho rằng con là loại người hám tiền.”

“Con có thấy mình như vậy không?”

“Không! Con không như vậy! Trước đây con không nhận lời anh ấy là bởi con sợ khi anh ấy trở về thế giới thuộc về anh ấy rồi sẽ quên con, chứ không phải con chê anh ấy không có tiền. Chỉ cần anh ấy thật lòng với con, giàu nghèo không quan trọng.”

“Đúng rồi! Nhược Nhược, đừng để ý miệng lưỡi thiên hạ, mỗi người đều có cuộc sống riêng, chúng ta cứ đi theo con đường mình lựa chọn, mặc kệ người ta nói.”

“Mẹ, con có thể sao?”

“Tất nhiên!” Bà Lâm gật đầu khẳng định, động viên con: “Cho dù kết quả có thể nào đi nữa, chỉ cần cố hết sức mình là được rồi.”

Nhược Nhược thấy lóe lên một tia hy vọng, gương mặt tiêu tụy dần hồng hào trở lại. Cô nhìn mẹ, nhiệt huyết tràn trề, gật đầu nói: “Vâng, con biết rồi!”

Bà Lâm vuốt nhẹ tóc cô, mỉm cười gật đầu.

Gió và nắng ủa vào phòng mang theo hơi ấm cho căn phòng lạnh lẽo.

Từ trước tới nay, Nhược Nhược cứ nghĩ gì là phải làm luôn, hạ quyết tâm là phải thực hiện ngay.

Hôm đó, ăn trưa xong, Nhược Nhược liền chuẩn bị đến nói chuyện với Tiểu Cáp. Không, phải nói là Trần Ân Hạo. Ai ngờ vừa mở được cánh cửa, Lệ Lệ đã hùng hổ xông vào.

“Ai da! Đau chết đi được!” Lệ Lệ xoa trán xuýt xoa, lườm cô bạn chí cốt tình cảnh cũng chẳng khác hơn mình, hỏi: “Nhược Nhược, cậu vội vàng đi đâu thế?”

Nhược Nhược xoa trán, hùng hục khí thế nói: “Tớ đi tìm Trần Ân Hạo, tớ muốn anh ấy hiểu tình cảm của tớ.”

Lệ Lệ ngừng xoa trán, ngạc nhiên hỏi: “Nhược Nhược, cậu quyết định rồi sao?”

Nhược Nhược gật đầu, nói: “Tớ quyết định rồi! Tớ nhất định phải nói ra tình cảm của mình. Cho dù anh ấy có từ chối, cho dù anh ấy có ghét tớ, kết quả thế nào cũng không quan trọng. Chỉ cần anh ấy hiểu tình cảm của tớ, chỉ cần thử sức một lần, chỉ cần sau này không hối hận, vậy là đủ rồi. Mẹ cũng ủng hộ tớ.”

“Nói hay lắm!” Lệ Lệ vỗ tay tán thành. “Nhược Nhược, câu này của cậu hay lắm. Tuy tớ cảm thấy cơ hội thành công không cao, nhưng cậu nói rất có lý, nếu như chưa thử mà đã bỏ cuộc thì thật hèn nhát. Tớ ủng hộ cậu, có gì cần giúp đỡ cứ nói với tớ.”

“Tốt lắm! Vậy bây giờ cậu đi cùng tớ tới tìm Trần Ân Hạo. Tuy nói là lấy hết can đảm nhưng mỗi lần nghĩ tới nét mặt lạnh giá của anh ấy tớ lại thấy hồi hộp.”

“Ok! Không thành vấn đề. Đi thôi.”

Có Lệ Lệ đi cùng cổ vũ, Nhược Nhược khắp khởi đi tới phòng bệnh của Trần Ân Hạo.

Lệ Lệ giơ tay định gõ cửa, Nhược Nhược liền kéo lại: “Khoan đã!”

“Sao thế?” Lệ Lệ hỏi. “Tớ... tớ hồi hộp quá!”

“Đừng lo, có tớ ở đây rồi mà. Nếu Trần Ân Hạo dám bắt nạt cậu, tớ sẽ cho anh ta vài cái dép.”

Lệ Lệ vỗ vai bạn an ủi, rồi nhanh nhẹn đưa tay gõ cửa.

Nhược Nhược hồi hộp quá liền quay ngoắt mặt đi, không dám nhìn vào trong phòng.

Bỗng thấy tiếng Lệ Lệ kêu ầm lên: “Trời ơi! Thế này là thế nào?”

Nhược Nhược hoảng hốt quay lại, hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

“Nhược Nhược, cậu... cậu nhìn xem...”

Lệ Lệ run run chỉ vào trong phòng.

Nhược Nhược nhìn theo, phòng bệnh trống không, chăn gối trên giường được gấp gọn gàng, đến cả chiếc bàn để đồ dùng của bệnh nhân cũng được dọn sạch.

Sao... sao lại như vậy? Nhược Nhược chết lặng!

Một y tá đi ngang qua thấy hai cô gái đang đứng ngây ra đó, thấy tội nghiệp liền nói: “Bệnh nhân ở phòng này đã được người nhà tới đón về rồi.”

“Đón về rồi ă?” Nhược Nhược chớp mắt vẻ ngạc nhiên, không tin vào những gì mình nghe thấy. “Sao lại thế được? Anh ấy vẫn chưa bình phục mà.”

“Nghe nói người nhà cậu ta muốn chăm sóc cậu ta chu đáo hơn, nên đã làm thủ tục chuyển tới bệnh viện lớn gần nhà.”

“Chuyển viện rồi?” Nhược Nhược chau mày, liền thoáng hỏi lại. “Chị y tá ơi, chị có biết anh ấy được chuyển tới bệnh viện nào không ă?”

“Cái này tôi cũng không rõ.”

Cô y tá nói xong, ái ngại bỏ đi.

Nhược Nhược thất vọng cúi đầu, lòng buồn rười rượi.

Sao lại như thế được? Cô vừa mới quyết định tỏ tình với anh, vậy mà anh lại đi mất. Tại sao ngay đến một cơ hội để cô được thổ lộ tình cảm của mình mà anh cũng không cho cô?

Lệ Lệ không đành nhìn bạn đau lòng, liền lựa lời an ủi: “Nhược Nhược, đừng buồn. Nhà họ Trần thế lực lớn như vậy, muốn tìm thấy Trần Ân Hạo cũng đâu có khó.”

Nhược Nhược ngẩng lên nhìn Lệ Lệ, nghi ngờ hỏi: “Có thể tìm thấy Trần Ân Hạo thật sao?”

Lệ Lệ gật đầu thật mạnh, để tăng thêm sức thuyết phục, cô vỗ ngực, tự gánh lấy trọng trách: “Yên tâm đi! Chuyện này cứ giao cho tớ. Tớ nhất định tìm được Trần Ân Hạo về cho cậu.”

9. Chương 9

Lệ Lệ quả nhiên rất được việc, ngay hôm sau cô đã nghe ngóng được Trần Ân Hạo đang nằm ở bệnh viện danh tiếng Khang Dân.

Khang Dân là bệnh viện hàng đầu của thành phố Mộng Áo. Môi trường khám chữa bệnh, trang thiết bị y tế và chất lượng phục vụ đều đứng đầu. Tất nhiên, chi phí cũng đắt đỏ. Nhà họ Trần giàu có như vậy, họ đưa con tới bệnh viện Khang Dân cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng thành phố Mộng Áo cách thị trấn Hạnh Phúc khá xa, Nhược Nhược một mình tới đó, làm sao yên tâm được.

“Nhược Nhược, cậu định một mình tới đó tìm Trần Ân Hạo thật sao?” Lệ Lệ cũng chẳng nhớ mình đã hỏi Nhược Nhược câu này bao nhiêu lần rồi.

“Ừ!” Nhược Nhược cương quyết trả lời.

Lệ Lệ chau mày, lo lắng nói: “Nhưng bệnh viện Khang Dân mà Trần Ân Hạo nằm ở tận thành phố Mộng Áo, chứ không phải ở thị trấn Hạnh Phúc.”

Đó là điều mà Lệ Lệ không yên tâm nhất. Nhược Nhược là con gái, một mình đi xa như vậy, lạ nước lạ cái, nếu lạc đường hay gặp khó khăn gì thì phải làm sao?

“Lệ Lệ, cậu đừng lo, tớ sẽ mang theo điện thoại, nếu có chuyện tớ sẽ gọi điện cho mọi người. Hơn nữa, thành phố Mộng Áo cũng cách thị trấn của chúng ta đâu có xa lắm, ngồi xe một tiếng đồng hồ là tới, tớ đi rồi về trong ngày luôn.”

“Vậy cậu phải cẩn thận, có chuyện gì nhớ phải gọi điện về ngay. Nếu còn để xảy ra chuyện tương tự như ở hồ Trăng, tớ quyết không tha cho cậu”, Lệ Lệ dặn đi dặn lại.

“Biết rồi, biết rồi, tớ tự biết lo cho mình mà. Cậu không phải lo.”

Nhược Nhược mỉm cười gật đầu, khoác vai Lệ Lệ, trêu chọc: “Lệ Lệ, cậu có biết cậu ngày càng hay cầu nhàu không? Tớ thấy trình độ tụng kinh của cậu sắp vượt qua cả mẹ tớ rồi đó.”

“Con ranh! Cậu chán sống rồi hả?”

Làm xong thủ tục xuất viện, Nhược Nhược lấy mảnh giấy Lệ Lệ đã viết sẵn địa chỉ cụ thể của bệnh viện và tuyến xe buýt tới thành phố Mộng Áo.

Một giờ sau, xe buýt dừng bánh. Cửa xe vừa mở, hành khách lần lượt xuống xe. Nhược Nhược xốc lại chiếc ba lô nhỏ màu vàng nhạt, hòa vào dòng người xuống xe.

Mặt trời rực rỡ khiến Nhược Nhược nheo mắt. Từng cơn gió ấm áp nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài đen mượt cùng tà váy trắng muốt của cô.

Bến xe, người đông như mắc cửi, cô đưa mắt nhìn ra xa, dòng người tấp nập, mỗi người một câu ồn ã đến đau tai. May thay bên ngoài bến xe có rất nhiều taxi, Nhược Nhược không cần chen chúc trên xe buýt để tới bệnh viện.

Hai mươi phút sau, taxi đã đưa cô đến đúng nơi cô muốn tới.

Dưới ánh mặt trời chói chang lúc giữa trưa, Nhược Nhược ngược lên, đập vào mắt cô là cánh cổng chính to lớn của bệnh viện Khang Dân, cây cột trụ sơn trắng ánh lên như ngọc. Đi qua cổng chính, ấn tượng đầu tiên đó là hàng cây mát rượi trải dài tít tắp cùng những loài hoa đủ màu sắc. Đối diện cổng chính là một bể phun nước, chính giữa đặt bức tượng Nữ Thần, mặt quay ra phía cổng, mỉm cười chào đón. Cột nước phun lên không trung rồi lại ào ào đổ xuống, những giọt nước ánh lên sắc màu như cầu vồng.

Nếu không phải trên nóc cổng gắn hình chữ thập đỏ to đùng, chắc Nhược Nhược còn tưởng mình đi lạc vào một công viên mỹ lệ nào đó.

Càng đi sâu vào trong, những khu nhà cao tầng, tráng lệ lần lượt hiện ra, những chiếc máy tập thể dục hiện đại, cả khu vườn trẻ nhỏ, quả không hổ danh là bệnh viện hàng đầu thành phố. Nhược Nhược nhìn

đến hoa cả mắt, nhưng bây giờ cô chỉ mong tìm thấy Trần Ân Hạo thật nhanh, chẳng còn bụng dạ nào mà ngắm cảnh nữa.

Tìm thấy quầy tiếp tân của bệnh viện, Nhược Nhược liền hỏi y tá phòng điều trị của Trần Ân Hạo, lúc đi tìm phòng lại suýt lạc đường, khó khăn lắm mới tìm thấy phòng của anh ấy.

Đứng trước cánh cửa sơn trắng phau, Nhược Nhược hồi hộp không biết Trần Ân Hạo nhìn thấy cô sẽ phản ứng ra sao?

Lâm Nhược Nhược, mày không được nhất gan như vậy, chỉ cần mày mạnh dạn gõ cánh cửa này, mày sẽ có cơ hội bày tỏ tình cảm với Trần Ân Hạo. Nhược Nhược tự cổ vũ mình, đến khi tim không còn đập loạn xạ nữa, cô mới hít một hơi thật sâu, giơ tay lên, cô chưa kịp gõ thì cánh cửa mở ra từ bên trong.

Lúc nhìn rõ mặt đối phương, cả hai liền kinh ngạc, đồng thanh kêu lên: “Sao cậu lại ở đây?”

Mạc Uyển Như đứng bên trong cánh cửa ngạc nhiên nhìn Nhược Nhược, hỏi: “Không phải cậu đang nằm trong bệnh viện ở thị trấn Hạnh Phúc sao? Chạy tới đây làm gì?”

“Tôi xuất viện rồi, tôi tới tìm Trần Ân Hạo. Tại sao cậu lại ở đây?” Nhược Nhược cũng hỏi lại. Mạc Uyển Như với Trần Ân Hạo chỉ biết chữ chẳng quen, có gặp nhau cũng chưa chắc đã chào nhau lấy một tiếng, cô ta cần gì phải mất công ngồi xe cả tiếng đồng hồ tới thành phố này để thăm Trần Ân Hạo. Chẳng lẽ... Mạc Uyển Như lại tới để cướp Trần Ân Hạo? Cô còn nhớ, hình như Mạc Uyển Như đã từng nói sẽ cướp anh ấy từ tay cô.

Những lời Mạc Uyển Như nói bên hồ Trăng tối hôm đó cô vẫn nhớ như in.

“Trong từ điển của tôi chỉ có thích hay không thích, chứ không có có thể hay không thể. Chỉ cần tôi thích, thậm chí tôi có thể bảo ba tôi mua hẳn trường De La cho tôi! Thật ra mà nói, Hoàng Lạc Thiên có kết cục ngày hôm nay, hoàn toàn phải trách cậu. Nếu không phải cậu làm tổn thương anh trai tôi trước, tôi cũng sẽ không làm tổn thương anh ta, tất cả đều do cậu mà ra. Tôi khuyên cậu nên nhận lời làm bạn gái của anh trai tôi, bằng không tôi không dám bảo đảm những gì xảy ra với Hoàng Lạc Thiên sẽ không tái diễn với anh chàng bạn trai mới của cậu đâu.”

Có thể lắm chứ! Nhược Nhược cảnh giác chăm chăm nhìn Mạc Uyển Như.

“Này! Cậu nhìn như thế là sao hả?” Mạc Uyển Như bực mình, gắt lên. “Tôi là ân nhân cứu mạng của Trần Ân Hạo, tôi tới thăm người mà tôi đã cứu có gì là lạ? Còn cậu, cậu là gì với Trần Ân Hạo? Người ta đã quên cậu từ lâu rồi, cậu còn chạy tới đây làm gì?”

“Không liên quan gì tới cậu, tránh ra, tôi phải vào trong.”

Nhược Nhược nghiêng người, định lách qua Mạc Uyển Như để đi vào. Nhưng Mạc Uyển Như lại dang hai tay chắn lấy cửa.

“Ai nói cậu được vào?” Mạc Uyển Như làm điệu bộ thách thức. “Mạc Uyển Như này không cho phép thì không ai được vào trong.”

Nhược Nhược trợn mắt lườm cô ta, lạnh lùng nhắc lại: “Tôi cần gặp Trần Ân Hạo.”

“Anh ấy không muốn gặp cậu.”

Mạc Uyển Như đắc ý trước nỗi đau của Nhược Nhược, nói khích: “Cậu quên rồi sao? Bây giờ với Trần Ân Hạo, cậu hoàn toàn là người xa lạ.”

Nhược Nhược chẳng thèm đoái hoài tới cô ta nữa, gần giọng nhắc lại: “Tôi có chuyện muốn nói với Trần Ân Hạo.”

“Có gì thì đứng ở đây mà nói, không thì rút cho mau.”

Mạc Uyển Như vênh mặt, tức tối nhìn Nhược Nhược.

Nhược Nhược quyết liệt hơn cả cô ta, cô quyết không nhường bước, nói: “Tôi muốn nói chuyện riêng với Trần Ân Hạo.”

Mạc Uyển Như tức nổ mắt. Thái độ sắt đá của Nhược Nhược khiến cục tức trong cổ cô ta càng lớn, nuốt không trôi, cảm giác như ngạt thở. Sự hiếu thắng, cao ngạo của cô ta nổi lên, cô ta thẳng tay đẩy Nhược Nhược ra ngoài nhưng không tài nào đẩy nổi. Chuyện này đối với Mạc Uyển Như thật mất mặt, cô ta tức đến nổi mặt đỏ tía tai, trừng mắt chỉ ra ngoài cửa, nói như ra lệnh: “Hoặc là cậu đứng ngoài này nói, hoặc cậu lập tức biến khỏi mắt tôi.”

Nhược Nhược chau mày định cãi lại thì một giọng nói lạnh nhạt từ trong phòng vọng ra.

“Uyển Như, ai vậy?”

Mạc Uyển Như hơi chần chừ một chút rồi quay lại nói với Trần Ân Hạo: “Là Lâm Nhược Nhược, chính là cô gái ngã xuống nước với anh.”

Lúc Mạc Uyển Như nói, Nhược Nhược lướt qua vai cô ta nhìn Trần Ân Hạo trong phòng.

Mấy ngày không gặp, Trần Ân Hạo có vẻ gầy đi, nhưng ánh mắt đen láy thì vẫn sắc lẹm như trước, anh nhìn cô với ánh mắt xa lạ, lạnh lùng. Nhược Nhược thấy tim mình quặn đau.

Trước đây, người này chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt như vậy. Trước đây, mỗi lần Lâm Tiểu Cáp thấy cô đều dịu dàng gọi “chị Nhược Nhược”. Cậu cũng chẳng bao giờ chọc giận Nhược Nhược, mỗi khi cô có chuyện gì không vui, cậu sẽ nghĩ đủ mọi cách làm cô hết buồn.

Nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tại sao Tiểu Cáp đã quên sạch như vậy?

“Để cô ấy vào.”

Giọng Trần Ân Hạo lạnh lùng khiến Nhược Nhược bừng tỉnh.

Mạc Uyển Như liếc xéo Nhược Nhược, hậm hực nói: “Nhưng Ân Hạo... anh phải nghỉ ngơi.”

“Không sao đâu, để cô ấy vào đi. Anh có chuyện muốn nói với cô ấy.”

“Thôi được.”

Mạc Uyển Như, trong lòng âm ứ nhưng không thể không để Nhược Nhược vào, không quên cảnh cáo: “Nói ngắn gọn thôi, Ân Hạo phải nghỉ ngơi.”

“Tôi biết rồi.”

Nhược Nhược gạt đầu, lướt qua Mạc Uyển Như, đi vào trong.

Căn phòng cao cấp này phải rộng gấp đôi những phòng bệnh thông thường, được trang bị đầy đủ tiện nghi từ đồ gia dụng đến các đồ điện máy, thậm chí còn có phòng vệ sinh riêng. Nhược Nhược thăm nghĩ sống trong phòng này còn thoải mái hơn cả căn phòng nhỏ của cô ở nhà, thảo nào ba mẹ Trần Ân Hạo lại quyết định chuyển cậu con trai quý tử tới đây.

Trần Ân Hạo đang tựa lưng vào gối nửa nằm nửa ngồi, chiếc giường của anh đủ rộng cho ba người cùng nằm. Ánh nắng xuyên qua khung kính cửa sổ chiếu lên bộ đồ bệnh nhân trắng toát của anh. Trước mặt anh là một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bàn đặt chiếc laptop. Máy tính vẫn mở, Trần Ân Hạo đang ôn tập lại đồng bài vở mà anh đã bỏ trong thời gian mất trí nhớ.

Thấy Nhược Nhược vào, anh ngừng tay, ngẩng lên nhìn cô, rồi chỉ vào chiếc ghế bên cạnh giường, nói: “Ngồi đó đi.”

Nhược Nhược ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. “Tôi biết lúc mất trí nhớ tôi đã sống ở nhà cô.”

Trần Ân Hạo gạt máy tính lại, lạnh nhạt nói tiếp: “Những chuyện đó Uyển Như đã nói hết với tôi rồi.”

Uyển Như? Anh ta và Mạc Uyển Như từ bao giờ đã thân thiết đến độ có thể gọi tên nhau ngọt ngào như vậy? Nhược Nhược thấy trong lòng chua xót.

“Tôi rất cảm ơn cô. Vào lúc tôi khó khăn nhất, cô đã đưa tôi về nhà. Sau sự cố ngày hôm đó, tôi đã hồi phục trí nhớ và liên lạc lại với người thân của mình.”

Nhược Nhược ngậy người, Trần Ân Hạo lấy từ trong ngăn kéo tủ một mảnh giấy vuông đưa cho cô. “Đây là tờ séc hai mươi nghìn tệ, mẹ tôi nói đưa cho cô. Bà nhờ tôi chuyển lời tới cô, cảm ơn gia đình cô đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua. Chút ít này mong cô nhận cho.”

Nhược Nhược đỡ nhìn tấm séc, một lúc sau mới định thần lại, nhìn anh hỏi: “Anh... anh có ý gì vậy?”

“Không có ý gì đặc biệt cả, chỉ đơn giản là muốn cảm ơn cô thôi.”

“Tôi không cần.”

Nhược Nhược hất tay anh ra, tức giận quay ngoắt đi, nói: “Từ trước tới nay gia đình chúng tôi giúp người khác chưa bao giờ cần báo đáp, chỗ tiền đó anh hãy cất đi.”

“Cô Lâm, đây là tấm lòng của mẹ tôi, mong cô không làm tôi khó xử.”

Trần Ân Hạo kiên nhẫn, cúi tờ séc vào tay cô. Nhược Nhược bần thần!

Anh ta... anh ta vừa gọi cô là “cô Lâm” sao? Anh ta gọi Mạc Uyển Như bằng tên, nhưng lại gọi cô là “cô Lâm”? Chẳng lẽ trong lòng anh ta bây giờ, vị trí của cô còn không bằng Mạc Uyển Như?

“Lâm Tiểu Cáp...”

Cô đau buồn nhìn anh, run run nói. “Anh thực sự quên tôi rồi?”

Trần Ân Hạo im lặng nhìn cô, gương mặt tuấn tú của anh hết như thần Mặt Trời Apollo trong thần thoại Hy Lạp vậy.

Thật ra khi đối diện với cô gái trước mặt, Trần Ân Hạo không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài của anh. Mỗi lần nhìn thấy cô, anh đều có cảm giác rất gần gũi, chỉ muốn nhìn thêm một chút. Nhưng từ trước tới giờ anh không bao giờ chủ động làm quen với người khác, đặc biệt là con gái, anh tuyệt đối không bao giờ bắt chuyện trước, bởi anh không biết trong số những người đó, ai thực sự thích anh và ai đến với anh chỉ vì tiền. Nếu như không cần thiết, thậm chí anh còn không dài dòng với con gái, anh không muốn đối phương ngộ nhận mình có ý gì với họ. Đối với Mạc Uyển Như, cô ta đã tới đây mấy lần, nhưng số lần anh nói chuyện với cô ta chỉ tính trên đầu ngón tay. Nếu không phải cô ta lấy thân phận ân nhân cứu mạng ra thì anh tuyệt đối không bao giờ gọi cô ta bằng tên như vậy.

Anh luôn rất bình tĩnh đối diện với các cô gái, nhưng tại sao trước mặt cô gái tên Lâm Nhược Nhược này anh lại tim đập chân run? Chẳng lẽ vì lúc mất trí nhớ anh đã sống cùng cô ấy một thời gian? Hay thực sự như cô ấy nói, trước đây anh từng thích cô ấy?

Anh hoang mang, mơ hồ, không hiểu rõ chính mình nữa.

Nhược Nhược cả mừng, nắm lấy tay anh, nói: “Lâm Tiểu Cáp, anh còn nhớ tôi, đúng không?”

Mạc Uyển Như đứng bên thấy vậy, hơi kinh ngạc, vội xông lên tách tay hai người ra, hằm hè nói với Nhược Nhược: “Lâm Nhược Nhược, tôi thấy cậu lần lộn hết rồi, anh ấy không phải Lâm Tiểu Cáp mà là Trần Ân Hạo.”

“Không! Anh ấy là Tiểu Cáp! Anh ấy vẫn nhớ tôi.”

Nhược Nhược nhìn Trần Ân Hạo, cố chấp nói.

Mạc Uyển Như đang định mắng Nhược Nhược một trận toí tả thì Trần Ân Hạo đột nhiên lên tiếng: “Cô Lâm, tôi tên Trần Ân Hạo.”

Anh nhìn cô, lấy lại vẻ lạnh nhạt.

Nhược Nhược lắc đầu, khẽ cười nói: “Cho dù anh là Lâm Tiểu Cáp hay Trần Ân Hạo đều vậy thôi, trong lòng tôi anh mãi là Lâm Tiểu Cáp. Anh quên tôi cũng không sao, tôi sẽ giúp anh nhớ lại.”

Trần Ân Hạo trầm ngâm nhìn cô.

Mạc Uyển Như thấy Trần Ân Hạo như vậy thì ngạc nhiên, liền quay sang nói như tát nước vào mặt Nhược Nhược: “Lâm Nhược Nhược, người ta đã nói không phải Lâm Tiểu Cáp rồi, cậu còn lằng nhằng gì chứ? Cậu không cần thể diện nhưng người ta thấy phiền phức.”

Nhược Nhược chẳng thèm đếm xỉa tới cô ta, tiếp tục nói với Trần Ân Hạo: “Tôi phải về rồi, anh nghỉ ngơi đi. Tờ séc này anh đưa lại cho bác gái giùm tôi, gửi lời cảm ơn của tôi tới bác ấy. Tôi về đây, ngày mai tôi lại tới thăm anh.”

Cô cúi trả tờ séc vào tay Trần Ân Hạo rồi ra về.

“Này! Cậu có còn biết liêm sỉ là gì không hả?” Mạc Uyển Như nghiêng răng ken két, giận dữ đuổi theo cô.

Hai cô gái vừa đi khỏi, căn phòng yên tĩnh trở lại. Trần Ân Hạo nhìn theo hướng Nhược Nhược vừa đi, đôi mắt đen lầy chắt chứa biết bao điều.

Nhược Nhược đã nói là làm, chiều hôm sau, vừa tan học cô liền tới ngay bệnh viện của Trần Ân Hạo.

“Cậu lại tới làm gì?” Mạc Uyển Như mở cửa, tức tối nói.

“Không phải hôm qua tôi đã nói rồi sao, hôm nay tôi lại tới.”

Nhược Nhược đẩy cô ta ra, bước vào phòng. “Ngày nào cậu cũng ở đây, chẳng lẽ cậu bỏ học luôn rồi sao?”

“Ai nói tôi không đi học? Tôi cũng tan học rồi mới tới.”

Mạc Uyển Như đóng cửa lại rồi theo sau cô, vênh vác nói: “Nhưng mà tôi đi xe riêng nên nhanh hơn cậu ngồi xe buýt.”

Nhược Nhược làm thinh, vừa đi vừa nói: “Tôi tới để giúp Trần Ân Hạo nhớ lại quãng thời gian trước đây, tôi có mục đích của tôi. Còn cậu, khi Trần Ân Hạo bị mất trí nhớ, hai người chẳng thân thiết gì, bây giờ anh ấy hồi phục trí nhớ rồi cũng chẳng hơn là bao, vậy ngày nào cậu cũng chạy tới đây làm gì?”

Mạc Uyển Như liếc nhìn Trần Ân Hạo, ghé vào tai Nhược Nhược thì thầm: “Cậu quên rồi sao? Tôi đã nói rồi, nếu cậu không nhận lời làm bạn gái của anh trai tôi, tôi sẽ cướp tất cả những người con trai ở bên cậu.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nhược Nhược. Nghe vậy, cô vừa giận vừa tức cười.

Nhưng không sao, cô hôm nay đã không còn là cô ngày hôm qua nữa rồi. Sau một đêm tâm sự với mẹ, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách, cô sẽ không để trúng kế của Mạc Uyển Như.

Nghĩ vậy, Nhược Nhược mỉm cười, bắt chước ghé vào tai cô ta thì thầm: “Tôi không để cậu được như ý đâu.”

Nói xong, trong lúc Mạc Uyển Như còn chưa hết kinh ngạc, Nhược Nhược tự tin đi vào phòng.

“Trần Ân Hạo, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Nhược Nhược đứng bên giường, mỉm cười chào.

Trần Ân Hạo rời mắt khỏi chiếc laptop, ngẩng lên nhìn Nhược Nhược, làm như bây giờ mới biết cô tới.

Thật ra, khi Nhược Nhược vào đến cửa, anh đã chú ý rồi, chỉ là anh vốn lạnh lùng không bao giờ lên tiếng chào hỏi trước. Anh dán mắt vào máy tính, nhưng kỳ thực anh vẫn thầm quan sát cô.

Anh phát hiện Nhược Nhược hôm nay có gì đó hơi khác, tinh thần cô rất tốt, vẻ mặt đầy tự tin, nhất là lúc cô thì thầm với Mạc Uyển Như, ánh mắt như tóe lửa, cảm giác có thể đốt cháy mọi thứ xung quanh.

Chỉ một đêm thôi, điều gì đã khiến tinh thần cô trở nên phấn chấn đến vậy? Điều gì đã biến đôi mắt cô trở nên tự tin khiến người khác không thể xem thường như thế?

Trần Ân Hạo trong lòng rất tò mò nhưng bề ngoài lại tỏ ra thờ ơ: “Có chuyện gì?”

“Tôi mang đồ tới cho anh đây.”

Nhược Nhược vừa nói vừa rút từ ba lô ra một chai nước táo ép, đưa cho Trần Ân Hạo.

“Vậy là sao?” Trần Ân Hạo nhìn chai nước trong tay cô vẻ khó hiểu, không hiểu cô định giở trò gì đây.

Nhược Nhược cúi chai nước vào tay anh, giải thích: “Đây là quà ra mắt, nước trái cây này là tự tay tôi làm, rất tươi ngon, rất tốt cho sức khỏe của anh.”

“Quà ra mắt?” Trần Ân Hạo vẫn ngạc nhiên không rời mắt khỏi chai nước.

“Đúng thế, quà ra mắt, hôm qua tôi đi gấp quá nên không kịp chuẩn bị, hôm nay bù vậy. Món quà hôm nay cũng giống món quà mà lần đầu tiên gặp tôi đã tặng anh, nước táo ép.”

Nhược Nhược cười tí, nhớ lại ngày đầu tiên hai người gặp nhau. “Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên vào đúng dịp lễ Tình nhân, tôi mới chia tay bạn trai, trong lòng rất buồn phiền, trên đường về liền gặp anh. Anh cứ bám riết lấy tôi, mong tôi giúp đỡ, tôi chẳng có cách nào đành dỗi đành rồi lừa anh vào đồn cảnh sát. Sau khi giao anh cho một chú cảnh sát, tôi mới yên tâm trở về nhà. Ai ngờ, tôi vừa ra khỏi đồn cảnh sát anh cũng theo ngay sau, đúng lúc tôi đang mua nước trái cây, anh từ đâu chui ra, đòi uống nước táo ép. Cho nên tôi nghĩ chắc anh thích uống thứ nước này.”

Trần Ân Hạo phát hiện khi cô kể chuyện, trên môi cô luôn nở nụ cười, ánh mắt cũng ngời lên vẻ hạnh phúc, rất xinh đẹp.

“Cảm ơn món quà của cô.”

Trần Ân Hạo chỉ nhìn chai nước, nhưng không hề uống, anh đặt nó lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường.

“Xem ra món quà của ai đó không hấp dẫn cho lắm”, Mạc Uyển Như đứng bên cạnh chế nhạo.

Nhược Nhược không thềm đôi co với cô ta, cười trừ, chẳng có vẻ gì là không vui cả.

Cả Trần Ân Hạo và Mạc Uyển Như đều nhìn cô, chờ cô nói tiếp. Không ngờ, Nhược Nhược không nói gì nữa, đi tới chiếc sofa cách giường bệnh không xa, lôi sách vở ra lẳng lặng làm bài tập. Làm xong, cô lại lấy vở ghi, ôn tập hết một lượt bài thầy giáo giảng hôm nay. Tiếp đó, cô lôi ra một quyển bài tập toán dày cộp, bắt đầu làm.

Đến tận lúc ra về, ngoài mấy câu tạm biệt và dặn dò Trần Ân Hạo nghỉ ngơi, Nhược Nhược không nói thêm câu nào nữa.

Ngày thứ ba, vẫn như hai hôm trước, vừa tan học Nhược Nhược liền bắt xe buýt tới bệnh viện Khang Dân, người mở cửa cho cô vẫn là Mạc Uyển Như.

“Trời ơi! Nhược Nhược hôm nay bị muộn mất mười bảy phút năm mươi ba giây rồi. Xe buýt trễ giờ sao? Tôi đã nói rồi mà, nhà không có xe thì làm gì cũng bất tiện. Nhược Nhược nếu cảm thấy phiền phức, lần sau có thể không đến cũng được. Có tôi chăm sóc Trần Ân Hạo là được rồi”, Mạc Uyển Như tựa cửa, liếc nhìn đồng hồ trên tay, nói khích.

Nhược Nhược cũng không chịu lép vế: “Biết làm thế nào được, xe buýt tất nhiên không thể bằng được xe Toyota của Mạc đại tiểu thư nhà ta. Nhưng dạo này tôi nghe nói xe Toyota không được an toàn lắm, Mạc tiểu thư nên để ý một chút, kéo lại ngồi một mạch xuống thẳng điện Diêm La thì nguy.”

Mạc Uyển Như nghe thế, tức đến nổi mắt, quát: “Lâm Nhược Nhược! Cậu trù ẻo tôi đấy hả?”

“Đâu có, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu thôi mà, quý trọng tính mạng, tẩy chay Toyota.”

Nhược Nhược làm bộ nhún vai, theo thói quen ngửa tay ra.

Mạc Uyển Như phát hiện Nhược Nhược đang cầm một chiếc túi rất đẹp, dường như nghĩ ngay ra điều gì đó, liền hỏi: “Lâm Nhược Nhược, tay cậu cầm cái gì vậy? Đừng nói lại là quà cho Ân Hạo.”

“Có phải cậu rất muốn biết bên trong đựng cái gì không?” Nhược Nhược liếc xéo Mạc Uyển Như, gạ gãm hỏi. Đợi cô ta gật đầu, Nhược Nhược bèn chìa ngón trỏ móc móc ra hiệu cho cô ta lại gần. Mạc Uyển Như lập tức ghé tai lại. Biết cô ta đang rất háo hức chờ đợi, Nhược Nhược bèn tình nghịch nói: “Cậu rất muốn biết nhưng tôi nhất định không nói.”

Bị Nhược Nhược bỡn cợt, Mạc Uyển Như tức điên lên, chỉ thẳng vào mặt Nhược Nhược quát tháo: “Lâm Nhược Nhược, cậu chán sống rồi hay sao mà dám bỡn cợt tôi!”

“Chỉ là đùa chút cho vui thôi mà, làm gì phải nổi đóa lên thế? Thật ra thì nói cho cậu biết cũng chẳng sao, bên trong đựng quà tặng cho Tiểu Cấp... À không... là quà cho Trần Ân Hạo.”

Mạc Uyển Như nheo mắt, cảnh giác hỏi: “Cậu định dùng quà mua chuộc Ân Hạo sao?”

Nhược Nhược mỉm cười, chẳng nói câu nào, lách người đi vào phòng.

Bị phớt lờ, Mạc Uyển Như nổi cơn tam bành: “Lâm Nhược Nhược, cậu chớ vội đắc ý. Nhà Ân Hạo giàu có như vậy, anh ấy sẽ để ý đến mấy thứ rác rưởi của cậu chắc? Tôi khuyên cậu đừng phí công vô ích nữa.”

Nhược Nhược không tức giận, trái lại còn quay đầu lại, cố tình nháy mắt mấy cái, nói: “Cậu đang lo sợ hay ghen tị?”

“Cậu!” Mạc Uyển Như trừng mắt, tức nghẹn lời. Vừa vào trong phòng, Nhược Nhược đã thấy Trần Ân Hạo ngồi trên giường, tựa lưng vào gối, lạnh nhạt nhìn cô.

“Sao rảnh rỗi vậy? Hôm nay anh không học bài sao?” Nhược Nhược đi tới đầu giường.

Trần Ân Hạo không trả lời mà hỏi: “Cô cãi nhau với Uyển Như sao?”

“Đâu có, chúng tôi chỉ đùa chút cho vui thôi.”

Nhược Nhược thản nhiên nói, đưa chiếc túi trong tay cho anh. “Đây.”

Trần Ân Hạo nhìn chiếc túi, hoài nghi hỏi: “Cái gì đây? Lại là quà ra mắt sao?”

“Không phải, đây là thứ mà tôi nợ anh, bây giờ trả lại cho anh, mau cầm lấy đi.”

“Nợ tôi?” Trần Ân Hạo chau mày nghi ngờ, thấy Nhược Nhược giục liền đưa tay ra cầm lấy chiếc túi. “Không phải chuột chết đấy chứ?” Mạc Uyển Như liếc xéo chiếc túi, giọng mỉa mai: “Ân Hạo, em nghĩ anh đừng nên mở ra. Đưa nó cho em, em sẽ vứt đi giúp anh.”

Nhược Nhược trừng mắt nhìn cô ta, nói: “Cậu tưởng tôi cũng như cậu chắc? Người bình thường làm gì có ai lại đặt chuột chết bên trong.”

Rồi cô quay sang Trần Ân Hạo: “Trần Ân Hạo, mặc kệ cô ta, mau mở ra xem đi.”

Trần Ân Hạo nghe Nhược Nhược giục liền lôi chiếc hộp giấy từ trong túi ra, bàn tay trắng muốt của anh nhẹ nhàng rút chiếc dây lụa rồi mở nắp hộp.

Bên trong là một thứ hình tam giác đen sì, lớp vỏ ngoài phủ chất gì đó sánh lóng, đáng tiếc không lấp kín được những lỗ hổng trên mặt, phía trên đó còn rải thêm mấy miếng trái cây, mùi sôcôla thơm phức bay lên.

Ai có thể nói cho anh biết, cái thứ hình tam giác này rốt cuộc là cái gì? Anh ngạc nhiên nhìn thứ đen sì trong hộp, lòng đầy nghi ngờ.

Mạc Uyển Như cũng tròn mắt nhìn thứ trong hộp giấy: “Trời ơi! Cái quái gì thế này?”

Nhược Nhược tức giận trừng mắt lườm cô ta, nói: “Đây... này, Mạc Uyển Như, cậu nói cái gì thế hả? Đó là bánh ga tô.”

Hả? Bánh ga tô? Trần Ân Hạo, miệng méo xệch, nhìn “chiếc bánh ga tô” không chớp mắt, ngạc nhiên đến mức không nói nổi câu nào.

Mạc Uyển Như chỉ vào thứ đen sì trong hộp, kêu lên: “Trời ơi! Cái này mà gọi là bánh ga tô sao? Thứ đen sì bên ngoài đó là gì? Không phải than đấy chứ?” Mạc Uyển Như sốc nặng.

Nhược Nhược lừ cô ta, đồng dục nói: “Đó là sôcôla.”

“Trời ơi! Đây là thứ sôcôla khủng khiếp nhất mà tôi từng thấy.”

Mạc Uyển Như la trời, rồi lại chỉ vào những chỗ lõm không đều trên chiếc bánh, hỏi tiếp: “Thế sao bánh lại lõm chỗ thế kia? Đây là bánh tổ ong hả?”

“Đó là bánh kem sôcôla mà. Chẳng lẽ cậu chưa ăn bánh đó bao giờ sao?” Thấy chiếc bánh tự tay mình làm bị phê bình, moi móc, Nhược Nhược rất tức giận, cô nhìn Mạc Uyển Như như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy.

Mạc Uyển Như chẳng nao núng trước vẻ hung dữ của Nhược Nhược, tiếp tục kêu la: “Tôi chưa từng thấy chiếc bánh sôcôla nào thế này. Là tổ ong đất thì đúng hơn. Lâm Nhược Nhược, không phải cậu tìm bừa một tổ ong rồi phủ lên ít sôcôla để lừa bịp chúng tôi đấy chứ?”

Trần Ân Hạo cũng đồng tình gật đầu.

Nhược Nhược thấy vậy, ầm ừc nói: “Đó không phải lỗi của tôi, tôi hoàn toàn làm theo sách hướng dẫn, nhưng làm xong lại thành ra thế này.”

Trần Ân Hạo nhìn mấy lỗ hổng trên chiếc bánh, ngẫm nghĩ mấy giây, rồi quay sang Nhược Nhược hỏi: “Cô cho rất nhiều bột nở đúng không?”

“Bột nở?” Nhược Nhược chau mày, cố nghĩ lại, lát sau mới nghĩ ra điều gì đó, tròn tròn mắt hỏi: “Có phải thứ bột trắng trắng, mịn mịn không?”

Trần Ân Hạo gật đầu, nói: “Đúng, bột nở đó.”

“À! Đó là bột nở sao?”

Nhược Nhược vỗ trán, ngượng ngập nói: “Tôi cứ tưởng nó là đường kính cơ. Tôi còn nghĩ, sao đường kính gì mà mịn vậy. Thì ra là bột nở.”

Trần Ân Hạo miệng méo xệch, chẳng còn gì để nói.

Mạc Uyển Như như sức nhớ ra điều gì, nhìn vẻ buồn bã của Nhược Nhược, hỏi: “Vừa rồi cậu nói, đây là thứ mà cậu nợ Ân Hạo, vậy là sao? Chẳng lẽ trước đây cậu từng hứa sẽ làm thứ của nợ này cho anh ấy?”

Nhược Nhược lắc đầu, vừa nhớ lại quãng thời gian vui vẻ đó vừa nói: “Hồi đó mỗi lần tôi có chuyện gì không vui, Lâm Tiểu Cáp... không Trần Ân Hạo đều làm bánh sôcôla cho tôi, anh ấy nói sôcôla sẽ giúp cho tinh thần thoải mái. Bây giờ Trần Ân Hạo đã quên tôi, tôi mới quyết định làm bánh kem sôcôla cho anh ấy. Trước đây anh ấy làm cho tôi bao nhiêu bánh sôcôla, bây giờ tôi sẽ làm cho anh ấy bấy nhiêu cái. Biết đâu khi anh ấy ăn hết số bánh đó rồi sẽ nhớ ra tôi.”

Chỉ sợ ăn hết số bánh đó sẽ chẳng tỉnh lại nổi nữa... Trần Ân Hạo thầm nghĩ, khóc không thành tiếng.

Mạc Uyển Như nhìn anh với ánh mắt thông cảm, quay sang Nhược Nhược hỏi tiếp: “Thế trước đây Lâm Tiểu Cáp làm cho cậu bao nhiêu chiếc bánh sôcôla?”

Nhược Nhược nhanh nhẩu trả lời: “Ba mươi hai chiếc bánh sôcôla, các loại khác là bốn mươi ba.”

Trần Ân Hạo nghe xong, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Ngày thứ tư, Nhược Nhược tới trễ hơn Mạc Uyển Như mười phút, người mở cửa cho cô như thường lệ vẫn là Mạc Uyển Như.

Hai người vào phòng bệnh, Mạc Uyển Như khoanh tay trước ngực, nhìn Nhược Nhược hai tay ôm ba lô, mĩa mai: “Hôm nay cậu lại đem gì tới cho Ân Hạo đây?”

Trần Ân Hạo cũng nhìn cô chờ đợi, anh không nhận ra mình đang sốt ruột đến thế.

Trước ánh mắt của hai người, Nhược Nhược chỉ cười nhạt, khẽ lắc đầu: “Không, hôm nay tôi tới để đòi nợ.”

“Đòi nợ?” Cả hai đồng thanh kêu lên kinh ngạc. “Đòi nợ gì?”

Nhược Nhược liếc nhìn Mạc Uyển Như, nói ý: “Chuyện này liên quan đến người thứ ba, tôi chỉ nói với người trong cuộc.”

Trần Ân Hạo hiểu ý, liền nói: “Uyển Như, em ra ngoài một chút được không? Anh có vài chuyện muốn nói riêng với Nhược Nhược.”

“Nhưng em muốn ở lại đây”, Mạc Uyển Như nghiêng răng, không vừa lòng nói. “Em cũng muốn nghe, em muốn biết mọi chuyện về anh.”

“Uyển Như!” Trần Ân Hạo hơi chau mày, nét mặt bình tĩnh nhưng giọng nói có phần hơi bức mình.

Anh đã không còn là Lâm Tiểu Cáp dễ bị lừa như ngày nào nữa. Mạc Uyển Như có khó chịu đến đâu cũng chẳng dám ho he, đành quay sang lờ Nhược Nhược một cái, ôm bọc tức trong lòng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mạc Uyển Như đi khỏi, Nhược Nhược lập tức kéo khóa ba lô, lấy từ trong ra một mẫu giấy cắt rất vuông vắn, đưa cho Trần Ân Hạo: “Đây là giấy ghi nợ, anh tự xem đi.”

Trần Ân Hạo đón lấy mẫu giấy, xem thật kỹ.

Trên mảnh giấy viết đầy chữ mực đen, nét chữ mạnh mẽ, rắn rỏi, chắc chắn là chữ của con trai.

Nội dung như sau:

Giấy ghi nợ

Người cho vay: Triệu Lệ Lệ.

Tổng số tiền cho vay: 46000 nhân dân tệ. Theo thỏa thuận của hai bên, người vay sẽ phải trả nợ đúng ngày 31 tháng 4 năm 2010.

Giấy này làm chứng.

Ngày 22 tháng 2 năm 2010

Người vay: Lâm Tiểu Cáp

Trần Ân Hạo nhận ra nét chữ của mình, trên đó còn có cả chữ ký của anh. Giấy ghi nợ này đúng là do anh viết, nhưng anh viết khi nào vậy? Anh vay số tiền đó làm gì? Sao anh chẳng nhớ gì cả?

Đọc được những suy nghĩ trong đầu anh, Nhược Nhược thở thê kể lại cho anh nghe về buổi hẹn hò ảm áp, lãng mạn đó: “Anh sống ở nhà tôi một thời gian, không biết vì sao lại thích tôi, lúc đó tôi còn chưa biết anh có tình cảm với tôi. Lúc anh biết tôi rất thích ăn bánh kem, muốn hẹn tôi tới Nhã Đằng Các nổi tiếng số một về bánh kem để tỏ tình. Nhã Đằng Các rất đắt đỏ, anh lại không có tiền. Khi anh mới bị mất trí nhớ, cả ví tiền và điện thoại đều bị mất, trên người không có lấy một đồng. Lệ Lệ biết được, liền đưa hết số tiền tiêu vặt cho anh. Đúng rồi, không biết anh còn nhớ không, Lệ Lệ là bạn thân nhất của tôi. Anh đã gặp cô ấy rồi, lúc anh mới hồi phục trí nhớ, cô ấy đã đi cùng tôi tới tìm anh. Lệ Lệ nói với tôi, hồi đó cũng không định đòi anh số tiền này, chỉ là muốn giúp anh. Cô ấy biết tôi cũng thích anh nên chỉ mong tôi được hạnh phúc.”

“Cô nói tôi mượn số tiền này là để mời cô đi ăn bánh ngọt sao?”

“Đúng thế.”

Nhược Nhược nói tiếp: “Lúc đó Lệ Lệ không định bắt anh trả số tiền đó, nên cũng không bắt anh phải viết giấy ghi nợ làm gì. Tờ giấy này là do anh tự viết rồi một mực đưa cho cô ấy. Hôm sau, cô ấy đưa tờ giấy cho tôi. Đến tận hôm nay cô ấy cũng không định đòi lại số tiền đó. Nhưng tôi nghĩ, bây giờ anh đã không còn là Lâm Tiểu Cáp tay trắng nữa rồi, anh nên trả số tiền đó cho Lệ Lệ, dù gì gia đình cô ấy cũng không khá giả lắm.”

“Ừ! Cô nói cũng có lý, lát nữa tôi sẽ đưa tiền cho cô, cô trả lại cho bạn cô giúp tôi.”

“Được lắm! Cảm ơn anh đã hợp tác.”

Nhược Nhược cố tình nói rất khách sáo, rồi lại chẳng nói chẳng rằng, ra sofa làm bài tập.

Trần Ân Hạo nhìn cô từ phía sau, không nhin được nữa nói: “Cô không còn chuyện gì muốn nói với tôi nữa sao?”

Tốt lắm! Cuối cùng anh đã có hứng thú với những câu chuyện của cô. Vì theo đuổi Lâm Tiểu Cáp, không, phải nói là Trần Ân Hạo, Nhược Nhược đã mua hẳn một cuốn sách về tình yêu để tham khảo. Quả nhiên chiêu “thả con săn sắt bắt con cá rô”, “muốn hút trước hết phải đẩy” trong cuốn sách đã phát huy tác dụng. Nỗ lực bao nhiêu ngày của cô cuối cùng đã không uổng phí.

Nhược Nhược mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh tanh. Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh nói: “Chuyện khác? Tôi có chuyện gì mà nói nữa đâu. Anh cũng biết đấy, bài vở lớp mười hai rất nhiều, lơ là một chút sẽ tụt lại ngay. Nhất là tôi lại học lệch, càng phải cố gắng học môn toán hơn các bạn khác.”

Cô thở dài, cố tình nhìn thẳng vào anh. “Nếu có một người học toán thật đỉnh kèm cặp thì tốt biết mấy, như vậy thành tích môn toán của tôi nhất định sẽ được nâng cao.”

Nhược Nhược thấy rõ Trần Ân Hạo phân vân đôi chút, đáng tiếc, cuối cùng anh vẫn chẳng hé răng, chỉ lạnh nhạt buông một câu cụt lủn: “Vây cô học bài đi” rồi làm việc của mình.

Nhược Nhược hơi thất vọng, nhưng cô cũng vui lên nhiều.

Cô tự khích lệ bản thân: Không sao, anh ấy đã muốn nói chuyện với mình, khởi đầu như vậy là tốt rồi. Nhược Nhược, mày phải cố gắng lên!

Ngày thứ năm, chắc Mạc Uyển Như bận chuyện gì đó nên không tới. Trong căn phòng rộng thênh thang chỉ có Nhược Nhược và Trần Ân Hạo.

Hôm đó, Nhược Nhược kể cho Trần Ân Hạo nghe rất nhiều chuyện về ngày tháng trước đây của hai người. Tuy Trần Ân Hạo vẫn tỏ ra không mấy hào hứng với những câu chuyện đó, nhưng thực ra anh chăm chú lắng nghe, không bỏ sót một từ, nghe tới những tình tiết hài hước, anh cũng cười mỉm, chứ không làm bộ mặt lạnh tanh, khó gần như mọi ngày nữa.

Ngày thứ sáu, Nhược Nhược vấp phải một bài toán học búa, cô đang nhíu mày nhăn mặt, cắn bút thì Trần Ân Hạo đã chủ động hỏi cô có cần giúp đỡ không. Mạc Uyển Như thấy vậy thì hết sức ngạc nhiên, cứ nhìn trân trân.

Trần Ân Hạo ngâm mình trong nước khá lâu, thêm nữa trước đó đầu anh bị chấn thương nên phải nằm viện khá lâu. Trong suốt thời gian đó, ngày nào Nhược Nhược cũng tới bệnh viện, Trần Ân Hạo và cô cũng tỏ ra khá hợp nhau. Anh chủ động chào cô trước, thỉnh thoảng còn chủ động bắt chuyện với cô. Nhược Nhược cũng thường đem tới những thứ khá kỳ quặc, mong anh nhớ lại những tháng ngày trước đây. Thời gian hai người nói chuyện ngày càng nhiều, đề tài cũng mỗi lúc một phong phú, thỉnh thoảng Trần Ân Hạo còn kể cho cô nghe về cuộc sống của anh trước khi anh mất trí nhớ.

Nhược Nhược đã hiểu hơn về con người của Trần Ân Hạo trước đây. Anh là sinh viên trường đại học hạng nhất của thành phố Mộng Áo, chuyên ngành tài chính ngân hàng, nhưng lại rất thích làm bánh ngọt. Hôm đó, chính vì vội vã đi gặp một bậc thầy làm bánh ngọt, không cẩn thận mới bị xe đâm phải rồi mất trí nhớ. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không dám tin một chàng trai lạnh lùng như Trần Ân Hạo lại thích làm bánh ngọt, mà tay nghề cũng không kém gì dân chuyên nghiệp.

Cô còn biết, bố mẹ Trần Ân Hạo rất bận. Trước khi anh gặp tai nạn, bố mẹ anh đều bận làm ăn, rất ít gặp mặt con, thỉnh thoảng mới về nhà một lần, nhưng họ rất yêu thương cậu con trai độc nhất ngoan ngoãn của mình. Mỗi lần về nhà họ đều mua cho anh rất nhiều quà và để lại cho anh rất nhiều tiền bạc.

Sau khi Trần Ân Hạo bị tai nạn, ông bà Trần lo lắng đến nỗi không thiết cả việc làm ăn, giao công ty cho người bạn thân quản lý giúp, chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhờ bạn bè giúp đỡ, đăng tin tìm người lên cả báo đài, ti vi, nghĩ đủ mọi cách để tìm con. Bà Trần còn vì chuyện này mà ốm nặng. Sau khi tìm được con, ông bà Trần mới hiểu ra một điều, kiếm tiền quan trọng nhưng con cái còn quan trọng hơn nhiều.

Cho nên trong thời gian Trần Ân Hạo nằm viện, tuy công việc rất bận nhưng tuần nào ông bà Trần cũng dành thời gian tới thăm con một lần. Điều khiến Nhược Nhược cảm thấy đáng tiếc là, cô tới viện nhiều lần như vậy nhưng chưa bao giờ được gặp ông bà Trần.

Người duy nhất chẳng vui vẻ gì là Mạc Uyển Như, mỗi lần thấy hai người ngồi nói chuyện, cô ta lại nghĩ cách tách hai người ra.

Lúc chỉ có cô ta với Nhược Nhược, cô ta mĩa mai, xía xói Nhược Nhược, toàn những câu khó nghe. Đến trường, cô ta cũng không bỏ qua cơ hội nào để sỉ nhục Nhược Nhược. Biết được chuyện này, Lệ Lệ bèn tới tìm Mạc Uyển Như. Nhưng sau đó, cô ta không những không chùn bước, mà còn bắt nạt Nhược Nhược nhiều hơn.

Nhược Nhược cũng không phải mẫu con gái dễ bắt nạt. Mỗi lần Mạc Uyển Như gây chuyện, cô đều không chịu lép vế, trận cãi lộn nào của hai người cũng quyết liệt, không ai chịu kém ai. Mạc Uyển Như biết rõ cô ta hoàn toàn không nắm được đẳng cấp, nhưng vẫn không hề nao núng, quyết đấu với Nhược Nhược tới cùng.

Ngày tháng cứ thế trôi đi.

10. Chương 10

Trần Ân Hạo đã nằm viện mười hai ngày, ngày mai anh sẽ được xuất viện.

Cả buổi chiều Mạc Uyển Như cứ tươi cười, hớn hở, đi đi lại lại trong phòng, rồi tự độc thoại: “Ân Hạo, anh nói xem ngày mai phải đi đâu chúc mừng đây? Đi hát karaoke, hay đi ăn BBQ? Em thấy tổ chức một bữa tiệc tại nhà là hay nhất, chúng ta sẽ mời thật nhiều bạn bè tới dự. Ân Hạo, anh xuất viện rồi có quay lại thị trấn Hạnh Phúc nữa không? Em nghĩ chắc anh cũng chẳng quay lại đó làm gì. Nhà anh ở thành phố Mộng Áo cơ mà. Nhưng nếu anh tới đó, có thể tới nhà em ở. Nhà em rất rộng, rất nhiều phòng...”

Nhược Nhược và Trần Ân Hạo chỉ im lặng nhìn nhau, chẳng ai bảo ai liền gượng cười vẻ buồn bã.

Nhược Nhược định đến để giúp anh thu dọn đồ, ai ngờ quần áo, đồ đạc của anh đều được một cô giúp việc thu dọn đầu vào đây rồi, chỉ còn chờ ngày mai tài xế đưa bà Trần tới làm thủ tục xuất viện rồi đón anh về nhà nữa thôi. Cuộc sống của người giàu đúng là khác hẳn những gia đình bình thường như nhà cô.

Nhược Nhược nhàn rãi, đành ngồi một bên nghe Mạc Uyển Như thao thao bất tuyệt về kế hoạch chúc mừng. Trần Ân Hạo cũng cùng cảnh ngộ với cô. Cứ tưởng Mạc Uyển Như chỉ nói vài phút thôi, ai dè nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cô ta vẫn cất cao giọng luyên thuyên. Nhược Nhược và Trần Ân Hạo nghe mà váng cả đầu, chỉ biết nhìn nhau cười khổ.

Bỗng Nhược Nhược nghĩ ra chuyện gì đó. Cô rút trong cặp sách ra một cuốn vở ghi chép, lật một trang giấy trắng, lấy bút hí hoáy viết. Viết xong, thừa lúc Mạc Uyển Như không để ý, cô đưa nhanh cuốn vở cho Trần Ân Hạo.

Trần Ân Hạo hiểu ý, lập tức đón lấy cuốn vở. Trên đó viết nắn nót: “Hay là ngày mai chúng ta ra viện sớm một chút rồi tới công viên chơi?”

Trần Ân Hạo khẽ cười, ngẩng lên nhìn cô. Vừa phát hiện Trần Ân Hạo đang nhìn mình, Nhược Nhược liền chỉ về phía Mạc Uyển Như, đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho anh đừng nói gì cả.

Trần Ân Hạo cảm thấy rất buồn cười, nhưng vẫn gật đầu ưng thuận.

Hôm sau là thứ Bảy, Nhược Nhược không phải đi học. Mới sáng sớm cô đã tới bệnh viện. Trần Ân Hạo cũng dậy thật sớm, thay quần áo rồi ra công viên chờ cô. Nhược Nhược vừa đến, hai người liền đi ngay.

Đầu tiên, Nhược Nhược và Ân Hạo tới công viên lớn nhất trong thành phố, hết chơi tàu lượn siêu tốc, rồi lại chơi đu quay, lái tàu thủy... Hai người gần như thử hết các trò chơi.

Sau bữa trưa, họ đi leo núi, đến thăm ngôi chùa nghe nói là linh thiêng nhất ở đây, cùng nhau cầu bình an. Lúc họ xuống núi, trời đã xế chiều. Mặt trời chênh chếch trên đỉnh núi, chân trời được phủ một màn ánh sáng đỏ ửng, những đám mây đủ hình thù đứng đỉnh trời theo chàng gió đa tình. Mùi thức ăn thơm phức theo gió đưa tới.

“Thời gian trôi nhanh thật đấy.”

Nhược Nhược chỉ về phía chân trời, ráng chiều nhuộm đỏ cả khuôn mặt cô. “Thoáng cái đã hết một ngày rồi.”

“Không chơi nữa, anh đưa em ra bến xe, nếu về muộn quá, hai bác ở nhà sẽ lo đấy.”

Trần Ân Hạo kéo tay cô đi về phía bến xe buýt. “Nếu em thích, lần sau chúng ta lại đi chơi.”

“Được không? Vậy thì thích quá!” Nhược Nhược vui sướng vỗ tay, cô bỗng nảy ra một ý: “Ân Hạo, mai anh có rảnh không?”

“Có chuyện gì không?”

“Hay là mai mình đến Nhã Đằng Các ăn cơm đi. Em nhớ ở thành phố này cũng có nhà hàng Nhã Đằng Các.”

Cô nhớ Lệ Lệ từng nói, trước đây Lâm Tiểu Cáp đã hẹn cô tới Nhà Đẳng Các để tỏ tình với cô, tuy không thành công, nhưng Trần Ân Hạo ắt hẳn còn chút ấn tượng về chuyện này. Hiện giờ tình cảm giữa cô và anh đã tốt hơn nhiều so với dạo anh mới hồi phục trí nhớ, phải tiến thêm một bước, cô sẽ bày tỏ tình cảm với anh tại Nhà Đẳng Các, biết đâu anh sẽ nhớ lại điều gì đó.

Trần Ân Hạo không hề hay biết những suy nghĩ đó của Nhược Nhược, chẳng chút phân vân liền đồng ý: “Được!”

“Vậy bảy giờ tối mai chúng ta gặp nhau tại Nhà Đẳng Các ở thành phố Mộng Áo.”

Hẹn Trần Ân Hạo xong xuôi, cô vui vẻ lên xe về nhà.

Hôm sau, tới giờ hẹn, Nhược Nhược trang điểm và ăn mặc giống với lần Tiểu Cáp hẹn cô trước đây, vẫn chiếc áo choàng lông khoác ngoài với bộ váy màu phấn hồng dài đến gối và đôi bốt màu trắng. Cô nghĩ rất đơn giản, ăn mặc giống với lần trước, sẽ càng giúp anh nhớ lại chuyện trước đây.

Vì không quen đường sá ở thành phố Mộng Áo nên Nhược Nhược quyết định đi sớm nửa tiếng. Bởi vậy cô tới Nhà Đẳng Các trước Trần Ân Hạo. Chẳng biết làm gì, Nhược Nhược đành ngồi chống cằm ngắm nhìn cách bài trí trong nhà hàng.

Nhà Đẳng Các ở đây có phần hơi khác so với ở thị trấn Hạnh Phúc. Tuy đều nằm ở trung tâm của con phố mua sắm, nổi tiếng bởi những món ăn ngon, cách bài trí trang lệ, giá cả cắt cổ và chất lượng phục vụ rất tốt, nhưng Nhà Đẳng Các ở đây to đẹp hơn rất nhiều. Vẫn là tấm bình phong thanh tao, nhã nhặn, chiếc kệ gỗ Cẩm Lai, đèn pha lê Swarovski, nhưng ở đây trông chúng đẹp và lung linh hơn ở thị trấn Hạnh Phúc.

Điều duy nhất không khác biệt chính là cách bố trí trên bàn ăn. Chiếc khăn trải bàn theo phong cách Anh trang nhã, giữa bàn cắm một bông hồng, ngọn nến thơm ở góc bàn ấm áp tỏa sáng.

Nhược Nhược ngồi ngay ngắn, miệng ngậm chiếc ống hút.

Hôm nay cô không hồi hộp như lần trước, ngược lại cô rất bình tĩnh. Có thể do tình thế thay đổi, lần trước người định tỏ tình là Tiểu Cáp, còn lần này đổi lại là cô, nắm thế chủ động nên cô không thấy hồi hộp nữa.

Trong lúc đó, Trần Ân Hạo vẫn ở nhà, ngắm mình trong gương...

Một chàng trai đỉnh đặc lại không khác gì một cô gái, cầm chiếc gương soi đi soi lại, thật quá điệu đà. Nếu là bình thường, có đánh chết anh cũng chẳng đời nào làm cái chuyện buồn cười như vậy. Nhưng hôm nay, đến chính anh cũng không hiểu nổi bản thân mình, cứ nghĩ một lát nữa anh sẽ tới chỗ hẹn với Nhược Nhược, tìm anh lại đập thình thịch, rồi không hiểu sao anh lại soi gương, ngắm kỹ xem mình ăn mặc như thế đã chỉnh tề hay chưa, trên mặt có vết lem nào không.

Trần Ân Hạo cũng thấy bức bối vì hành động của mình nhưng anh không sao kiềm chế được.

Khó khăn lắm mọi thứ mới hoàn tất, Trần Ân Hạo tự tin xuất phát. Ai dè mới xuống lầu anh gặp ngay Mạc Uyển Như. Có vẻ như cô ta đã đứng đó rất lâu rồi.

“Sao em lại ở đây?” Trần Ân Hạo ngạc nhiên hỏi. “Em đợi anh.”

Mạc Uyển Như nhìn anh vẻ hờn giận, trách móc: “Tại sao hôm qua anh không đợi em mà đã xuất viện rồi? Hôm qua, anh hẹn với Nhược Nhược đúng không?”

Trần Ân Hạo chau mày, không trả lời mà hỏi lại: “Sao em biết nhà anh ở đây?”

“Tập đoàn Trần Thị danh tiếng như vậy, ba anh suốt ngày xuất hiện trên báo chí với truyền hình, cả thành phố này ai chẳng biết gia đình anh. Em chỉ hỏi một người là biết nhà anh nằm trong khu này, đến khu này rồi em lại hỏi người bảo vệ. Thế nào, em thông minh đấy chứ?” Mạc Uyển Như dương dương tự đắc với chiến tích của mình.

“Uyển Như, bây giờ anh phải đi, gặp em sau nhé!” Trần Ân Hạo nhún vai nói hết câu mới quay người định bỏ đi.

Mạc Uyển Như vội kéo anh lại, không vui hỏi: “Anh định đi đâu?”

Trần Ân Hạo chau mày không nói gì.

Mạc Uyển Như nhìn anh một lượt từ đầu đến chân, liền hiểu ngay ra: “Anh có hẹn phải không? Với ai? Chẳng lẽ là Lâm Nhược Nhược?”

Trần Ân Hạo vẫn không nói câu nào.

Mạc Uyển Như biết mình đoán đúng, cô ta vội nắm chặt lấy áo anh, chạy lên phía trước nói: “Em không cho anh đi!”

“Uyển Như, đừng gây chuyện nữa. Thường ngày em ngang ngược, vô lý, chỉ vì muốn tách anh khỏi Nhược Nhược đã bày ra không ít trò rồi, nể tình em là ân nhân cứu mạng của anh và Nhược Nhược, anh không so đo với em. Nhưng tối nay thì không được, cuộc hẹn tối nay rất quan trọng với anh, em còn gây chuyện nữa, anh sẽ tức giận đấy.”

Mạc Uyển Như chết lặng, nhìn anh trân trân, hỏi: “Anh nói vậy là sao?”

Trần Ân Hạo nhìn cô hồi lâu, đắn đo một chút rồi nói tiếp: “Em vẫn để bụng chuyện Nhược Nhược từ chối anh trai em nên lúc nào cũng muốn làm khó dễ cô ấy. Em tiếp cận anh cũng là vì không muốn anh và Nhược Nhược bên nhau, kể cả chuyện em cướp bạn trai cũ của Nhược Nhược, anh đều biết hết.”

Mạc Uyển Như kinh hãi, tay buông thông, mắt vẫn trân trân nhìn Trần Ân Hạo: “Anh hồi phục trí nhớ rồi sao?”

“Không!”

“Vậy làm sao anh biết? Là Lâm Nhược Nhược nói phải không?” Mạc Uyển Như nheo nheo cặp mắt gian xảo. “Ân Hạo, anh nghe em nói, mọi chuyện không phải như vậy đâu, là Lâm Nhược Nhược, cô ta...”

“Uyển Như, đừng chối quanh nữa, đừng để anh thất vọng về em thêm nữa.”

Trần Ân Hạo ngắt lời cô ta. “Chắc em cũng biết thám thính tử chứ? Chỉ cần bỏ tiền ra, bọn họ có thể điều tra cho em mọi thông tin em cần. Ba anh làm kinh doanh, anh cũng học tài chính, người làm kinh doanh luôn rất thận trọng, ba em cũng làm kinh doanh, điều này chắc em cũng rõ?”

“Anh... anh điều tra em?”

“Không, không chỉ có em, còn có cả Lâm Nhược Nhược. Em cũng biết, những gia đình có chút tiền bạc thường rất ít khi tiếp xúc với người lạ, bọn họ đều sợ bị lợi dụng, tống tiền, anh không phải ngoại lệ.”

Trần Ân Hạo thẳng thắn nói, rồi lựa lời khuyên nhủ: “Uyển Như, thật ra em là một cô gái tốt, vì sinh ra trong một gia đình giàu có, lại được ba mẹ và anh trai hết sức cưng chiều nên tính cách có phần bướng bỉnh cũng là chuyện bình thường. Tuy em vì chuyện của anh trai mà báo thù Nhược Nhược, nhưng việc em tìm người tới cứu Nhược Nhược và anh cũng đủ chứng minh em là người tốt. Anh nghĩ em nên quên chuyện anh trai bị từ chối đi. Tình yêu là chuyện của hai người, miễn cưỡng ở bên nhau không thể có hạnh phúc được.”

Vừa nghe nhắc tới anh trai mình, Mạc Uyển Như lập tức bị kích động, cô ta hét lên: “Không! Anh chẳng hiểu gì hết.”

“Không phải anh không hiểu, mà là tại em quá cố chấp. Em thử nghĩ xem, dù em có tìm mọi cách báo thù Nhược Nhược, cô ấy vẫn không thích anh trai em, thậm chí vì những việc làm của em mà cô ấy càng thêm ghét anh ấy. Cho dù một ngày nào đó, Nhược Nhược vì không chịu nổi em mà chấp nhận đến với anh trai em, nhưng em có dám đảm bảo Nhược Nhược sẽ yêu anh ấy không? Em có dám đảm bảo họ sẽ hạnh phúc không? Hơn nữa, theo anh được biết, anh trai em đã có bạn gái rồi, những việc làm của em cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, em cố gắng làm gì? Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghĩ tới việc thù hận sẽ làm em mờ mắt, vì báo thù em có thể đánh mất tình yêu thực sự của mình sao?”

Tuy những lời Trần Ân Hạo nói chẳng dễ nghe, nhưng Mạc Uyển Như không thể không thừa nhận anh phân tích rất hợp tình hợp lý. Cô dần lấy lại bình tĩnh, ánh mắt giận dữ cũng dịu đi: “Thật như vậy sao? Em vì thù hận mà đánh mất tình yêu thực sự của mình sao?” Dáng vẻ cứng chiều, phục tùng của Hoàng Lạc Thiên chợt hiện lên trong đầu cô.

Thấy Mạc Uyển Như trầm tư, Trần Ân Hạo khẽ cười nói tiếp: “Đúng thế, vì thế hãy rũ bỏ thù hận. Đừng vì chút chuyện vớ vẩn này mà để tuột mất hạnh phúc của mình, như vậy không đáng đâu.”

Nghe xong câu đó, bao nhiêu thù hận trong lòng Mạc Uyển Như bỗng như tan biến. Tuy đã nghĩ thông nhưng vì lòng sĩ diện, cô ta vẫn kiêu ngạo nói: “Thôi được! Anh nói cũng có lý, nể tình mấy câu đó, em tạm thời tha cho anh và Lâm Nhược Nhược.”

Đúng là một cô gái cao ngạo!

Trần Ân Hạo mỉm cười, khẽ ôm lấy cô nói: “Chúc mừng vì em đã nghĩ thông. Chúc em sớm tìm được tình yêu của mình!”

Trong lúc Trần Ân Hạo nói chuyện với Mạc Uyển Như, Nhược Nhược không ngừng xem đồng hồ.

Đã tới giờ hẹn, sao Trần Ân Hạo vẫn chưa tới? Hay là anh ấy quên mất rồi?

Không thể nào, trí nhớ của Trần Ân Hạo rất tốt, tuy chưa thể nhìn một lần là nhớ, nhưng tuyệt đối không có chuyện quên.

Mấy phút nữa lại trôi qua, vẫn chẳng thấy bóng dáng Trần Ân Hạo đâu. Nhược Nhược bắt đầu lo lắng liệu có phải trên đường tới đây anh đã gặp phải chuyện gì rồi không.

Thời gian cứ thế trôi đi, càng lúc cô càng sốt ruột. Cuối cùng, không thể ngồi chờ thêm được nữa, cô vội vàng thanh toán rồi chạy tới nhà Trần Ân Hạo.

Ai ngờ, khó khăn lắm cô mới hỏi thăm được địa chỉ nhà anh, rồi chạy một mạch tới đó thì cảnh tượng cô nhìn thấy lại không như cô tưởng tượng. Trần Ân Hạo lại đang cười nói thân mật với Mạc Uyển Như.

Nhược Nhược đứng cách bọn họ một quãng xa, cô không nghe rõ Mạc Uyển Như nói những gì, nhưng vẻ thân thiết cùng nụ cười hiếm hoi của anh khiến trái tim cô tan nát.

Cô đợi anh ở nhà hàng lâu như vậy, cô lo anh đã gặp chuyện, còn vì anh mà tức tốc chạy tới đây. Kết quả, anh lại ở đây cười cười nói nói với Mạc Uyển Như. Như thế là sao?

Nhược Nhược thấy uất ức vô cùng, định tới tìm anh hỏi cho ra nhẽ thì thấy anh ôm Mạc Uyển Như.

Từ trước tới giờ anh còn chưa cầm tay cô lấy một lần, vậy mà hôm nay anh lại ôm Mạc Uyển Như.

Nhược Nhược chết lặng, nhìn hai người tình tứ ôm ấp, nước mắt cô rơi lã chã, bàn tay giữ chặt miệng chỉ sợ hễ buông tay cô sẽ òa khóc.

Tại sao anh có thể hẹn hò với Mạc Uyển Như vào đúng ngày đã hẹn cô?

Tại sao trong lúc cô sốt sắng đợi chờ, anh lại có thể ở đây mà âu yếm Mạc Uyển Như?

Sao anh có thể?

Nhược Nhược khóc nức, rồi không cần biết có bị bọn họ phát hiện ra hay không, cô quay phắt người chạy một mạch về phía bến xe.

Tiếng bước đi nặng trĩu nện xuống mặt đường như tiếng trái tim đang tan vỡ.

Từ hôm đó, Nhược Nhược không gặp lại Trần Ân Hạo nữa, cũng không nghe được tin gì về anh.

Tuy biết rõ anh sẽ chẳng bao giờ thích cô, nhưng cô vẫn muốn qua Mạc Uyển Như nghe ngóng tin tức về anh. Điều kỳ lạ là hai người họ cứ như hẹn trước với nhau, đến cả Mạc Uyển Như cũng tránh mặt cô, không cãi nhau với cô nữa, cũng chẳng xuất hiện trước mặt cô, nhìn thấy cô từ xa là tránh mặt.

Trần Ân Hạo giờ đây như một giấc mộng, tình cờ bước vào cuộc sống của cô, sáng hôm sau cô tỉnh lại thì mọi thứ đều biến mất.

Đôi lúc bất chợt nghĩ tới anh, tim cô lại nhói lên. May mà sắp tới ngày thi đại học, khối lượng bài tập khổng lồ đè lên đầu khiến cô không còn thời gian nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

Chỉ cần không nghĩ tới, tự khắc trái tim sẽ bình tĩnh lại, không nghĩ tới, sẽ không thấy đau.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, kỳ thi đại học đã kết thúc.

Mới rũ bỏ được gánh nặng trên vai, đám học sinh hăm hở rời khỏi ngôi trường đã gắn bó với mình suốt ba năm trời.

Trong lớp 12A2 chỉ còn lại Nhược Nhược và Lệ Lệ.

Lệ Lệ thu dọn xong xuôi mọi thứ, quay sang nhìn Nhược Nhược thông thả thu dọn từng quyển vở, hỏi: “Nhược Nhược, đồ của tớ dọn xong hết rồi, cậu cần tớ giúp một tay không?”

“Không cần đâu, một mình tớ làm được rồi.”

Nhược Nhược nhìn cô bạn thân, chần chừ một lát rồi nói: “Lệ Lệ, hay là cậu về trước đi. Tớ... tớ muốn ở lại đây thêm một chút.”

Lệ Lệ nhìn cô bạn không chớp mắt, cô có thể đọc được mọi suy nghĩ trong đầu Nhược Nhược.

Nhược Nhược muốn lảng tránh ánh mắt đó, liền nghe Lệ Lệ nói: “Nhược Nhược, cậu lại nhớ tới anh ta rồi phải không?”

Nhược Nhược dừng tay, hồi lâu không trả lời. Lệ Lệ cũng đoán được câu trả lời. Cô thở dài, nói tiếp: “Tớ hiểu, vậy tớ về trước đây, cậu cũng đừng ở đây lâu quá nhé!”

Nhược Nhược gật đầu, nhìn theo bóng dáng cô bạn rời khỏi lớp học. Trước khi ra ngoài Lệ Lệ không quên khép cửa lớp lại.

Lệ Lệ nói không sai, cô đang nhớ tới Trần Ân Hạo. Vườn hoa này, lớp học này, đâu đâu cũng ngập tràn kỷ niệm về Lâm Tiểu Cáp, đâu đâu cũng lưu lại hơi ấm của anh.

Mọi thứ nơi đây đều nhắc nhở cô, mọi thứ về Lâm Tiểu Cáp đều có thật.

Những thứ đó cũng là niềm an ủi duy nhất của cô. Nhưng ngay một chút an ủi đó ông trời cũng tước đoạt của cô. Thi đại học xong, cô phải rời khỏi nơi đây rồi. Sau này không còn được lặng lẽ ngồi đây mà hồi tưởng lại quãng thời gian êm đềm của hai người nữa.

Có lẽ đó là do duyên phận chăng?

Có lẽ cô và Trần Ân Hạo không có duyên với nhau, có mong muốn thế nào cũng vô ích. Nhược Nhược cúi gằm, mắt dần đỏ lên.

Đúng lúc ấy, có tiếng lách cách, cửa lớp mở ra, tiếng giày da quẹt trên nền xi măng vọng lại.

“Lệ Lệ, không phải cậu về rồi sao? Quay lại làm gì thế?” Nhược Nhược ngẩng đầu, nhìn ra phía cửa lớp.

Cánh cửa mở rộng, ánh nắng cũng theo đó ủa vào lớp học, soi tỏ những hạt bụi li ti bay lất phất trong không khí.

Nhược Nhược thấy một người con trai đang đi về phía cô. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt hào hoa, tuấn tú của anh trông bình lặng như mặt nước.

Cuốn sách trên tay Nhược Nhược rơi xuống, cô đứng lặng nhìn anh, ánh mắt như hồn trách: “Anh tới đây làm gì?” Nhược Nhược tỏ ra lạnh nhạt, cố gắng không để nỗi đau thể hiện ra ngoài.

“Anh tới tìm một thứ anh đã đánh mất.”

Trần Ân Hạo nhìn cô, từ từ bước tới trước mặt cô, đôi môi hồng như cánh hoa anh đào và vẻ dịu dàng của anh khiến trái tim Nhược Nhược đập rộn ràng.

Lâm Nhược Nhược! Đến lúc nào rồi mà mày còn động lòng vì anh ta chứ? Sao mày ngốc vậy hả? Nhược Nhược thầm mắng mình, tự ép mình phải bình tĩnh, giọng lạnh tanh: “Tìm thấy chưa?”

Trần Ân Hạo vẫn cúi đầu nhìn cô chăm chăm, rồi khẽ gật đầu trả lời: “Tìm thấy rồi, nhưng anh không biết cô ấy có chịu cùng anh về nhà không?”

Nhược Nhược giật mình. Anh nói vậy là sao? Chẳng lẽ... anh đến tìm cô sao?

Trái tim cô càng lúc càng hỗn loạn. Cô quay mặt đi, lảng tránh ánh mắt cháy bỏng của anh, lúng túng nói: “Vậy... anh tìm tiếp đi, tôi... tôi về trước đây...”

Nhược Nhược luống cuống đứng đây, sách vở cũng chẳng buồn thu dọn nữa, định co cẳng chạy ra khỏi lớp học.

Trần Ân Hạo không nói gì, chỉ đứng lặng. Lúc cô chạy ngang qua anh, anh chìa tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô.

Nhược Nhược lại giật mình, theo phản xạ cô vùng khỏi tay anh, không để ý tới vẻ đau buồn thoáng qua trong mắt anh, hoảng loạn lùi lại, cảnh giác nhìn anh, hỏi: “Trần Ân Hạo, anh muốn gì đây?”

Trần Ân Hạo im lặng mấy giây rồi nhìn cô, khẽ nói: “Nhược Nhược, anh có chuyện muốn nói với em.”

Giọng anh sao nghe nặng nề, khó nhọc đến vậy.

Nhược Nhược quay mặt đi, không nhìn anh: “Nói đi, tôi nghe đây.”

“Nhược Nhược, hôm đó không phải anh cố tình không tới.”

Anh nhìn cô, lại im lặng vài giây rồi mới bắt đầu kể lại câu chuyện. “Hôm đó, anh chuẩn bị tới chỗ hẹn, nhưng mới xuống lầu liền bắt gặp Mạc Uyển Như...”

Trần Ân Hạo mang hết những gì đã nói với Mạc Uyển Như thuật lại cho cô nghe.

Nghe xong, Nhược Nhược vui mừng quá đổi. “Anh nói rằng, anh thất hẹn là vì muốn nắm lấy cơ hội thuyết phục Mạc Uyển Như không trả thù em nữa chứ không phải vì ghét em?” Cô nhìn anh, run run hỏi.

“Đúng thế!” Trần Ân Hạo thở dài, nói. “Lúc anh nói chuyện xong với Mạc Uyển Như và tới Nhã Đăng Các thì đã không thấy em đâu nữa rồi.”

Thảo nào không thấy Mạc Uyển Như tìm cô kiếm chuyện nữa, hóa ra vì Trần Ân Hạo đã thuyết phục được cô ta. Nhược Nhược thấy sống mũi cay cay. Cô khịt mũi, hờn tủi hỏi tiếp: “Vậy tại sao sau đó anh không tới tìm em?”

“Không, anh có tới.”

Trần Ân Hạo nắm lấy tay Nhược Nhược, xót xa nhìn cô. “Anh gọi điện cho em, nhưng bác trai nghe điện. Bác nói em sắp thi đại học rồi, mong anh trước khi kỳ thi kết thúc sẽ không tới làm phiền em. Ba mẹ em lúc nào cũng mong em đỗ đạt, bác sợ ảnh hưởng đến việc thi cử của em. Anh hiểu. Về chuyện này, trước đây anh suy nghĩ không chu đáo, lúc đó anh không nên làm phiền em. Bây giờ em đã thi xong, anh có thể đến tìm em rồi, chỉ sợ không biết có phải quá muộn rồi không?”

“Không... không muộn.”

Nhược Nhược hạnh phúc đến phát khóc, cô sà vào lòng anh.

Trần Ân Hạo nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Từ khi em đi, anh thấy cuộc sống chẳng còn ý nghĩa, đến cả làm bánh ngọt anh cũng không nổi. Nhược Nhược, anh biết rằng anh thích em mất rồi.”

Nhược Nhược thu người trong lòng anh, mỉm cười hạnh phúc, bao đắng cay, đau khổ, tủi hờn bỗng tan thành mây khói. Lúc này đây, cô đã hiểu tại sao ông trời lại để cho Trần Ân Hạo hồi phục trí nhớ. Thì ra đau khổ là để dọn đường cho hạnh phúc.

Nhược Nhược cười rạng rỡ nói ra điều đã cất giấu trong lòng từ lâu lắm rồi: “Trần Ân Hạo, em cũng thích anh.”

Anh im lặng giây lát, siết chặt vòng tay, nụ cười hạnh phúc cũng nở trên môi.

Ánh nắng chan hòa quần quýt bên đôi trẻ, cơn gió mơn man mang theo lời chúc phúc tuyệt vời nhất của Thượng Đế!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-ma-hoang-tu-va-chi-thien-than>